

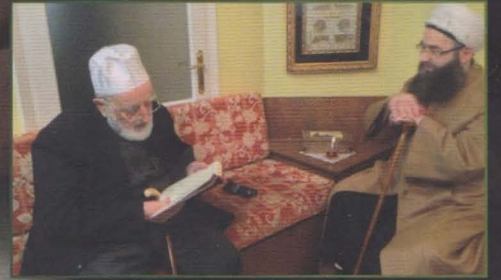
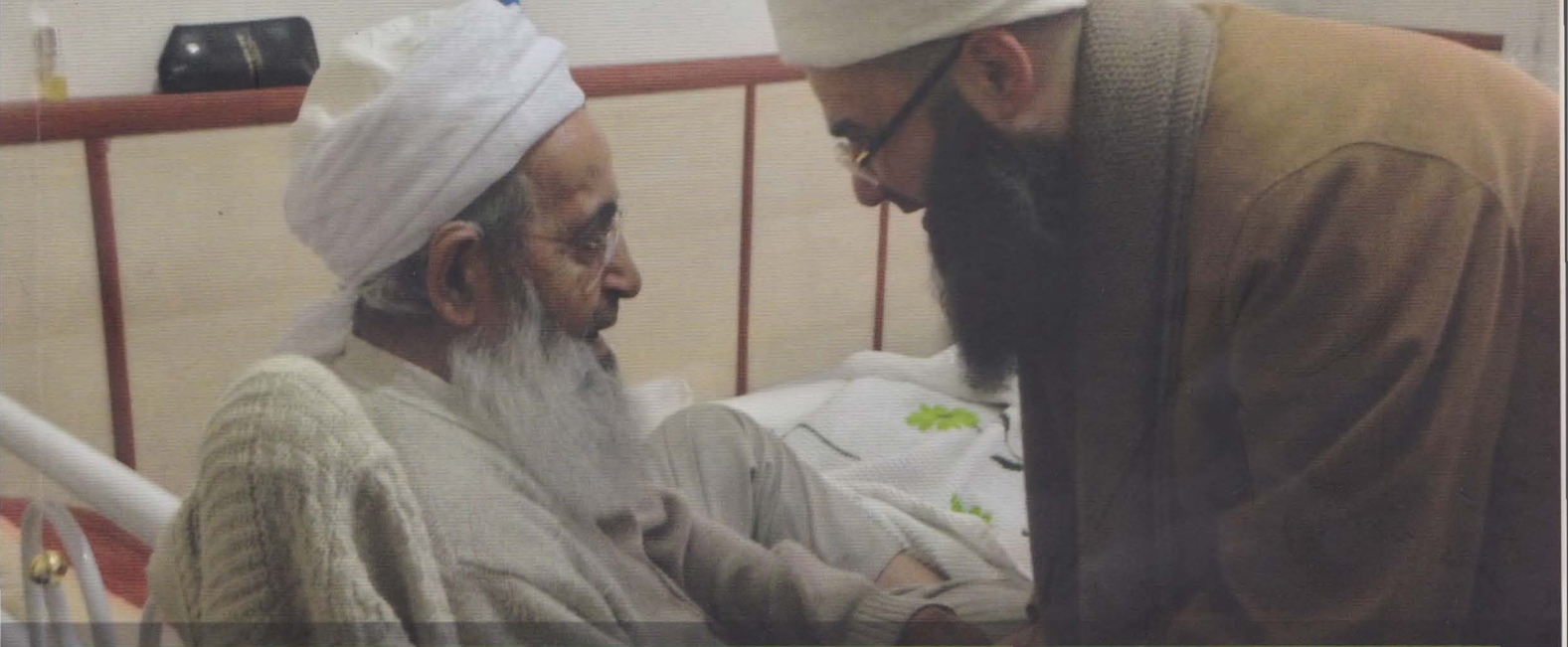
Lâlegül

Aylık, İlim, Kültür ve Fikir Dergisi

Sayı 2

Nisan 2013
Fiyatı: 8 TL

CÜBBELİ AHMET HOCAEFENDİ'NİN ZİYARET ETTİĞİ ÖNEMLİ ŞAHSİYETLER ve ARALARINDA GEÇEN MÜHİM BAZI KONULAR...

54 FARZIN İKİNCİSİ: ELBİSE GİYİNMEK

Bulunduğu Ortamdan Cinleri Uzaklaştıran Mektûb-u Nebevî...

Dua'nın Kabulünü En Acil Şekilde Temin Edecek 11 İsmi Şerif'ten Oluşan İsm-i Âzam Duası...

Ahmet Mahmut ÜNLÜ

TEVHİDİ SAVUNURKEN ŞİRKE DÜŞENLER / Resül BÖLÜKBAŞI

SÜT BANKASI / Mehmet TALU

CENAZE NAMAZI ABDESTSİZ KILINIR MI? / Hüsamettin VANLIOĞLU Başkanlığında Fıkıh Kurulu

ESAS AŞIRI OLANLAR KİM? SÜNNÎLER Mİ ŞİİLER Mİ? / Ali EREN

NEFES ALMADAN, YEMEDEN ve İÇMEDEN YAŞANIR MI? / Prof. Dr. Volkan TUZCU

MUSTAFA ÖZŞİMŞEKLER

Mevla Teala'ya sonsuz hamd-u senalar olsun ki, Lalegül Dergimizin ikinci sayısıyla tekrar karşınızdayız. Ehli Sünnetin güçlü kalemlerinden oluşan yazar kadromuzla, içerik ve muhteva olarak dopdolu, adeta bir kitap gibi kütüphanenizde yerini alabilecek olan Lalegül Dergimiz, İnşaAllah her geçen gün daha da büyüyecek, eksik ve noksanlarını azaltıp kalitesini artırarak siz kıymetli okurlarımızla buluşmaya devam edecektir.

İlk sayımızda da ifade ettiğimiz üzere bir takım zaruretler sebebiyle bundan böyle Lalegül Dergimizle yolumuza devam ediyoruz. Aslında Lalegül Dergimizin yayın hayatına başlaması bir başarı öyküsüdür diyebiliriz. Zira bir aydan daha kısa bir zaman dilimi içerisinde yeni bir dergi çıkarmak için karar verdik ve yeni bir ekip oluşturup büyük bir özveriyle hemen çalışmalara başladık. Bir taraftan gerekli resmi müracaatlar yapılırken, diğer taraftan da dergi yazılarını derleyip topladık ve baskıya yetiştirip Mart sayısını sizlere ulaştırdık el-hamdülillah. Yani bu kadar kısa bir zamanda böylesine kaliteli bir dergiyi basıp binlerce okuruna ve abonelere ulaştırmak ancak Allah'ın lütfuyla olur. Bizleri buna muvaffak kılan ve sizlere karşı mahcup etmeyen Rabbimize sonsuz şükürler olsun.

Kıymetli Lalegül Dergisi Okurları!

İsmi henüz çok yeni ama tecrübesi çok eskiye dayanan Lalegül Dergimizin ilk sayısına göstermiş olduğunuz yoğun ilgi ve teveccühünüz bizleri son derece memnun etti. Gerek Türkiye'de, gerekse Avrupa'da yaşayan kardeşlerimizin Lalegül Dergimizi sahiplenmesi ve büyük destek vermesi, inanın sizlere olan hizmet etme arzu ve isteğimizi daha da ziyadeleştirdi. Rabbim hepimizden ve hepimizden razı olsun. Mevlâ Teâlâ Lalegül Dergimizi okuyan, okutan

ve tanıtan tüm zor gün dostlarımızın sa'yini meşkur, amellerini makbul, günahlarını mağfur eylesin.

Tabi daha büyük hedefleri tutturabilmek ve çok daha geniş kitlelere ulaşabilmek için, gerek okurlarımızdan gerekse temsilcilerimizden istirhamımız, daha çok gayret gösterip elden geldiğince Lalegül Dergimizi çevrelere de tanıtmaları... İnşaAllah sizlerin de gayret ve desteğiyle Lalegül ailemiz günbegün büyüyecek ve Ehli Sünnetin sesi daha gür bir şekilde duyulacaktır. Rabbim gayretlerimizi ziyade eylesin, malımızla, canımızla ilmimizle Kendi yolunda sa'yu gayret cümlemize ihsan eylesin.

Kıymetli Lalegül Dergisi Okurları!

Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in dünyaya teşrif buyurdıkları tarih; Hicri Takvim itibarıyla Rebiulevvel Ayı'nın 12. gecesine; Miladi Takvim itibarıyla ise 20 Nisan (571) tarihine tevafuk etmektedir. Malumunuz olduğu üzere 1989 yılından beri, Diyanet İşleri Başkanlığı tarafından başlatılan "Kutlu Doğum" programları her yıl Nisan ayında yapılmakta, bir takım ilmî ve kültürel etkinlikler düzenlenerek Efendimizin şerefli doğumu idrak edilmektedir. Dolayısıyla bu gibi kutlu doğum haftalarını ve kandilleri, Peygamber Efendimiz (Sallâllâhü Aleyhi ve Sellem)'in örnek hayatını bütün yönleriyle öğrenmek, çoluk çocuğumuza peygamber sevgisini aşılamak için birer fırsat olarak telakki edelim.

Rabbim cümlemizi Habîbine layık birer ümmet, şefâatine mazhar eylesin...

Fi Emanillah!

Lâlegül Dergisi Adına
İmtiyaz Sahibi
Lâlegül Yayıncılık

Genel Yayın Yönetmeni
Mustafa ÖZŞİMŞEKLER

Yayın Türü
Yerel, Süreli, Aylık

Basım Yeri

Promat Basım Yayın San. ve Tic. A.Ş.
Sanayi Mah. 1673. Sok. No: 34 34510
Esenyurt/İstanbul
0212 622 63 63 • Fax: 0212 605 07 98
www.promat.com.tr

Yurtiçi Abonelik Bedeli (Yıllık)
95 TL

Yurtdışı Abonelik Bedeli (Yıllık)
90 Euro

Abonelik İçin Banka Hesap Notları
Lâlegül Yayıncılık Adına
Asya Katılım Bankası (İmsan Şubesi)

TL IBAN: TR79 0020 8001 8103 9966 8300 02
USD IBAN: TR52 0020 8001 8103 9966 8300 03
EURO IBAN: TR25 0020 8001 8103 9966 8300 04

Albarakatürk Katılım Bankası
(Bağcılar Şubesi)

TL IBAN: TR39 0020 3000 0184 9021 0000 01
USD IBAN: TR39 0020 3000 0184 9021 0000 02
EURO IBAN: TR39 0020 3000 0184 9021 0000 03

Posta Çeki Hesap Numaraları
(Merkez Adı: Başakşehir/Başakşehir)
TL: 10293172

Temsilci İrtibat
444 34 68

Abone Dağıtım
Lâlegül Yayınları
Tel: 444 34 68

Adres
Lâlegül Yayıncılık

Fevzi Çakmak Mah. Osman Gazi Cad.
2/1 Sokak No: 1/6
Tabya / Bağcılar/İSTANBUL
Tel: 444 34 68

CÜBBELİ AHMET HOCAEFENDİ
GEÇTİĞİMİZ AY YÜCE MÜRŞİDİ **MAHMUT EFENDİ**
HAZRETLERİ'Nİ BİR KAÇ DEFA ZİYARET ETME ŞEREFİNE
NAİL OLMUŞ VE KENDİSİNİN BAZI İLTİFATLARINA MAZHAR
BULUNMUŞTUR..... 4

CÜBBELİ AHMET HOCAEFENDİ'NİN
MEHMET EMİN ER HOCAEFENDİ'Yİ ZİYARETİ..... 6

MEHMET EMİN ER
HOCAEFENDİ'Yİ TANIYALIM..... 11

CÜBBELİ AHMET HOCAEFENDİ'NİN
EMİN SARAÇ HOCAEFENDİ'Yİ ZİYARETİ..... 16

CÜBBELİ AHMET HOCAEFENDİ'NİN
ALİ HAYDAR EFENDİ HAZRETLERİ'NİN MAHDÛM-U ÂLİSİ HAFİZ
BAHAÜDDİN EFENDİ'Yİ ZİYARETİ..... 20

CÜBBELİ AHMET HOCAEFENDİ'NİN
HAFİZLIK HOCASI MUSTAFA KILIÇ
HOCAEFENDİ'Yİ ZİYARETİ..... 22

54 FARZIN İKİNCİSİ ELBİSE GİYİNMEK
AHMET MAHMUT ÜNLÜ..... 24

TEVHİDİ SAVUNURKEN ŞİRKE DÜŞENLER
RESÛL BÖLÜKBAŞI..... 34

SÛT BANKASI
MEHMET TALU..... 40

DİNDE REFORMCULARIN ŞEYHİ
CEMÂLEDDİN-İ EFGÂNÎ
KEMAL ARKUN..... 50

ESAS AŞIRI OLANLAR KİM? SÜNNİLER Mİ ŞİİLER Mİ? ALİ EREN.....	56
CENAZE NAMAZI ABDESTSİZ KILINIR MI? HÜSAMEDDİN VANLIOĞLU BAŞKANLIĞINDA FIKİH KURULU	64
ŞEFAAT HAKTIR MUSTAFA ÖZŞİMŞEKLER.....	68
YALNIZ ALLAH'A MI GÜVENİYORUZ? ALİ ULVİ UZUNLAR	74
NEFES ALMADAN, YEMEDEN ve İÇMEDEN YAŞANIR MI? Prof. Dr. VOLKAN TUZCU	78
HACAMAT (1. BÖLÜM-GENEL BAKIŞ) Dr.MUSTAFA ÖZÇELİK	82
CUMA GÜNÜNÜN FAZİLETİ ADEM ŞENER	84
ZAMAN YÖNETİMİ İÇİN ETKİLİ YÖNTEMLER MEHTAP KAYAOĞLU	88
AHMET MAHMUT ÜNLÜ/DUALAR	91
RASÛLÜLLÂH (SALLÂLLÂHU ALEYHİ VE SELLEM) 'İN MÜMİNLERE ZARAR VEREN CİNLERE MEKTUBU.....	103

CÜBBELİ AHMET HOCAEFENDİ

GEÇTİĞİMİZ AY YÜCE MÜRŞİDİ MAHMUT EFENDİ HAZRETLERİ'Nİ BİR KAÇ DEFA ZİYARET ETME ŞEREFİNE NAİL OLMUŞ VE KENDİSİNİN BAZI İLTİFATLARINA MAZHAR BULUNMUŞTUR

Bir Ziyaretinde Yüce Gavs Mahmut Efendi Hazretleriyle Cübbeli Ahmet Hocaefendi arasında şu konuşmalar geçmiştir:

- Mahmut Efendi Hazretleri: "(Hapiste) Ne kadar durdun?"

- Cübbeli Ahmet Hocaefendi: Bir sene durdum.

- "Ne dediler sana?"

-Asılsız bir şeyler uydurdular; insan ticareti, eşkiyalara yardım etmek gibi.

- "Sorma bela daa! (Mahkeme) Hala bitmedi mi?"

-20 gün sonra bir mahkeme var. Ya ceza verirler, ya beraat verirler. Sonra Yargıtaya gidiyor.

- "Allah Kerim."

-Bir daha içeri almazlar inşallah.

- "Yok yok."

- "Niye hapse attılar?"

-Efendim! Konuşmalarım birilerini rahatsız etti ama evvelce sizin duanız vechile, bir zarar veremediler.

- "Mevla kayırsın. Mevla muhafaza etsin. Seni hapse atmaktan maksat ne?"

-Sohbetlerimin durmasını sağlamak, hizmetlerimi durdurmak için. Bir daha nasip olmasın, dua edin.

- "İnşaallah olmaz. Ne dediler sana?"

-İki kadın hakkında insan ticareti yapmak dediler.

- "Mevla kayırdı seni. Hapisten kim kurtardı seni?"

-Mevla'nın izni ile sizin himmetiniz kurtardı beni.

- "(Sana Kurtulman İçin) Yardım var. Nerede durdun?"

-Metris'te durdum . Fakat hep hürmet gördüm, bir rezillik çekmedim.

- "İyi söyledin, Allah (insanlara) dinletti seni. Allah kayırdı sizi. Allah kayırdı mı kayırır. Mevlâ kayırdı mı kayırır. İyi rahat ettin (şimdi)."

-Dua buyurun Efendim.

-“Ya Rabbi! Hayırlı et işlerini. Her şeyde hikmet var, şikâyet edilmende de hikmet var. Yalnız nasıl durdun?”

-Gelen giden vardı. İlk aylar yanımda birileri vardı, sonra diğer koğuşa geçtim. Tek kalınca rahat ettim, size daha iyi rabita ettim.

-“Tamam tamam.”

-Siz olmasanız biz ne yapardık, hep sizinle yaşıyoruz. İnşallah kaybetmeyiz.

-“Mevla kayırır.”

-Beynim düzelmedi, kafamı toplayamıyorum

-“Düzelir, az zaman ister. (hapiste) yemek-su var mıydı?”

-Bolca vardı Efendim, lakin benim hastalığıma uygun yemek yoktu.

-“Mevla kayırdı.”

-Evet efendim açıkça görüldü.

-“Doğru, doğru. Şerefin arttı.”

-Himmetinizle efendim.

-“Nasıl sabrettin.”

-Dua ve zikirle. İbadetlerden konuşmaya vakit bulamıyordum. Bazen ziyaretçi bile istemiyordum, zikirde çok teselli var.

-“Allah kayırdı, muhafaza etti. Mevla muhafaza etsin.”

-İhvan çok artıyor, sizin bereketiniz efendim.

-“Elhamdülillah. Mevla kayırdı mı kayırır. Allah'a şükür, o kurtardı mı kurtarır.”

-Efendim! Evvelce evimize teşrif ediyordunuz, yine eve gelirsiniz, bereket olur.

-“Bakalım ne zamana nasip olur. Şerefin arttı. Şikâyet edilmende hikmet var.”

Muhammed Keskin Hocaefendi: Cübbeli hocama bir şey söylüyor musunuz?

-“İstikamet! Başka bir şey yok. Eğri yolda değil ki, ne diyeyim?! Doğruluk insanı kurtarır. Allah (onu) muhafaza etti.

Allah muhafaza etti mi kimse karışamaz. Nerede yattın?”

-Metriste, buraya 25 dakika.

-“Allah kayırdı mı kayırır. Bir sıkıntı çekmedin mi?”

-Sizden ayrı olmak en büyük sıkıntı idi.

-“Başsavcı nereliydi?”

-Trabzon Sürmeneliydi.

-“Tamam! Mevla diledi mi kayırır. Mevla muhafaza etti mi kimse bir şey diyemez. Ne dediler sana?”

-İftira ettiler.

-“Evet. Kim geldi ziyarete?”

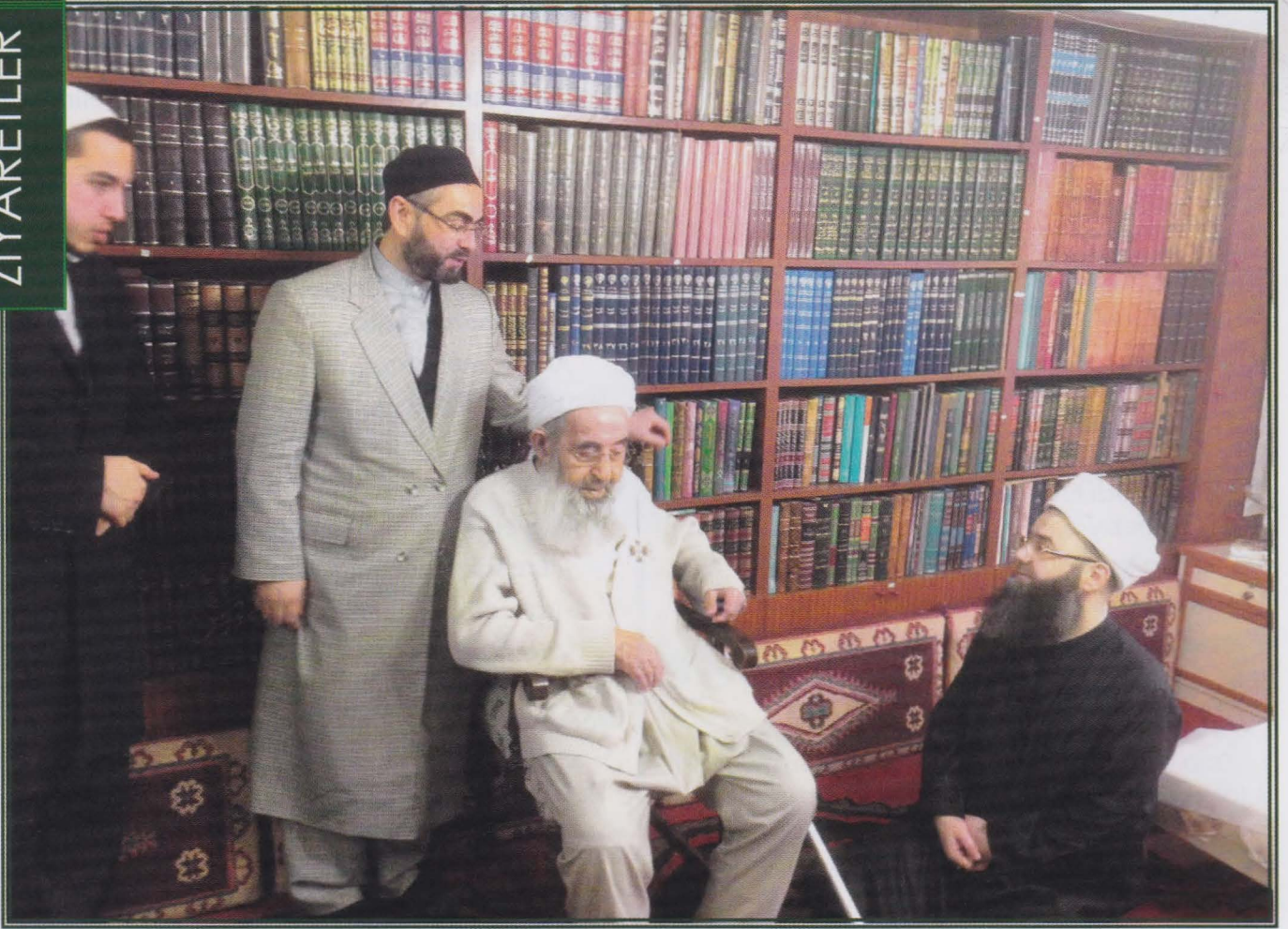
-Çok insanlar geldi.

-“Savcılar nasıl?”

-İyi muamele ettiler.

-“Haa! İyi elhamdülillah! Mevla (iyilik) ettiriyor.

CÜBBELİ AHMET HOCAEFENDİ'NİN MEHMET EMİN ER HOCAEFENDİ'Yİ ZİYARETİ

Büyük Alim ve Veli olan Mehmet Emin Er Hocaefendi Cübbeli Ahmet Hoca'yı hapisane sürecinde çok ziyaret etmek istemişse de 110 yaşında olması hasebiyle buna güç bulamamıştı, fakat avukat olan oğlu Mehmet Er'i iki defa Gaziantep'ten Hocaefendi'yi ziyaretine göndermişti.

Hocaefendi'nin tahliyesinden sonra Mehmet Emin Er Hocaefendi İstanbul'a geçmiş olsun ziyaretine gelmek istediği sırada ağır bir hastalık geçirerek hastaneye kaldırıldı. Müridi olan bir çok Prof. Dr. kendisini İstanbul'a getirip tedavi etmek istedilerse de talebesi olan Diyanet

İşleri Başkanı Mehmet Görmez Hocasını İstanbul'a bırakmayarak Ankara Diyanet Hastanesine yatırdı. O sırada Medipol hastanesinde yatan Cübbeli Ahmet Hoca Mehmet Emin Er Hocaefendi'nin aynı hastaneye nakledileceğini işitip çok sevindiyse de bu nakil gerçekleşmeyince kendisi onu ziyaret için Ankara'ya gitmeye niyetlendi, fakat Cübbeli Ahmet Hoca'nın sağlığı buna elvermediğinden bu ziyaret teşebbüsü bir kaç defa elde olmayan nedenlerle ertelendi.

Bu durum Cübbeli Ahmet Hoca'nın içinde bir ukde olarak kaldı. Zira o yaşta büyük bir veli kendisini ziyaret için

niyetlenmiş fakat hastaneye kaldırıldığı için gelememişti.

Cübbeli Ahmet Hoca Ankara ziyaretine niyetlendiği hafta bir gece Mahmut Efendi Hazretleri'nin Mehmet Emin Er Hoca'nın hizmetiyle görevli kıldığı Hasan Hoca'dan gelen bir telefon Cübbeli Ahmet Hoca'yı artık bu ziyarete mecbur kıldı.

Hasan Hoca o telefonda: "Dün gece geç vakit Seyda Hazretleri beni arayarak;

'Cübbeli'yi rüyamda gördüm, onu görmeye müştak oldum, onunla birlikte büyük bir camiye giriyorduk, içerisi cemaatlerle doluydu' diye anlattı."

Bunun üzerine Cübbeli Ahmet Hoca Seyda Hazretlerini acilen ziyarete gitmesi gerektiğini düşünerek bu ziyareti gerçekleştirdi.

Seyda Hazretleri kendisini görünce çok sevindi, neşelendi, yarım saat kadar yanında kaldıktan sonra mücade isteyince "Daha uçağa çok var" diyerek mücade etmedi ve aylardır çıkmadığı hasta odasından kalkıp yürüyerek misafir odasına geçti ve aylardır konuşmadığı şekilde "Niyet ve ihlasın önemi" hususunda yarım saat kadar çok feyizli bir sohbet yaptı.

Hoca Efendiye bu yolculuğunda refakat eden ve Mehmet Emin Er Hocae-fendinin münstesibi olan Prof. Dr. Volkan Tuzcu beyefendi bu konuşmayı videoaya kaydetti, biz de bu videonun çözümünü size aktarıyoruz.

Rabbimiz tüm okuyanlara büyük istifadelere nasip eylesin, her fil ve terkte Rabbimizin rızası üzere hareket etmeyi ve ihlasa muvaffakiyeti müesser eylesin. Amin!

MEHMET EMİN ER HOCAEFENDİ'NİN "NİYET VE İHLASIN ÖNEMİ" KONUSUNDA CÜBBELİ AHMET HOCA'NIN YANINDA YAPTIĞI SOHBET

- CÜBBELİ AHMET HOCAEFENDİ: Medinedeki Zekeriya Efendi gibi kokuyor hocamız. Tanırdı değil mi kendisini? O da büyük veliydi değil mi?

- MEHMET EMİN ER HOCAEFENDİ: Evet salih bir zattı. Lokmaları benim ağızıma verirdi.

- Allah Allah !

- Ziyaretine gidelim dediler fakat mani çıktı sonra vefat etti dediler. Biz cenazesinde bulduk.

- Çok kalabalıkmış değil mi?

- Evet çok kalabalık oldu.

- Cennetü'l-Bakî'de annesinin yanına gömülmek istemişti. Fakat hükümete kabul ettirilememiş. Hizmetindeki, Afganlı Abdurrahim Efendi'nin rüyasına girmiş, 'Vasiyetimi tutmadınız' diye kızmış, o ma-

zeret beyan edince "Küllüküm kezebe (hepiniz yalan söylüyorsunuz)" diye sitem etmiş. Annesi Aişe annemize hemen yakın defnedilmiş idi.

"Hâce Parisa da orada gömülü" derdi Zekeriya Efendi.

- Hayat itibarı ile Mekke, ölüm itibarı ile defin Medine'de daha efdal oluyor. Mücaveret Medine'de efdal oluyor. (Sevap bakımından Mekke'de ikamet daha faziletli ise de Medine'de ölüp gömülmek daha üstündür.)

....

-Mahmud Efendi Hazretleri ile tanışmanız, ilk tearufunuz nasıl oldu?

- Hacca gidiyordum, 3 tane talebe getirdiler Şam'dan. Abdurrezzak Halebi'nin

yanında okuyorlarmış. Bizim yanımıza gel diler, hacca gidiyoruz dedik. Sen gelinceye kadar bekleriz dediler. Dönünce gitmişler ama Cemil (şimdiki büyük damadı) Hacı Mahmut Efendi'nin yanında devam ediyordu. O zaman ziyaretine gittim. Fatih'ten doğru giderken sakallı birine sordum. Mahmud Efendi nerededir diye.

O 'ben onu sevmiyorum' dedi. Niçin diye sordum: Mevlidî yasak ediyor dedi. Sen bana yerini tarif et dedim. Cemil hocanın hocasıym dedim. O yıllarda o kadar teşkilat yoktu, beni gece kalmam için otele yolladılar, bu anlattığım 50 seneden ziyadedir.

- Sonra mevlid meselesini sordunuz mu Efendi Hazretlerine?

- Yok bahsetmedim.

- Efendi Hazretleri mevlidin nağme ile okunmasına karşıydı, ama kendisi vaazda düz olarak okurdu.

- Evet, insan ibadatlarda sünnete ittiba üzere olmalı. Biz de kaç defa mevlid yaptık sonra baktık ki katılanlar tarafından sünnete riayet edilmiyor, bıraktık.

Niyet çok mühimdir. Bazı amel vardır zâhiren dünyadır, ama niyetle ahiret oluyor. Bazı amel de vardır ki ahiret amelidir, ama niyetin yanlışlığı yüzünden Cenab-ı Hakkın yanında makbul olmuyor, kabul olmuyor.

Niyetin çok rolü vardır; bütün amelin ne olursa olsun ihlas ile olsun. Baktın ki niyetin ihlas değildir, çalışıp niyeti ihlaslı yapmalısın. Böylece iki kişi aynı ameli yapıyor, biri makbul, diğeri merdud oluyor, çünkü birisi ihlası biliyor, ihlas ile niyeti halis kılıyor, diğeri bilmiyor.

Hatta mesela camiye gidiyor cemeate katılıyor. Ama bazı kişiler vardır ki yatsıya camiye gitmemeyi halk ayıp sayar diye düşünür veya camiye beş vakit devam

ediyor densin diye cemaate gider, işte bu yüzden bu ameli ondan kabul olunmaz. Ama niyeti düzgün yapıp da cemaate devam ederse bu ameli ahiret için oluyor. Hatta bir hayır yaptığında niyeti sahih ise o kabul oluyor. Niyeti ahiret olduğundan dolayı. Bu yüzden "Ameller niyetlere göredir" hadisi 70 babda geçerlidir demişlerdir.

Ne yaparsanız yapın niyetinize bakın. Niyet lillah içinse tamamdır, değilse çalışmalı niyeti ve itikadı halis lillah yapmalıdır. Anlatacağım Hadis-i Şerif Muttefikun aleyhdır, hem Buhari'de hem Müslim'de vardır.

Ebû Hüreyre'den rivayete göre :

— Resûlüllah (Sallallahü Aleyhi ve Sell-em) şöyle buyurdu :

«Kıyamet gününde insanların, üzerine ilk hüküm verilecek olanı şehid edilen bir adamdır. Bu adam getirilerek ona Allah ni'metlerini ta'rif edecek, o da onları tanıyacaktır.

— Bu ni'metler hakkında ne yaptın? diye soracak; şehid :

— Senin uğrunda çarpıştım. Nihayet şehid edildim! Diyecektir. Hak Teâlâ :

— Yalan söyledin! Lâkin sen cesur denilmek için çarpıştın. Gerçekten denildi de! Buyuracak. Sonra onun hakkında emir verecek ye yüz üstü sürüklenecek, nihayet cehenneme atılacaktır.

Bir de ilmi öğrenip öğreten ve Kur'ânı okuyan bir adamdır. Bu da getirilerek kendisine ni'metlerin ta'rif edecek, o da onları tanıyacaktır.

— Bunlar hakkında ne yaptın? Diye soracak. O adam :

— İlmi öğrendim ve öğrettim. Senin rizân için Kur'ânı da okudum! Diyecek. Teâlâ :

— Yalan söyledin! Lâkin sen ilmi âlim deniJsin diye öğrendin; Kur'ânı da o

kaari'dir denilsin diye okudun; gerçekten denildi del Buyuracak.

Sonra onun hakkında emir verecek ve yüzü üstü sürüklenecek; nihayet cehenneme atılacaktır.

Bir de Allah'm, yakasını genişlettiği ve kendisine malın her çeşidinden verdiği adamdır. Bu da getirilerek ona ni'metlerini ta'rif edecek; o da onları tanıyacaktır.

— Bunlar hakkında ne yaptın? Dîye soracak. O adam :

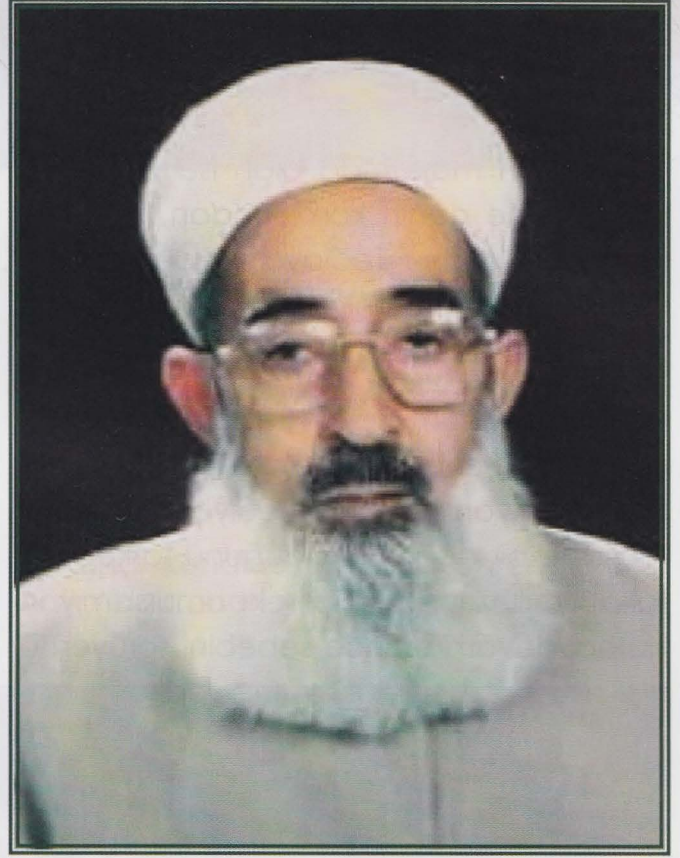
— Uğrunda mal sarf edilmesini dilediğin hiç bir yol bırakmadım. Mutlaka senin için sarfettim! Diyecek. Teâlâ Hazretleri :

— Yalan söyledin! Lâkin sen, o cömerttir desinler diye yaptın. Gerçekten denildi de! Buyuracak. Sonra onun hakkında emir verecek ve yüzü üstü sürüklenecek. Sonra cehenneme atılacaktır.))

Bu niye böyle oldu denirse "Yapmayan zaten yapmadı. Bunlar Allah için deyip kendilerini sadık gösterdiler. Amal Allah için yapmadılar onun için bunlar diğerlerinden evvel cehenneme giderler.

Bazıları mahşerde amel defterini görünce "Ya Rabbi bu kitab benim değildir" der, ona "Hayır senindir" denir. "Ya Rabbi burada hac vardır, hayır vardır ki ben bunları yapmadım" der. Ona "DeFTER senindir, sen hacılar giderken 'Ben de param olsaydı giderdim' dedin. Biliyorum ki gerçekten olsaydı giderdin. O nedenle sana yazıldı." denir. Bu yüzden peygamber 'Müminin niyeti amelinden hayırlıdır.' demiş. Biri amel ediyor sevap almıyor diğeri amel etmiyor sevap alıyor.

Bu hadisin vürud sebebi Hz. Osman'ın "Ya Rasulallah Medinede su darlığı vardır. Bir kuyu eşmek arzu ettim. Biri duymuş ben-den önce yapmış" demesidir ki Peygamber de ona 'Müminin niyeti amelinden hayırlıdır' buyurarak: "Senin orda niyetin

halis lillahidir, öteki riyakarlık yapmıştır. O sevap almadı sen almışsın" diye işaret etmiştir.

Bazıları bu hadisi kullanarak hiç amel yapmadan "İş kalptedir. Benim kalbim temizdir" der oysa bu yalandır. Bu hadis ona şamil gelmiyor. Çünkü hadisin manası imkan bulamayanın "Filan bu hayrı yaptı keşke olsaydı ben de yapaydım" diye kalpten niyet etmesidir ki zaten o adam elinde imkan olsaydı o ameli yapardı, o nedenle ihlas çok mühimdir.

Ihlasın mertebeleri vardır. En üstünü "Allahu Teala'ya ne cennet beklentisiyle ne de cehennem korkusuyla değil de sırf yüce zatı tazim ve ibadeti hakettiği için kulluk etmendir. Birisi vardır ki sevab için ibadet ediyor, bazısı var ki can korkusundan ediyor. Bunlar da fayda veriyor ama çok değildir, çünkü Cennet Allah'ın rahmetinin eseri olduğu için isteniyor, Cehennem de gazabının eseri olduğu için korkuluyor bu yüzden bu niyetlerle yapılan ameller red olunmuyor ama bir kuldun beklentiyle

yahut korkuyla ibadet yapılırsa o tümünden red oluyor, yine de bu tür ihlas ebrar (orta derece)kulların ihlasıdır.

En üstün makamda olan ise ne cennet için, ne canın korkusundan, sırf tazim olarak Allahu Tealaya ibadet ediyor, işte bu, mukarrabînin (en yakın kulların) ihlasıdır. Bu daha efdaldır.

Hoca merhum (Şeyh'i Seyda Cezeri Hazretleri) bir Şeyh'den bahsederdi ki onun bir müridi yanında amel ediyor. Birgün o müridde bir değişiklik olduğunu farkediyor fakat mahzundur diyerek umursamıyor, bu hal devam edince sebebini soruyor, o utanıp söylemiyor, fakat ısrar ediyor o zaman: "Sana intisap ettim hatta bir makama ulaştım ki Levh-i Mahfuz'u görüyorum. Orada seni şaki olarak gördüm de mahzun oldum" diyor.

O zaman Şeyhefendi: "Ey oğlum! Sen bende taksiratli birsey gördün mü?" diye soruyor. O "Hayır, aksine fevkaladesin" diyor. O da "Ben onu (hakkımda kötü karar yazıldığını) senden tez de görmüşüm. Yine de ben vazifemi yaparım., kararı Rabbime bırakırım" diyor.

Tam o anda o müride tekrar Levh-i Mahfuz keşfettiriliyor, bu sefer Şeyhi hakkındaki şakî yazısının Saîd'e dönüştürüldüğünü görüyor.

İşte Cenab-i Allah o zatı imtihan etmiştir. Bazı muallak (askıda) olan kaderleri görmüş ama yine de ümit kesip amele hanel getirmemiştir ve imtihanı kazanmıştır.

Cenab-ı Allah: "**Ben cennet cehennemi yaratmasaydım ibadete layık değil miydim?**" buyuruyor. O Rabdir, biz abdiz (kuluz). Abd olan vazifesini yapar. Biz cennet cehennem olmasaydı da Allaha ibadet etmeliyiz, o zaman bu ihlas tam ihlastır. İhlas

çok mühim, niyetimizi Allah için yapmalıdır.

En mühim vazife; evvela namaz, bir de tevbe-i nasuh, bu ikisi en evvel geliyor. Namazın başka yolu yoktur, onu kılmalı. Tevbenin aslı ise yaptığı günahattan pişman olmak bir daha yapmamaya azmetmek, fakat iki şartı vardır.

Bu tevbe ibadın (kulların) hakkını iade etmek, Cenab-ı Allah'ın haklarını da eda etmek, vakti geçeni kaza etmektir. Bu, tevbe-i nasuhin şartıdır. Bununla beraber zimmetindeki namazları mutlaka kaza etmeli, zekat varsa vermeli oruç varsa kaza etmeli, hac farz olmuşsa hacca gitmelidir.

Kullar hakkında ise; mal ise vermeli, ölmüşse varislerine vermeli. Eğer gıybet gibi, iftira gibi birşey yapmışsa hak sahibinden helallik istemeli.

Tevbede bu iki şartı yerine getirmeli. İnsan kendini yoklamalı, namaz üzerimde var mı oruç üzerimde var mı. Yok ise Allah'a şükür, var ise hemen başlamalı.

Şayet ömür yetmezse Cenab-i Allah onun sadakatini bildiginden dolayı kendi hakkından vazgeçer, kullarını da ondan razı eder. Bu herkese gerekiyor.

İki hak vardır; kul hakkı Allah hakkı. Allah hakkı, bazı hak vardır ki vaciplerden değildir mesela içki içmek, bu günahdır ama tevbe ile affoluyor ama bazısı vacibattandır ki mesela namaz gibi bunların kaza edilmesi gerekiyor.

Bazısı "Ben tevbe ettim, tankata girdim yahut şeyh bunları öder" filan diye fikirlere kapılıyor, bunlara itibar etmemelidir.

MEHMET EMİN ER

HOCAEFENDİ'Yİ TANIYALIM

Muhammed Emin Er, Zülfügül lakabını taşıyan Hacı Zülfikârın oğlu olup, Miladi 1914 , Hicri 1332 tarihinde Birinci Dünya Savaşı başlangıcında Diyarbakır'ın Çermik kazasının Külüyan (yeni ismi Kalaş) köyünde doğdu. Soyadı kanunundan önce ailesi "Miryânî" olarak bilinirdi. "Er" soyadı "Miryân"ın tekili olarak "mir" in tercümesidir. Henüz dört-beş yaşlarındayken annesi Havva hanım vefat etti. Babası zengindi, âlimleri çok severdi. Çocuklarının

yetim olarak kaldı. Bu esnada kendi ailesinin keçilerine çobanlık yaptı. Çobanlık yaparken yazı yazacak kağıt ve kalem olmadığından düz satırlı taşlar üzerine yine taşlarla yazı yazmaya çalışırdı.

Böylelikle Osmanlıca alfabeyi sökerek okumayı öğrendi.

Kendi kendine okumayı öğrendiği için halk "Hızır ona uykuda ders veriyor" derlerdi.

da okuyup âlim olmalarını çok arzu ederdi. Bu amaçla çocuklarına ders vermesi için bir hoca getirdi. Hocanın bütün masraflarını karşıladı. Daha sonra hocayı evlendirdi ve bir bağ satın alıp kendisine hibe etti. Ona bütün ihtiyaçlarını karşılamayı taahhüt etti. Kendisi ve büyük kardeşi Ali bu hocadan Elifba okumaya başladılar. Ancak Elifba bitmeden babası vefat etti. Üvey annesinin sonra da ağabeyinin yanında

ilme olan hırsından ve merakından dolayı ağlayarak Allah'u Teâlâ'ya kendisine Kur'ân okumayı ve ilim öğrenmeyi nasip etmesi için içten yalvarırdı. Her fırsatta kendisinden faydalanabilecek bir ilim sahibi olduğunu duyduğu insanların peşinden koşardı. Hatta bu maksatla seferi hükmüne girip namazı kısaltmanın câiz olacağı mesâfelere bile giderdi. Bu gayretleri sonunda mektup yazabilecek ve Osmanlıca

kitapları okuyabilecek hale geldi. Arap dili ve ilimlerine gelince bu ilimlerde bilgi sahibi olan kimseler o memlekette zaten yoktu.

Bununla birlikte o sıralar bir de İslami harfler yürürlükten kaldırıldı. İnsanlar Kur'ân ve İslami ilimleri öğrenmekten şiddetle men edildi, öyleki hiç kimse kendi evinde bile olsa çocuklarına Kur'ân öğretmiyordu. Bu nedenle Suriye'ye gidip İslami ilimleri öğrenmek için memleketini terkederek yola çıktı. Gaziantep'e gitti. Ancak oradan Suriye'ye geçme imkânı bulamayınca Adana'ya gitti, oradan İstanbul'a ve Bursa'ya gitti. Daha sonra tekrar Adana'ya döndü. Yedi sene devam eden seferleri boyunca çeşitli hizmetlere girdi. Rüyada Hızır Aleyhisselam'ın işaretini üzerine sıla-rahim niyetiyle memleketine döndü. Kısa bir müddet sonra tahsil için Suriye'ye sefer etti. Suriye'de bir müddet ilim tahsilinde bulunduktan sonra geri dönüp tahsiline Türkiye'de devam etti.

İlim tahsiline başladığında 25 yaşında idi. Memleketlerinde İslami eğitimde takip edilen usûl gereği Sarf ilmini öğrenerek tahsile başladı. Sonra Nahv, Mantık, Vad', İsti'are, Edebu'l-Bahs ve'l-Munazara, Beyan, Me'ânî, Bedî', Usulu'd-Din, Usul'l-Fıkıh ve Kelam ilimlerini tahsil etti.

Bir yandan medresede okutulan bu on iki ilmi öğrenirken, diğer yandan Fıkıh, Tefsir, Feraiz, Tecvid gibi diğer ilimleri de öğrendi. eş-Şeyh Muhammed Ma'suk b. Şeyh Muhammed Ma'sum'dan (ki Abdurrahman el-Taği'nin torunudur) bu ilimlerin hepsinde 1950 yılında icazet aldı. Kendi sinden bu ilimleri bir çok talebe okudu ve icazet aldılar.

Ayrıca, tasavvufu muhtelif müridlerin terbiyesinden geçti. Ameli icazetini (halkı irşad izni) merhum Muhammed Said Seyda el-Cezeri'den aldı.

Kendisi Said Nursi hazretleri ile de 1951 yılında Isparta'da görüşmüştür. Üstad Said Nursi onu has talebelerinden kabul ettiğini ve on beş gün misafir etmeyi arzu ettiğini ancak tarassut altında olduğu için bunun mümkün olmadığını, bundan dolayı

memleketine hemen geri dönmesine izin verdiğini ancak eğer yolda ondan sorulursa ziyarete değil ticarete geldiğini söylemesini kendisine ifade etmiştir.

İlim tahsilinden sonra hayatı boyunca ders verme, imamlık, vaizlik, tebliğ ve İslam'a davet gibi hizmetlerle meşgul oldu.

Ders Aldığı Bazı Hocalar

1. Molla Hasan el-Tahvîkî: Mardine bağlı Derik müftüsü idi. Sarf ilminde hocasıdır.

2. Molla Rasul: Siirt'in Garza kazasındandı. Nahv ilminin bazı konularında hocasıdır.

3. Molla Abdussamed: Nahv ve Sarf ilimlerinde ondan ders almıştır.

4. El-Üstaz el-âlim el-âmil Molla Abdullah: Aslen Van iline bağlı Serhad'dandı. Sonra Diyarbakır'a taşınmıştır. Mantık, Vad, İsti'are, Âdâb, Me'ânî, Beyân, Bedî, Usulu'd-din ve Usulu Fıkıh ilimlerinde hocası olmuştur. En çok bu hocanın yanında ders okumuştur. Molla Abdullah, Bediuzzaman'ın medrese arkadaşıydı, ondan çok bahsederdi.

5. Molla Abdulhâlîm: Halebe bağlı Amud kazasından idi. Fıkıh ve bazı Nahiv meselelerinde hocası olmuştur.

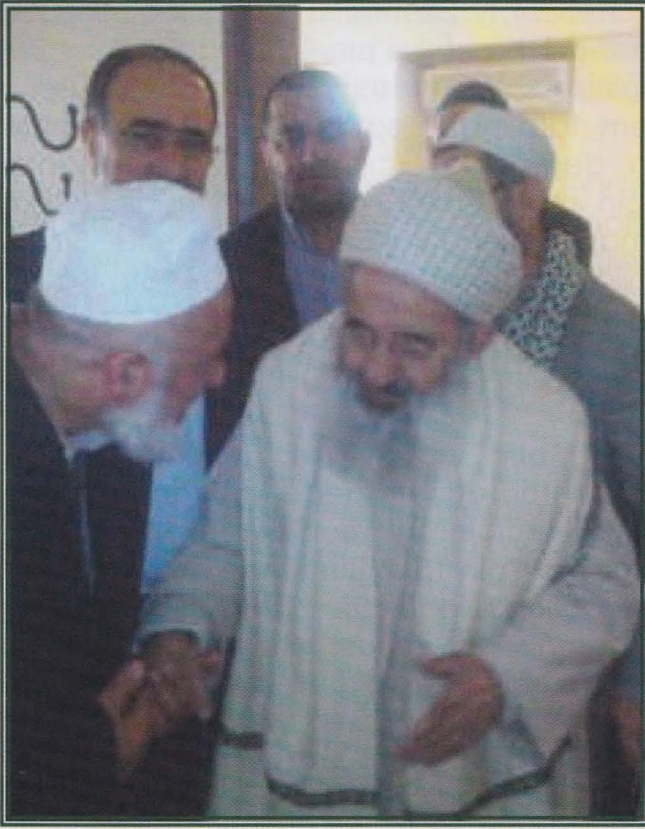
6. Molla Şeyh Abdurrezzak: Şeyh Ahmed Haznevî'nin halifesiydi. Bazı Nahiv meselelerinde hocası olmuştur.

7. Molla Hafız Hacı Haydar Efendi: On- dan Kur'ân-ı Kerim dersleri almıştır.

8. Şeyh Zeynelâbidin: Siirtin Fursa köyündendi. Şeyh Hazin'in torunuydu. Tecvid ve Maharic-i Huruf (Arapça harflerin telaffuzu) ilimlerinde hocası olmuştur.

9. Molla Şeyh Şerefuddin Fursâvi: Siirt'in Tillo'ya yakın Fursa köyündendi. Siirt'te mukimdi. Kelam ilminde hocasıydı.

10. Molla Şeyh Muhammed Ma'suk: Şeyh Masum El-Nurşîni'nin oğluydu. Bitlis'in Nurşin köyündendi. Kelam ilminde hocasıydı. Şeyh Ahmed Haznevî'nin halifesiydi. Mekke'de vefat etti. Cennet-i Muallâ'ya defnedildi.

11. Şeyh Ahmed-i Şorşuî. Diyarbakır'ın Şorşub köyündendi. Medresesi müsait olmadığı için yanında az bir müddet ders aldı. Şeyh Ahmed 80 yaşlarında olduğu halde ders verirken hep diz üzerinde otururdu. Molla Abdüssamed'in kayınbiraderiydi.

Tasavvufu Üstadları

1. Şeyh Ahmed Haznevî: Şu anda Suriye'de bulunan Hazne'dendi.

2. Şeyh Muhammed Said Seyda: Cizre'liydi. Kendisinden icazet almıştır.

3. Şeyh Mahmud Sami: İstanbul'dandı. Allah hepsine rahmet eylesin ve hayırla mükafatlandırın. Amin!

Tebliğ Niyetiyle Sefer Ettiği Memleketlerden Bazıları ve Davet Usulü

Muhammed Emin Er Hoca hayatı boyunca tebliğ maksadıyla bir çok Doğu ve Batı ülkesini ziyaret etti. Dünyayı, müslümanların durumlarını görmek için, batıdan doğuya giderek bir defa dolaştı. Ziyaret ettiği ülkeler arasında Danimarka, İsveç, Almanya, Belçika, Hollanda, İngiltere, Fransa, Amerika Birleşik Devletleri, Kanada, Japona, Çin, Bangladeş, Hindistan, Afganistan, Pakistan, İran, Suriye, Ürdün, Suudi Arabistan ve

Mısır bulunmaktadır. İlk olarak 1947 yılında hac etmiş, daha sonra yaklaşık 25-30 defa hac üç defa umre yapmıştır.

Gittiği yerlerde irşad ve tebliğde bulunup farklı dinlere mensup bazı ilim adamları ve Hıristiyan papazları ile münazara etti. Bu münazaralara örnek olması bakımından Danimarka DOM kilisesi papazı ile tebliğ maksadıyla yaptığı münazaranın bir kısmı mülakat metni şeklinde aşağıda sunulmuştur. Bu münazara muhtevasının ilginçliği yanında, aynı zamanda Hoca Efendi'nin davet metodunu da ortaya koymaktadır. Kendisi davet metodunun icabı olarak, karşı tarafa hakaret edici ifâ deler kullanmaktan kaçınmıştır. Sadece muhataplarını kendi dinlerini sorgulamaya götürecek şekilde onlara sorular yönelmiştir. Böyle bir metod takip etmekten maksat onların içinde dinlerine karşı bir şüphe uyandırmak ve onları İslam'a yönlendirmektir.

Danimarkalı Bir Papazla Münazara

- Papazların başında papağı, boynunda haçı bulunur. Cübbesi ve sakalı olur. Sende bunlardan hiç biri yok. Nasıl papazsın?

- Ne yapalım zamana uyuyoruz. Hıristiyanlıkta üzerinde durulan şey cübbedir. Biz kiliseye gidince orada cübbemizi giyeriz. Rus ve Yunan papazları genellikle sakallıdırlar. Nedenini bilmiyorum.

- Dininize göre bir bayanın kıyafeti nasıl olması gerekir? Kadınların çıplaklığı ne kadar câizdir?

- Bayanların kıyafetlerinin nasıl olacağı açıklanmamıştır. Bir şekil çizilmemiştir. Ancak Pavlos der ki; Kadınlar dürüst ve namuslu şekilde giyinsinler. Erkeklerin cinsî arzularını tahrik etmesinler. Kadın kocasına bağlı kalmalı, hıyanet etmemelidir. Fahişelik yapması haramdır. Herkes kendi giyiminden mesuldür.

- Hıristiyanlıkta hayvanın meşrû şekilde kesim usulü nasıldır?

- Onun da bir şekli yoktur. Hayvanı incitmemek, eziyet vermemek üzere nasıl olursa olur.

- Hayvana eziyet verilerek kesim işi yapıldığı takdirde bu hayvanın etini yemek haram olur mu?

- Çok kısa bir zamanda olursa, boğularak da öldürülse hayvanın etini yemek câizdir. Fakat bu mevzunun fazla derinine inecek bilgim yoktur.

- 1923 tarihinde Beyrut'ta basılan Mat-ta İncili'nin 21. Bölümü'nde İsa Rab'dir. Merkebi vardı. Hem merkebe hem de bu merkebin yavrusuna binerdi denilmektedir. 27. Bölüm'de ise İsa yahudiler tarafından asılırken "Ya Rabbi ya Rabbi beni niçin bu yahudilerden kurtarmadın" diye seslenmiş denilmektedir. Burada çelişki vardır. Rab merkebe biner mi? "Ya Rabbi ya Rabbi" diye dua edip çağırması onun Rab olmadığını göstermez mi?

- İsa savaş istemeyen sükûnetlerin kralıdır. Bunun için merkebe bindi. Zâlim krallar ise merkebe binmeye tenezzül etmezlerdi. İsa merkebe binerek bir şeyi göstermek istedi. Barışın ve sükûnetin temsilcisi olduğunu halka açıkça göstermiştir. Biz İsa'yı Allah diye tanırız. Fakat bunun izahı çok zordur. İsa insan şekline girmiş bir Allah'tır. İnsanlar sıkıştıkları zaman Rabb'i çağırırsın diye o da Rabb'i çağırmıştır.

- Yuhanna İncili'nin 27. Bölümü'nde ise İsa Allah'ın elçisidir deniliyor.

- İnsanları islah eden olduğu için o terim kullanılmıştır.

- Aynı İncil'in 3. Bölümünde de İsa Allah'ın oğludur deniliyor!

- İsa bizim anladığımız şekilde Allah'ın oğlu değildir. Bu babalık biyolojik değildir.

- Yusuf Meryem'in kocası İsa'nın babasıdır deniliyor! Bu nasıl olur?

- İsa doğduktan sonra Meryem Yusuf'la evlendi. İsa'nın üvey babasıdır. Esas babası değildir.

- Matta İncili'ne göre Mesih'in babaları İbrahim'e kadar 27 tanedir. Luka İncili'ne göre babaları Yusuf'tan İbrahim'e kadar 42 tanedir. Bunun hangisi doğrudur?

- Bunun üzerinde iki şekilde durulur. Birincisi Yusuf İsa'nın üvey babasıdır. Buradan sayılır. İkincisi, İsa'nın anası Meryem tarafından sayılmıştır. Bundan dolayı o değişik sayı çıkabilir. Biz protestanlar için mühim olan onun künyesidir. O zaman yönetim yahudilerin elinde idi. Biz bu bilgileri onlardan öğreniyoruz. Biz İsa'nın Allah'tan geldiğini bildiğimiz için bu künye bizce mühim değildir. Bu saptırmalar yahudilerin suçudur.

- Matta İncili'nin 12. Bölümü'nde Hz. İsa'nın üç gün üç gece kabirde kalacağı nı söylediğini yazmaktadır. Halbuki Markos İncili'nin 15. Bölümünde ise, İsa Cuma akşamı defnedildi. Pazar günü güneş doğmazdan önce kabrinden kayboldu diye yazılmıştır. Buna ne dersin?

- Kabul ediyorum. Bu iki husus arasında bir çelişki var. Bu da takvim farkındandır. Yahudilerle bizim takvimimiz değişiktir. Bu yahudilerin hatasıdır. Yunus Peygamber üç gün kaldığı için daha iyi anlaşılın diye İsa da üç gün demiştir. İsa iki şekilde çalışma göstermiştir. Birincisi bizzat kendisinin anlatması, ikincisi havarilerin anlatması. Bu değişiklik anlatım farkından olabilir. Biz bunun üzerinde fazla düşünmüyoruz.

- Yuhanna İncili'nin 17. Bölümün'de Matta İncili'nin de 20. Bölümünde olduğu gibi Mesih Allah'ın elçisidir dense ne lâzım gelir? Daha iyi olmaz mı? O zaman sizinle bu konuda birleşiriz.

- Peygamberler Allah'ın dediklerini insanlara ileten varlıklardır. Fakat peygamberler sizin de dediğiniz gibi ilerde olacak şeylerin hepsini bilmez. Yalnız İsa diğer peygamberlerden üstün bazı vasıflara haizdir.

- Bu İncillerin bazı konuları tahrife uğramış desek doğru olmaz mı?

- İsa'dan sonra bir takım şeyler yazıldı. Yuhannis'in yazdığı bazı orjinal yazılar Mısır'da bulundu. İlk yazılanlar elde yıprandığı için yenileri yazıldı. Bu değişiklikler pek önemli değildir.

- Biz Hz. İsa'yı tasdik ederiz, peygamber biliriz ve Hz. Meryem'i de temiz kabul ederiz. Yahudiler ise Hz. İsa'yı peygam-

ber bilmiyorlar ve Hz. Meryem'i de temiz kabul etmiyorlar. Buna rağmen neden müslümanları bırakıp yahudilerle işbirliği yapıyorsunuz?

- Çok hıristiyanlar Tevrat ile İncil arasında hemen hemen bir fark görmüyorlar. İkincisi Filistin ve İsrail davası, üçüncüsü yahudilerin şimdiye kadar devamlı ezilmesi, kendilerine bir sempati duyulmasına sebep olmuştur. Ancak Araplar'a karşı yapılan eziyetlere de hiçbir zaman taraftar değiliz.

- Son olarak bir soru sorup bu konuşmamıza son vermek istiyorum. Sorum şudur?

Bir kimse 40 sene bir kavim içinde yaşar ve düşmanları tarafından bile doğruluğu kabul edilirse, bu kimse bir gün elinde bir mektup gelir ve derse ki, beni size sultan gönderdi. Elimdeki bu mektup da sultanındır. Sultan bu mektubu ile bazı şeyleri yapmanızı, bazı şeyleri de yapmamanızı emrediyor. Bu kişi böyle dediğinde kavminin bir kısmı bu kişinin doğruluğunu bildikleri için hemen sözlerine inanır, diğer bir kısmı da mektubu görüp ifadelerin avam değil, ancak bir sultana ait olabileceğine kanaat getirip inanır. Bir kısmı da hayır sultana iftira ediyor, sultan başkasını bulamadı da bu kimseyi mi bize gönderdi diyerek inanmazlarsa, akıl bu son grubun haklı olduğunu, beyanlarının doğru olduğunu kabul eder mi? İşte o gönderilen zat Hz. Muhammed Aleyhi's-Salatu ve Selam'dır. Mektup da Kur'ân-ı Kerim'dir.

- Akıl kabul etmez desem o zaman müslüman olmam gerekir.

- Sana İslâmiyet'i teklif etmedim. Sadece aklın kabul edip etmeyeceğini sordum.

- Akıl kabul etmez. Benim Hz. Muhammed'e çok saygı ve hürmetim vardır. Eğer İbrahim milleti üzerinde ise onu tasdik ederim.

- Evet İbrahim (Aleyhisselam)ın milleti üzerindedir. Kur'ân'da kendisine İbrahim (Aleyhisselam)ın milleti üzerinde olmasına dair emir vardır.

- Ben bilmiyorum.

- Kur'ân-ı Kerim'e bakarsan görürsün. Kur'ân'a bakmadığın için bilmiyorsun.

- Bundan sonra bakacağım.

Görüldüğü gibi Muhammed Emin Er Hoca Efendi Papazla olan bu konuşmasında sadece bazı çelişkileri söylemekle iktifa etmiştir. Sorularını sorduktan sonra fazla üzerinde durmamıştır. Halbuki muhatabı olan papazın kendisinin de verdiği cevapların ikna edici olmadığını farkında olduğu belli olmaktadır.

MUHAMMED EMİN ER HOCAEFENDİ'NİN ESERLERİ

Muhammed Emin Er Hoca Efendi eserlerini, İslamî ilimlerin yaygın olarak kullanılan dili olan Arapça ile kaleme almıştır. Tespit edebildiğimiz bazı eserlerinin başlıkları şöyledir:

1. Teshîl'ül-Merâm fi Beyâni'n-Nisâbi ve'l-Fitrati ve'l-Keffâreti bil-Gırâm
2. el-Huccetü'd-Dâmiğa alâ men Yeca'lü Talâka's-Selâse Vâhide
3. Feydu'l-İlâh fi'd-Dini'l-Mardıyye 'İndellâh
4. Hulâsatu'l-Merâm fi Hukûki'l-İslam
5. Tenbihu'l-Fâtın 'ala'l-Fikhi'l-Bâtın
6. el-Gâyetu'l-Kuvâ fi Saâdeti'l-Uzmâ
7. el-'Irfan fi Gâyeti'l-Kemâli li'l-İnsân
8. Nasru'l-eimme fi Hükmi Teallümi'l-UIüm'il-Muhtelifi
9. Hasru'l-Ma'külât fi Re'yi'l-Felâsife fi Asli'l-Kâinât
10. el-Fetâve'l-kulyâniyye fi'l-Mühimmâti'd-Diniyye
11. el-Mesâil el-'Adîde alâ Terfibi'l-Hurûfi'l-Mu'ceme
12. el-Kavlus-Savâb fi Zebâihi Ehli'l-Kitâb
13. Leftetü't-Tarf fi Ebvâb-ı İlmi's-Sarf
14. Evcezu'n-Nukûl fi Istilah-ı Hadîsi'r-Rasûl
15. Risâle fi'l-Luhûm ve'l-Ecbân el-Müstevrede
16. Risâle fi'l-Ferâiz
17. Risâle fi'l-'Akide
18. Risâle fi'l-Kebâir
19. Risâle fi'l-Vasâyâ
20. Mektûbât 'Adîde ile'l-Eşhâsi'l-Muhtelifi
21. Menhecun-Necât 'ani'l-Hasâr ile'l-fevzi bi'd-Dâri'l-Karâr
22. el-'tisâm fi enne'd-Dîne 'Inde'llahi'l-İslâm
23. Yâ Sâilen 'an Akvami't Turuki ve Esmâhâ Huz Cevaben'an Zalike Şâfiyen bi İzni'llah.

CÜBBELİ AHMET HOCAEFENDİ'NİN EMİN SARAÇ HOCAEFENDİ'Yİ ZİYARETİ

Ali Haydar Efendi Hazretleri ve Allâme Zahidül Kevserî gibi büyük alimlerden mücaz olan büyük alim ve Fazıl Emin Saraç Hocaefendi Cübbeli Ahmet Hoca'ya talebeleri vasıtasıyla ulaşıp geçmiş olsun ziyaretinde bulunma talebini iletince Cübbeli Ahmet Hoca; "Emin Saraç Hocaefendi bizim hocamızdır, kendisi yaşlıdır ve ayaklarından rahatsızdır, bizim onu ziyaret etmemiz gerekir" diyerek kendisine bir ziyaret gerçekleştirmiştir.

Ziyaret esnasında Emin Saraç Hocaefendi mealen "Sen bidat ehlini ne kadar rahatsız ettin ki, sen bunlara ne yaptın

ki sana böyle yaptılar, konuşmalarını Lalegül FM'den dinlediğim kadarıyla bu konuda derin derin düşündüm ve "İtikadi ve fıhi konularda bu kadar hassasiyeti olan bir insan böyle çirkin ithamlarla nasıl muhatap olur, olacak şey değil" diye karar verdim.

Bu çileleri Mısır'da olduğumuz dönemde biz de yaşamıştık. Hakkı söyleyenler daima susturulmak istenmiştir, ama batıl günbegün zevale yaklaştıkça hak ve ehli galib olacaktır.

Üstadım Ali Haydar Efendi, İskilipli Atif Efendi, ve Tahirül Mevlevi'lerle

birlikte uzun süre hapis yatmıştır. Bu çile büyüklerin sünnetidir, ama gün geçtikçe artık bu çileler tükenmeye yüz tutmuştur fakat şimdilerde itikat bozukluğu, bid'atlere yönelik, mezhepsizlik ve reformistlik tehlikesi baş göstermiştir.

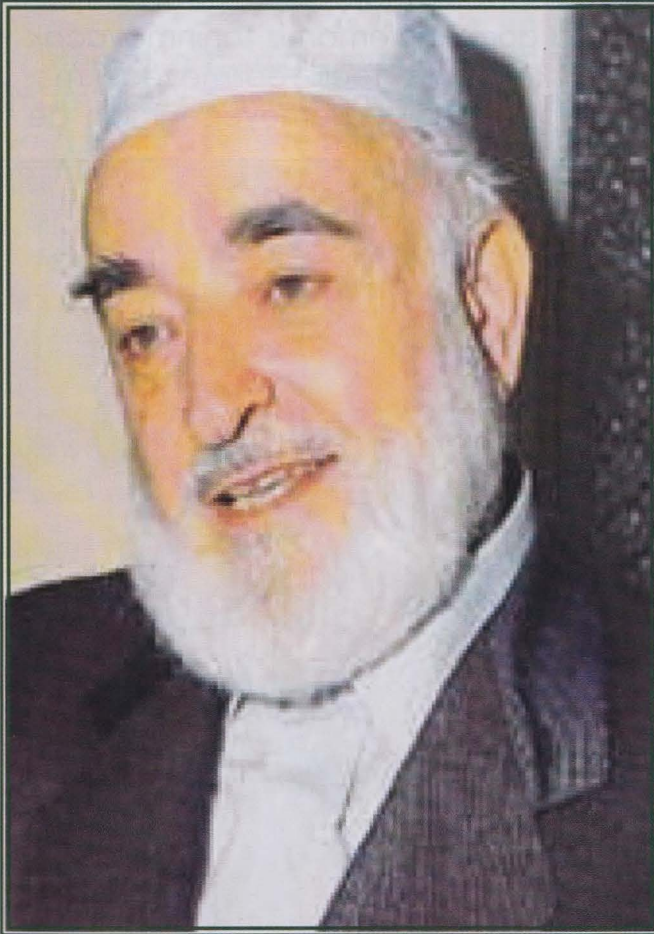
Memleketimizde de bu bozuklukların başını çeken hocalar mevcuttur ki merhum Ahmed Davudoğlu Hocaefendi, Abduh ve Afgani'nin başlattığı bu akımın Türkiye'deki temsilcilerini deşifre etmiştir. Rabbim şerlerinden muhafaza eylesin. Amin" şeklinde beyanlarda bulunmuştur.

Dinî hassasiyetleri konu alan 1,5 saatlik konuşmalar akıcı bir şekilde ardı ardına

sürüp gitmiş, ilim ve hikmet dolu sohbetler esnasında birçok şahsın müspet, bazılarının da menfi tavırları tahlil edilmiş amma bunların hepsini detaylandırmak uygun görülmediğinden bu kadarla ik-tifa edilmiştir.

Allahu Teala Emin Saraç Hocaefendi'ye hizmet, gayret ve azim le dolu geçirdiği ömrüne ilaveten hayırlı uzun ömürler bahşeylesin, kendisini ve sevdiklerini sıhhat-ü afiyette daim eylesin. Amin!

EMİN SARAÇ HOCAEFENDİ'Yİ TANIYALIM

EMİN SARAÇ HOCAEFENDİ KENDİSİNİ ŞÖYLE TANITMIŞTIR

Tokat'ın Erbaa kasabasının Tanoba köyünde doğdum. Babamın ismi Hafız Mustafa Efendi, dedemin ismi Üzeyir Efendi. Dedem Meşayih-i Nakşibendiyye'den, memleketin sayılı ulemasından bir kimse idi. Hatta medreseler kapanmazdan evvel Niksar'da Keşfi Camii şerifi medresesinin baş müderrisi idi. Bu Keşfi cami şerifi, Mahmut Hüdai hazretlerinin hulefasından Osman Keşfi Efendi'nin namına yapılan bir camidir.

Dedem, bilahare biraz kenarda kalmak için İsmet Garibullah Hazretleri'nin Halifesi olan Bahrullah Efendinin işareti ve arzusuyla Tanoba kasabasına gelmiş ve oradaki medresesinin başına geçmiştir. Dedem Tanoba kasabasına geldiğinde biz dünyaya gelmişiz ve onun yanında 6 yaşında Kur'an'ı hatmetmiş olduğumuzu söylerler. Hatim eder etmez kuvvetli bir

hafız olan babam bizi hafız yapmak için teşebbüs etmiştir.

Dedem vefat etti fakat babacığım rahmetli bizi okutmanın azimeti içerisinde, her ne kadar baskı altında olsa da, geceleri bizi teheccüde alıştırmanın bereketiyle kaldırır, evvela ağabeyimle bize, ardından da küçük kardeşlerim Osman ile Yusuf'a Kur'an-ı Kerim okuturdu. Dört kardeş de babamızın gayretiyle hafız olduk. Hatta babacığım bizi okuttuğu için mahkemeye çıkarıldığı zaman. Hâkim ona:

"Sen ellerine kitap verip de çocukları okutuyormuşsun doğru mu?" deyince, babam tereddüt etmeden:

"Ben çocuklarıma kimsenin canına, malına ve ırzına bir kötülük yapsınlar diyerekten bir şey öğretmiyorum. Kur'an-ı Azimüşşanı öğretiyorum." cevabını vermiş ve gözlerinden yaşlar boşanmış. Sonrasında babamın üzerine 6 ay mahkûmiyet bindi. Bu mahkûmiyet kararı bizleri ve başkalarını okutmasın diye alınmıştır. Elhamdülillah, biz bu minval üzere Kur'an-ı Kerim'in nuru, rahmeti ve bereketi ile onlar tarafından yetiştirilmeye çalışıldık. Allah'a şükür biz bu bereketle bugüne kadar yaşadık..

Sonra 1940'da Niksar'da mukabele okumaya gittik. 1941-42-43 senelerinde Niksar-Merzifon'da mukabele okuduk. 1943'te İstanbul'a tahsile geldiğimiz zaman evvela Ali Haydar Efendinin camiine gitmiştik. O da bizi Fatih Camii'ne gönderdi. Fatih Camii baş imamı Ömer Efendi çok gayretli, himmetli bir zat idi. O bizi Fatih Camii'nde üç ay misafir etti. Ondan sonra Üçbaş medresesine gittik. Burada 1950'ye kadar kaldık. 1950'den sonra Ali Haydar Efendinin yanına geri geldik. O bizi, "bu iş burada tamamlanmaz" diyerek devamlı teşvik etti.

Akabinde Mısır'a gitmek nasip oldu. Orada Ezher'in lisesini okuduktan sonra Şeriat fakültesini bitirdim. Sonra kadılık mastırının bir senesini okuduktan sonra Abdunnasır'ın zulmüyle bırakmak zorunda kaldık. 1958'in sonunda İstanbul'a döndüm. Mısır'da toplam 9 yıl kalmış oldum. İşte bizim tahsil hayatımızın hulasası bu.

Fakat şunu söyleyeyim ki Mısır'da bulunduğumuz zaman 1954 senesiydi. Orada Sefaretler Yurdu'nda öğrendik ki Ankara'da bizim namımızdakararalmışlar. Karara göre, diplomamız tanınmayacak ve askerliğimiz tecil edilmeyecekmiş. Askerliğimiz tecil edilemeyeceği için de

pasaportlarımız yenilenemeyecekti. Bu sebepten mecburi dönüş hâsıl olacağı için arkadaşlar o günden evvel istişare yapalım diye toplandılar. Sultan Mahmut medresesinde oturduk, müzakere ettik. Konuşmalar esnasında arkadaşlar dediler ki: "Madem ki diplomalarımız muteber değil, gittiğimiz zaman vazife almamızın imkânı yok o halde biz tahsili bırakalım, terk edelim." Fakat Allah o anda gönlüme ilham etti dedim ki:

"Arkadaşlar biz bu tahsili dinimizi iyi öğrenmek, dindar bir insan olmak; dindar bir şekilde yaşamak için yapıyoruz. Kimseye bir faydamız olmasa bile, kendimizi ahirete iyi bir şekilde hazırlamış oluruz. Siz neden gidiyorsunuz? Ancak bundan sonra iyi bir tahsil yapacaksınız. Zira Arapçayı iyice öğrendiniz, dersleri ciddi manada takip edebiliyorsunuz, hocaların lisanından anlayabiliyorsunuz. O halde devam edelim, nereye kadar gidebilirsek gidelim. Biz atılıncaya kadar burada kalalım." diye ısrar ettim. Fakat arkadaşlar dinlemediler. 110 kişiden ancak belki 15 kişi kaldık.

İstanbul'a geldiğim 6. günü İstanbul İmam-Hatip mektebinin müdürü beni 6. ve 7. sınıflara ders vermem için davet etti. Daha önce bu dersi veren Celal Hoca Medine'ye gitmeye ve orada kalmaya niyet etmiş. Beni de evine davet etti ve bana bir mektup okuttu. Meğer Celal Hoca beni sınamaktaymış. Daha sonra benim için, "yerime derslere girebilir" demiş. Velhasıl biz İstanbul İmam-Hatip mektebinde 3 sene hocalık yapmış olduk.

Ondan sonra benim askerlik zamanım geldi. Nihayetinde oradan ayrıldım ve askere gittim. Acemiliğimi İzmir'de yaptım. Sonra İstanbul'a İstihkâm Okuluna geldim. İstihkâm okulunda iken ikindiden sonra Sadabat Camiine gidiyordum. O zamanki Sadabat Camiine İslam Enstitüsünden bazı öğrenciler gelirdi ben de onlara ders okuturdum. Allah Teala bana, askerlik zamanında bile ders okutmayı nasip etti, hamd olsun. Hatta

subay devresinden bazısına Kur'an okutmak da nasip oldu.

O zaman biz er iken yedek subaylar, "biz de senin gibi askerlik yapsaydık" diye temenni ediyorlardı. Çünkü ben haftada 3 kez eve gidebiliyordum. Bu şekilde askerliği ikmal ettik. Ondan sonra, işte burada, hocalarımızın bana ders verdiği Fatih Camii'nin müezzin mahfilinde ders okutmaya başladık. Ve derslerimiz de bugüne kadar devam ediyor.

Haseki açıldığı zaman Tayyar Bey'in ricası üzerine 5 sene 2 devre orada hocalık yaptık amma buradaki derslerimizi de takip ettik elhamdülillah. Ben hayatımın en zevkli anlarını burada ders verirken geçiriyorum. Allah Teala yaptığımız bu dersleri kabul buyursun ve bizi bu derslerden ayırmasın.

Cenab-ı Hak'tan niyazım odur ki memleketin ilim erbabı kimseleri ders okumayı ve okutmayı kendilerine zevk-i manevi ile hedef kabul etsinler. Zira kazancın yolu buradan geçer. Çünkü insan öldüğü zaman amel defteri kapanır amma üç kişi müstesna; bunlardan birisi de ilm-i nafi neşretmiş kimseler. Ve ilmin neşredildiği noktalar da İslam tarihi boyunca, Rasullullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimizin zaman-ı saadetinden itibaren camilerdir.

Bugün kütüphanelerimizi dolduran kitaplar camilerde yetişen ulemanın asarıdır. Bizim kendisinden istifade ettiğimiz hocalarımız hep cami hocaları olmuştur. Mısır'da da İstanbul'da da her yerde camiler bu ilme merkez olmuştur. Bu camilerimizin imamaları namazı avamcasına kılıp gitmekle vazifelerini ikmal etmiş olmuyorlar. Milletimizin bugün cehalette kaldığından şikâyet ediyorlarsa, mesuliyetin büyüğünün kendilerinde olduğunu bilsinler.

CÜBBELİ AHMET HOCAEFENDİ'NİN ALİ HAYDAR EFENDİ HAZRETLERİ'NİN MAHDÛM-U ÂLİSİ HAFIZ BAHAÜDDİN EFENDİ'Yİ ZİYARETİ

Ali Haydar Efendi Hazretleri'nin yaşayan tek mahdumu olan ve babasını ziyarete gelen, Ömer Nasuhi Efendi, Ali Yekta Efendi, Fuat Efendi, Mehmet Zahid Efendi, Sami Efendi ve Alvarlı Muhammed Lutfi Efendi hazaratı gibi birçok ulemayı ve evliyayı tanımış olması ve tekkede yaşamış olması hasebiyle tekke adabını bilmesi ayrıca ilerlemiş yaşına rağmen **"Maşaallah"** hiç eksilmeyen hafızası ve zekası itibarıyla kültür hazinesi sayılabilecek nitelikte olan Hafız Abimiz Cübbeli Ahmet Hoca'yı çocukluğundan beri çok sevmiş, koruyup kollamış ve İsmailağa camiinde kurduğu ders halkalarına bilfiil istihak etmiştir.

2006 yılında by-pass olduğunda Hafız Abi kendisini ziyaret etmiş. Hapishane sürecinde de ziyaret etmek istemiş fakat yürüme zorluğu çektiğinden buna güç yetirememiştir.

Hapishanedeyken daima selam ve dualarını aldığı Hafız Abisini unutmayan Cübbeli Ahmet Hoca tahliye olduktan sonra kendisini rüyasında da görünce bu ziyareti öne almış ve ziyaret esnasında çok bereketli konuşmalar yapılmıştır.

Bunlardan bir kısmını yazacak olursak;

"Ahmet Efendi! Büyük kapıdayız babam bu kapı için: **"Pak çeşme"** derdi. Senin

hayatını Efendi Babamın hayatına benzetiyorum, o da defalarca hapse girdi, büyük mücahitti hiç taviz vermedi, hatta Ankara'da hapis tutulduğu dönemde İstiklal Mahkemesi hakimlerinden Kelali lakaplı şahıs başyaveri olan-zannedersem Rasih Efendi adındaki- kişiyi babama göndererek dua istemiş, babamın davası onun elinde olduğu halde ve o dönemde idam cezası çok kolay verilirken babam:

“Ben Allah yolunda olmayana dua etmem” diyerek onun bu talebini reddetmişti.

Efendi Babam çok nazikti ama din adına bir yanlışlık olunca çok kızardı.

Afganinin talebesi Reformist Abdullah Cevdet hakkında Fatih Camii'nde “Kafir Mel'un” diye ilan yapardı. Bu tavizsizliği yüzünden kaç kere hapse girdi, bir keresinde Bursa Müftüsünün şikayeti üzerine hatm-i şerif yaptırdığı odaya itfaiye merdiveniyle tırmanılarak alınıp hapse atılmıştı.

Sen de onun gibi Ehli Sünnet dışı hocalarla mücadele ediyorsun, kimsenin konuşmak istemediği şeyler hakkında reddiyeler yapıyorsun, onun için bunca çileleri çekiyorsun.

Mahmut Hocaefendi Hazretleri de babamın yolunu yürüttü, parlattı, o da ne çileler çekti bir keresinde ifadesi alınmak üzere Gebze'ye götürülürken sevinmiş de bu hali gören Halid Abim ona; “Hafız Abi

başkaları bu durumda korkar, sense gülüyorsun” deyince Mahmut Efendi Hazretleri:

“Halid Abi! “Efendi babam çok hapse girmişti, ben de onun sünnetine tabi olacağım için seviniyorum” diye cevap vermiş. İşte bu büyüklerin hali başkadır.

Ahmet Efendi! Babam seni görseydi, Allah yolunda hapse girenler hakkında kullandığı “Deferi sūâda (bahtiyar kimselerin dosyası)” tabirini kullanırdı.

Artık seni her sınıf insan seviyor, doğru konuştuğunu anlıyor, belli çevrelerle sınırlı kalmayıp tüm Ehli Sünnet'i kucaklayan konuşmalar yapmanı bekliyoruz.

Senin bu kapıya çok hizmetin geçti. Sen **TEKETEK** programına çıkmadan önce İsmailağa Cemati'ne hor bakıyorlardı, onları cahil softa zannediyorlardı, seni konuşmalarınla bu imaj değişti

bundan sonra da bu

hizmetlerinin devamını Cenab-ı Mevlâ'dan niyaz ediyoruz” şeklinde uzun uzun konuştu.

Allahu Teala kendisine sıhhat-ü afiyet içersinde geçireceği hayırlı uzun ömürler ihsan eylesin, kendisini de bizi de kıymetli babasının civarında dostlarıyla haşr eylesin, Amin!

Ali Haydar Efendi Hazretleri

CÜBBELİ AHMET HOCAEFENDİ'NİN HAFIZLIK HOCASI MUSTAFA KILIÇ HOCAEFENDİ'Yİ ZİYARETİ

Cübbeli Ahmet Hoca uzun zamandır ziyaret etmek istediği ve kendisine hasret kaldığı Hafızlık Hocası Mustafa Kılıç Hocaefendi'yi evinde ziyaret etti.

Aslında Hocaefendi onu ziyaret etmek istemişti fakat Cübbeli Ahmet Hoca erken davranarak hocasının ayağına gelmesine izin vermedi.

Cübbeli Ahmet Hoca küçük yaşta hafızlık yapamayınca Mahmut Efendi Hazretleri onu Arapçaya başlattı. Bu büyük zat Allah Teala'nın bildirmesiyle gayba dair bir keramet izhar ederek:

“Ahmet! şimdi hafız olamadığına üzülme, ilerde askerlik döneminde 6 ayda hafız olursun” buyurdu.

Tam da Efendi Hazretleri'nin buyurduğu üzere askerlik yaşı geldiğinde şeker hastalığı nedeniyle askere gidemediyse de tam o döneme rastlayan zaman zarfında o vakit Draman'daki Kefevî Camiiinde imam olan Mustafa Kılıç Hocaefendi'de hafızlığa başladı.

O sıralarda her akşam farklı camilerde sohbet ettiği ayrıca İsmailağa camiiinde ders okuttuğu ve her gittiği yerde Efendi Hazretleri'nin yanında tefsir okumak üzere bulunduğu için hafızlık yapması bayağı zor oluyordu, ayrıca herkes kendisine hürmet ettiğinden kimsenin onu etki altında bırakarak hafızlık yaptırmaması pek düşünülemezdi, fakat Mustafa Efendi'nin, hocası Mehmet Rüştü Aşık Kutlu Efendi'den aldığı ciddiyet

ve intizam sayesinde Cübbeli Ahmet Hocaefendi hergün ders vermeyi borç bilerek hafızlığını onun elinde kısa zamanda bitirmeye muvaffak oldu.

Hatta bu iş yedi aya sarkacak gibi olmuşken Efendi Hazretleri'nin evvelce buyurduğu altı ay sözü yerini bulsun diye biraz fazlagayret gösterip Cübbeli Ahmet Hoca bu müjdeye nail oldu.

Bu yüzden Cübbeli Ahmet Hoca, ciddiyeti, vakarı, ihlası, himmeti ve 90 yaşına yaklaştığı şu zamana kadar ara vermeden sürdürdüğü Kur'an hizmeti sayesinde hafızlık gibi büyük bir nimete kavuşmasına vesile olan büyük kurradan Mustafa Kılıç Hocaefendi'ye daima müteşekkir, duacı ve minnettar olageldi.

MUSTAFA KILIÇ HOCAEFENDİ'NİN CÜBBELİ AHMET HOCA HAKKINDA GÖRDÜĞÜ MÜJDE DOLU ZUHÜRÂTI

Cübbeli Ahmet Hoca'yı ziyarete gelen ve Mustafa Kılıç Hocaefendi'nin hizmetinde bulunan biri Cübbeli Ahmet Hocaefendi'ye "Mustafa Kılıç Hocaefendi sizin hakkınızda çok ilginç bir zuhurat gördü" diyerek birşeyler anlatmıştı. Cübbeli Ahmet Hoca da bir vaazında bu zuhuratı nakletmiş fakat Hocaefendi'nin ağzından kendisi duymadığı için ismini verememişti, sonra bu ziyaretinde hocasına:

"Hocam sizden bana bir zuhurat nakledildi, bu doğru mudur?" deyince Mustafa Kılıç Hocaefendi "Hem de dosdoğrudur" dedi ve şöyle anlattı:

"Sen hapse yeni girdiğin zaman bazıları senin hakkında ileri geri konuşuyordu bu yüzden hüznü olduğum bir sırada talebeye ders okuttuğum şu mekanımda yorgun düştüm ve sağıma doğru uzandım, kısa bir geçkinlikten sonra ayılıp yerime oturduğumda uyanık haldeyken kapının önünde duran çok uzun boylu bir zat gördüm ve aşağıdan doğru kendisine bakakaldım, tam o sırada cesaretli bir sesle **"Cübbeli Cennetliktir!" "Cübbeli Cennetliktir!" "Cübbeli Cennetliktir!"** dedi ve gözümde kayboldu."

İşte hocasının bu zuhuratından çok etkilenen Cübbeli Ahmet Efendi:

Mahmut Efendi Hazretleri Başta Olmak Üzere Bir Çok Hafız-ı Kurra Yetiştiren Mehmet Rüştü Aşık Kutlu Hocaefendi.

"Hocam! Bunu başka biri görseydi o kadar itibar etmezdim fakat sizin gibi az konuşan, samimi ve ciddi tabiatlı, dürüstlükle imtiyaz etmiş Kur'an ehli bir zat bunu görünce ne halde öleceğimi bilemediğim için ölümden korkan biri olduğum halde ölmeye heves ettim" mealinde konuştu.

Bu hadiseye Seyfettin İnanç Hocaefendi ve hafız mahdumu Halil Nurullah da şahit oldular.

Daha sonra Hocaefendi Kur'anı Kerim kıraatının önemi hakkında konuşurken, zamanımızın hafız, imam ve müezzinlerinden bir çoğunun tecvid kurallarına riayet etmediğinden şikayetlenerek:

"Medd-i tabî'yi bir eliften fazla çekmek caiz değildir, böyle okuyanı dinlemek de caiz değildir, maalesef bir çok hafız böyle okuyor, bu yüzden çoklarını dinlemek caiz olmayacak hal aldı, onun için ben bu yaşlı halimle hâlâ talebe okutmaya devam ediyorum, birçoğları umreye götürmek istiyor ama hocam Mehmet Rüşdi Aşık Kutlu Efendi'nin:

"Ders okutmadığım bir günü hüsrana sayarım" dediği gibi ben de talebe okutmayı umreden daha efdal görüyorum" şeklinde kıraat hususundaki hassasiyetini dile getirdi. Rabbimiz kıymetli hocamıza hayırlı uzun ömürler, sıhhat ve afiyetler, daimi hizmetler ve son nefesinde husn-ü hâtimeler nasib eylesin, camiamız tarafından kendisini dünya-ahiret hayırla mükafatlandırın. Amin!

54 FARZIN İKİNCİSİ ELBİSE GİYİNMEK

AHMET MAHMUT ÜNLÜ

Bizlere avret yerlerimizi örtecek elbise yaratan **Allâh-u Te'âlâ**'ya hamd-ü senâdan, setr-i avreti emreden **Rasûlüllâh** (*Sal-lâllâhu Aleyhi ve Sellem*)e ve bu farza riâyet eden âl-i ashâbına salât-ü selamdan sonra; şu bilinsin ki elli dört farzdan ikinci farz elbise giyinmektir.

ELBİSE GİYİNMENİN FARZ OLUŞU

Allâh-u Te'âlâ bu hususta şöyle buyurmuştur:

﴿يَا بَنِي آدَمَ خُذُوا زِينَتَكُمْ عِنْدَ كُلِّ مَسْجِدٍ﴾

“Ey Âdemoğulları! Her secde vaktinde (namaz kılacağınız veya tavaf yapacağınız zaman avret yerlerinizi örtecek) **elbisenizi alı(p giyini)n.**” (*A'râf Sûresi:31'den*)

Âyet-i kerîmede zikredilen “Zînet” kelimesi “Kişinin avret yerini örten elbise” demektir.

“**Tefsîr-i Kebîr**”de zikredildiği üzere; **Allâh-u Te'âlâ** geride zikrettiğimiz âyet-i kerîmenin iki âyet-i kerîme öncesindeki âyet-i celîlede:

﴿وَأَقِيمُوا وُجُوهَكُمْ عِنْدَ كُلِّ مَسْجِدٍ﴾

“Her secde anında yüzlerinizi (kibleye) **doğrultun**” (*A'râf Sûresi:29'dan*) buyurarak namaz kılmayı emretmiştir, setr-i avret de namazın sıhhati için şart olunca peşi sıra gelen bu âyet-i kerîmede giyim konusu işlenmiştir.

İmâm-ı Tâvus (Rahimehullâh) bu âyet-i kerîme hakkında şöyle demiştir: “**Allâh-u Te'âlâ** onlara ziynetlerini takınmalarını emrederken, ipek ve atlas giyinmelerini emretmiş değildir. Ancak câhiliyet devrinde müşrikler Kâbe'yi çıplak olarak tavaf ederlerdi ve Kâbe'ye geldiklerinde elbiselerini Mescid'in dışına koyup öyle girerlerdi. Bir adam elbiseleriyle içeri girecek olsa, dövülüp elbiseleri zorla çıkartılırdı. Bunun üzerine bu âyet-i celîle nâzil olmuştur.”

(İbni Ebî Hâtim, no:8393, 5/1467; Süyûfî, ed-Dürü'l-mensûr, 6/363)

Bu sebab-i nüzûle göre “Namazda ziynet takınma” emri, setr-i avret manasına geldiğinden “Vücûb” içindir, yani avret yerlerini örtmenin farz oluşunu ifade eder.

“**Mâverdî, Zâdü'l-mesîr ve Se'âlibî tefsirleri**”nde “Her namaz anında süsünüzü takının” cümle-i celîlesi hakkında özetle üç manaya yer verilmiştir:

1) Bu cümle, tavafta setr-i avret hakkında vârid olmuştur. Bu mana, **İbni Abbâs, Hasen, Atâ, Katâde, Sa'îd ibni Cübeyr ve İbrâhîm** (Radiyallâhu Anhüm)den naklolunmuştur.

2) Namazda setr-i avret hakkında vârid olmuştur. Bu mana **Mücâhid ve Zeccâc** (Radiyallâhu Anhümâ)dan menkuldür.

3) Cuma ve bayramlarda en güzel elbiseler giyinilerek süslenilme hakkında vârid olmuştur. Bu manayı **Mâverdî** (Rahimehullâh) zikretmiştir.

BU ÂYET-İ KERÎMENİN TEFSİRİNDE VÂRİD OLAN HADİS-İ ŞERİF VE RİVAYETLERDEN ÇIKARILAN BAZI HÜKÜMLER

1) “**Kurtubî, Fahrurrâzî, Hâzin, Beyzâvî ve Mazharî tefsirleri**”nde zikredildiği üzere; âyet-i kerîme namazda ve tavafta avret yerini örtmenin farz olduğuna delalet etmektedir.

Setr-i avretin namazda vacip olduğu sabit olduğuna göre, terki ile namazın fâsit olması gerekir. Zira avret yerlerini örtmemek, emrolunan bir şeyi terk etmek demektir ki bu da bir mâsiyettir, günah ise azabı gerektirir.

Bundan dolayı **Ebû Hanîfe** (Radiyallâhu Anh) göre elbise bulamayan kişi, ayakta kılmaya gücü olduğu halde oturarak, ellerini tenâsül uzvunun üzerine kapatmış bir halde namaz kılmalı, rükû ve secde için de îmâ yapmalıdır.

Bu âyet-i kerîmeye dayanarak **Hanefî** fukahâsının ileri gelenlerinden **İbni Hümâm** (Rahimehullâh) şöyle demiştir: “Âyet-i kerîme tavafı çıplak yapmanın haram olduğunu beyan etme gâyesiyle nâzil olmuştur. İtibar sebebin özelliğine değil de, lafzın genelliğine olsa da, o hükmün evelen ve bizzat, kesin maksat olan sebepde sâbit olması gerekmektedir, sonra diğerlerine bu hüküm teşmil edilebilir.

Bizce tavafta tesettürün hükmü, vücûb-tur (avret yerlerini örtmek vâciptir), ama bu, tavafın sıhhati için iştirat (şart koşma) yolu üzere olmadığından, çıplak tavaf eden günahkâr olsa da, onun tavaf borcu düşer. Ama namazdaki hüküm iftirâz ve iştirât (farz ve şart olma) olduğundan, avret yerlerini örtmeden kılınan namaz sahih olmaz. Hanefî, Şâfi'î ve Hanbelî mezheplerinde hüküm böylece. Mâlikî mezhebinde bu konuda ihtilaf varsa da, bu ihtilaf sonradan çıktığından, daha önce mevcut olan icmâ-i ümmeti kaldıramaz.”

2) İnsanın namaz dışında da avret yerlerini eşinden ve câriyesinden mâadâ (başka) herkesten örtmesi farzdır. Nitekim **Behz ibni Hakîm**'in, babası vasıtasıyla dedesi (Radiyallâhu Anhüm)den rivayet ettiği bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

عَنْ بَهْزِ بْنِ حَكِيمٍ عَنْ أَبِيهِ عَنِ جَدِّهِ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُمْ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «أَحْفَظُ عَوْرَتَكَ إِلَّا مِنْ زَوْجَتِكَ أَوْ مَا مَلَكَتْ يَمِينُكَ.»

“**Avretini eşinden ve câriyenden başka herkesten koru.**” (Ebû Dâvûd, Hammâm:3, no:4017, 2/437; İbni Mâce, Nikâh:28, no:1920, 1/618; Tirmizî, Edeb:22, no:2769, 5/97; Ahmed ibni Hanbel, el-Müsned, no:20054, 7/238)

Yine böylece **Misver ibni Mahreme** (Radiyallâhu Anh) şöyle anlatmıştır:

عَنْ الْمِسْوَرِ بْنِ مَخْرَمَةَ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ: أَقْبَلْتُ بِحَجَرٍ أَحْمَلُهُ ثَقِيلٍ وَعَلَيَّ إِزَارٌ خَفِيفٌ، فَانْحَلَّ إِزَارِي وَمَعِيَ الْحَجَرُ لَمْ أَسْتَطِعْ أَنْ أَضَعَهُ حَتَّى بَلَغْتُ بِهِ إِلَيَّ مَوْضِعَهُ، فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «ارْجِعْ إِلَى ثَوْبِكَ فَخُذْهُ وَلَا تَمْشُوا عُرَاةً.»

“Üzerimde hafif bir peştamal bulunu yorken ağır bir taş taşımaya kalktım, o sırada peştamalı çözüldü, elimdeki taşın ağırlığından dolayı onu yerine ulaştırıncaya kadar bırakmaya da güç yetiremedim. Bunun üzerine **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem): ‘Hemen dön elbiseni al. Çıplak halde yürümeyin’ buyurdu.”

(Müslim, Hayız:19, no:341, 1/268)

“**Rûhu'l-beyân Tefsîri**”nde, “**el-Esrârü'l-Muhammediyye**” isimli eserden nakledildiğine göre; bütün âlem ruhlarla doludur, bir evlik veya zâviyelik bir yer bile mutlaka **Allâh-u Te'âlâ**'dan başka kimsenin bilmediği varlıklarla doludur. Nitekim âyet-i kerîmede:

﴿وَمَا يَعْلَمُ جُنُودَ رَبِّكَ إِلَّا هُوَ﴾

“**Rabbinin ordularını O'ndan başka kimse bilemez**” (Müddessir Sûresi:31'den) buyurulmuştur.

Hucetü'l-İslâm (İmâm-ı Gazâlî) (Rahimellâh) “**Mi'râcü's-sâlikîn**” isimli kitabında **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)'in tenhâda da tesettürü emretmesini ve bir erkeğin hanımıyla cimâ ederken her ikisinin de tamamen çıplak olmamalarını emir buyurmasını buna delil olarak göstermiştir.

Hasen, Huseyn ve Abdullâh ibni Cafer (Radiyallâhu Anhüm) suda bulunan canlılardan örtünmek için suya girerken mutlaka şalvarla girerlerdi.

Ahmed ibni Hanbel (Radiyallâhu Anh) şöyle anlatmıştır: “Bir gün ben soyunarak suya giren bir cemaatle birlikte bulunuyordum, **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)'in, (Câbir (Radiyallâhu Anh)'dan rivayet edilen):

عَنْ جَابِرِ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «مَنْ كَانَ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ فَلَا يَدْخُلُ الْحَمَامَ بِغَيْرِ إِزَارٍ.»

“**Allâh'a ve âhiret gününe inanan hamama peştamalsız girmesin**” (Tirmizî, Edeb:43, no:2801, 5/113; Ahmed ibni Hanbel, el-Müsned, no:14657, 5/101; Nesâî, Gusûl:2, no:399, 1/216) şeklindeki hadisiyle amel ettim de ben soyunmadım.

O gece rüyamda: ‘Ey **Ahmed!** Sana müjde olsun! Şüphesiz ki **Allâh-u Te'âlâ** seni sünnetle amel ettiğin için bağışladı’ diyen birini gördüm. Ona: ‘Sen kimsin?’ diye sorduğumda: ‘Ben **Cebrâil**’im, muhakkak ki **Allâh** seni kendisine uyulacak bir imam yapmıştır’ dedi.”

3) Âyet-i kerîme setr-i avretin vücûbuna delalet etmekteyse de, örtülmesi gereken avret yerinin miktarı hakkında mücmel bir durum söz konusu olduğundan, mezhep imamları bu hususta hadîs-i şerîflere müracaat etmişlerdir.

Ebû Hanîfe ve **Şâfi'î** (Radiyallâhu Anhümâ) katında, **İmâm-ı Mâlik** ve **İmâm-ı Ahmed** (Radiyallâhu Anhümâ)'dan da bir rivayete göre erkeğin avretini göbekte diz kapağı arasındadır. Hanefîlerce göbekte avret kabul edilmemiştir.

Nitekim **Amr ibni Şu'ayb**'ın, babası vasıtasıyla dedesinden (Radiyallâhu Anhüm) rivayet ettiği bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

عَنْ عَمْرِو بْنِ شُعَيْبٍ عَنْ أَبِيهِ عَنْ جَدِّهِ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُمْ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «فَإِنَّ مَا تَحْتَ الشَّرَّةِ إِلَى الرُّكْبَةِ مِنَ الْعَوْرَةِ.»

“**Şüphesiz göbekte altından dize kadar olan kısım avrettendir.**” (Dârekutnî, es-Sünen, 1/230; Ali el-Müttakî, Kenzü'l-ummâl, no:19100, 7/328; Zeyla'î, Nasbu'r-râye, 1/296)

Rivayete göre; **Ebû Hureyre** (Radiyallâhu Anh) **Hasen** (Radiyallâhu Anh)'in göbeğini öpmüş ve: “**Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve

Sellem) senin nereni öpüyorduydu, ben de oranı öpüyorum" demiştir. Göbek avret olsaydı, ne **Ebû Hureyre** (Radiyallâhu Anh) orayı öpebilirdi, ne de **Hasen** (Radiyallâhu Anh) buna müsaade ederdi. (Kurtubî, el-Câmi'ü li-ahkâmi'l-Kur'ân, 7/177)

Ama Hanefî fukahâsına göre diz avret sayılmıştır. Nitekim **Ali** (Radiyallâhu Anh) dan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem):

عَنْ عَلِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «الرُّكْبَةُ مِنَ الْعَوْرَةِ.»

"Diz avrettendir" buyurmuştur.

(Dârekutnî, es-Sünen, 1/231)

Uyluk bölgesi avretten olup örtülmesi gerekir. Nitekim **Ali** (Radiyallâhu Anh) dan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

عَنْ عَلِيِّ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «لَا تُبْرِزُ فِخْذَكَ وَلَا تَنْظُرَنَّ إِلَى فِخْذِ حَيٍّ وَلَا مَيِّتٍ.»

"Kendi uyluğunu (bacağının dizden kalçaya kadar olan kısmını) **açma, ne dirinin, ne de ölünün uyluğuna sakın ha bakma.**" (Ebû Dâvûd, Cenâiz:32, no:3140, 2/213; İbni Mâce, Cenâiz:8, no:1460, 1/469; Ahmed ibni Hanbel, el-Müsned, no:1249, 2/405)

Cerhed (Radiyallâhu Anh) şöyle anlatmıştır:

"Ben uyluğumun bir kısmını açtığım bir sırada **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) yanıma uğrayınca:

عَنْ جَرْهَدِ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «غَطِّ فِخْذَكَ فَإِنَّهَا مِنَ الْعَوْرَةِ.»

'Uyluğunu kapat. Şüphesiz ki o avrettendir' buyurdu." (Tirmizî, Edep:40, no:2798, 5/111; Ahmed ibni Hanbel, el-Müsned, no:15932, 25/279)

Uyluğun avretten olmadığına delalet eden bazı hadîs-i şerifler varsa da, avret olduğunu ifade eden hadîs-i şerifler birbirinden kuvvet kazandığından ve ümmet bu görüşü kabul ettiğinden, Hanefî mezhebi ihtiyaten bu görüşü tercih etmiştir. Hatta **İmâm-ı Buhârî** (Rahimehullâh) bile: **"Cerhed** hadîsi ihtiyata daha uygundur" demiştir.

(Kazî Senâullâh, et-Tefsîru'l-Mazharî, 3/345)

Ömer Nasûhî Efendi (Rahimehullâh) ın beyanına göre; hür kadının elleri ve yüzü müstesna olmak üzere bütün bedeni avrettir. Yüzleri ile elleri ise ne namazda, ne de bir fitne korkusu bulunmadıkça namaz dışında avret değildir. Ayaklarında ise ihtilaf vardır, en doğru kabul edilen görüşe göre avret değildir. Bunlarla yolda yürüme ihtiyacı görüldüğünden bunları örtmek özellikle de fakir kadınlar hakkında zordur.

(Büyük İslâm İlmihâli, 3. Kitap:Namaz, no:22, sh:135-136)

"el-Lübâb" isimli **Hanefî** fıkhında zikredildiğine göre; ellerin dışlarıyla, ayaklar hakkında vârid olan ihtilafın çözümü için bazı fukahâ: "En sahih görüş; ellerin dışlarıyla ayakların namaz hususunda avret sayılmadığı, yabancı erkeklerin bakması ve dokunması açısından ise avret olduğudur" demişlerdir. **"el-İhtiyâr"** ve **"et-Tenvîr"** isimli eserlerde de böylecedir. (el-Meydânî, el-Lübâb fi şerhi'l-Kitâb, 1/76-77)

"Kurtubî Tefsîri"nde zikredildiğine göre; sabînin avreti haram değildir. Ancak kız çocuğu göz alacak raddeye varırsa avretini örter.

İbni Âbidîn (Rahimehullâh) şeyhinden naklen: "Küçük çocuk, dört yaş ve altında olandır" demiştir. (Reddü'l-muhtâr, 1/273)

4) **"Cessâs Tefsîri"**nde zikredildiğine göre; başkalarının avret yerlerine bakmak haramdır. Nitekim **Ebû Sa'îd el-Hudrî** (Radiyallâhu Anh) dan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

عَنْ أَبِي سَعِيدِ الْخُدْرِيِّ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «لَا يَنْظُرُ الرَّجُلُ إِلَى عَوْرَةِ الرَّجُلِ وَلَا الْمَرْأَةُ إِلَى عَوْرَةِ الْمَرْأَةِ.»

“Bir erkek diğer bir erkeğin avret yerine bakamaz, kadın da kadının avret yerine bakamaz.” (Tirmizî, Edeb:38, no:2793, 5/109; Ebû Dâvûd, Hammâm:3, no:4018, 2/437; Cessâs, Ahkâmü'l-Kur'ân, 3/40)

Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)'in şöyle buyurduğu da rivayet olunmuştur:

رُويَ عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ
قَالَ: «مَلْعُونٌ مَنْ نَظَرَ إِلَى سَوَاءِ أَخِيهِ.»

“Kardeşinin avret yerine bakan lanetlenmiştir.” (Cessâs, Ahkâmü'l-Kur'ân, 3/40)

Allâh-u Te'âlâ:

﴿قُلْ لِلْمُؤْمِنِينَ يَغُضُّوا مِنْ أَبْصَارِهِمْ﴾

“(Habîbim!) İmanlı erkeklere de ki; (haramlara karşı) gözlerini yumsunlar (da sadece helâllere baksınlar).”

(Nûr Sûresi:30'dan),

﴿وَقُلْ لِلْمُؤْمِنَاتِ يَغْضُضْنَ مِنْ
أَبْصَارِهِنَّ﴾

“İmanlı kadınlara da de ki; gözlerini (erkeklerin ve kadınların avret yerlerine bakmaktan) yumsunlar” (Nûr Sûresi:31'den) buyurmaktadır ki, bunların manası: “Birbirlerinin avret yerine bakmasınlar” demektir. Zira avret yerlerinin dışında kalan yerlere bakılmasının caiz olduğu hususunda hiçbir ihtilaf yoktur. (Cessâs, Ahkâmü'l-Kur'ân, 3/40)

5) Altını gösteren giysiyle setri avret gerçekleştireceğinden namaz caiz olmaz. (Serahsî, el-Mebsût, 1/34)

Şekil belli edecek derecede dar olan pantolonlarla namaz kılmak da mekruhtur. Ancak rükû ve secdede avret yerlerini örtecek bir cübbe giyilmesi durumunda bu kerahat kalkar.

Üstadımızın Üstâdı **Hacı Ali Haydar Efendi** (Kuddise Sirruhû) pantolonla yanına gelenleri bu şekilde namaz kılmamaları hakkında îkaz için: “Bir secde yap bakalım” derdi. Sonra o kişiye, secde yaptığında avret mahallerinin şeklinin ortaya çıktığını, bunun da namazın kerâhetine sebep olacağını, arkasında kılanlar varsa, ona bakmaları halinde onların namazına da zarar vereceğini izah ederdi.

6) İmkan varken, tek kat elbiseyle namaz kılmak mekruhtur.

Nitekim **İbni Ömer** (Radiyallâhu Anhümâ) dan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

عَنْ ابْنِ عُمَرَ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُمَا قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «إِذَا صَلَّى أَحَدُكُمْ فَلْيَلْبَسْ ثَوْبَيْهِ، فَإِنَّ اللَّهَ أَحَقُّ مَنْ يُتَزَيَّنُ لَهُ، فَمَنْ لَمْ يَكُنْ لَهُ ثَوْبَانِ فَلْيَتَزَرَّ إِذَا صَلَّى، وَلَا يَشْتَمِلْ أَحَدُكُمْ فِي صَلَاتِهِ اشْتِمَالَ الْيَهُودِ.»

“Sizin biriniz namaz kıldığı zaman (altını ve üstünü örtmek üzere) iki elbisesini giysin. Zira kendisi için süslenilmeyi en çok hak eden Allâh'tır. İki elbisesi olmayan da namaz kıldığı zaman (belden aşağısını örten) izar giysin. Sizin biriniz namazında, Yahudilerin bürünmesi gibi sarınıp bürünmesin.” (Taberânî, el-Mu'cemu'l-Evsat, no:9364, 10/170; Beyhakî, es-Sünenü'l-Kübrâ, no:3271, 2/333; Kazî Senâullâh, et-Tefsîru'l-Mazharî, 3/346)

Ebû Hureyre (Radiyallâhu Anh) dan rivâyet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «لَا يُصَلِّي أَحَدُكُمْ فِي الثَّوْبِ الْوَاحِدِ لَيْسَ عَلَى عَاتِقَيْهِ شَيْءٌ.»

“Sizin biriniz omuzları üzerinde bir şey bulunmaksızın tek bir elbise içinde namaz kılamaz.” (Buhârî, Salât:4, no:352, 1/141; Müslim, Salât:52, no:516, 1/368; Ebû Dâvûd, Salât:78, no:626, 1/225)

“**Tahtâvî Hâşiyesi**”nde zikredildiğine göre; buradaki yasaklamanın zâhirî ifadesinden anlaşıldığı üzere omuzuna bir şey atmadan (omuzlar ve kollar açık olarak) tek elbiseyle kılmak mekruhtur ve bu kerâhet, tahrimiyyedir (harama yakın bir mekruhtur). (2/206)

Abdullâh ibni Büreyde, babasının (Radiyallâhu Anhümâ) şöyle dediğini rivayet etmiştir:

عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ بُرَيْدَةَ عَنْ أَبِيهِ رَضِيَ اللَّهُ
تَعَالَى عَنْهُمَا: «نَهَى رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى
اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَنْ يُصَلِّيَ فِي لِحَافٍ لَا
يَتَوَشَّحُ بِهِ وَالْآخِرُ أَنْ تُصَلِّيَ فِي سَرَاوِيلَ
وَلَيْسَ عَلَيْكَ رِدَاءٌ.»

“**Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) bir adamın kendisini giyinmediği bir çarşafa dolanarak namaz kılmasını yasaklamıştır. Diğer bir yasak da senin üzerinde gömleğin yokken sadece şalvarla namaz kılmandır.” (Ebû Dâvûd, Salât:82, no:606, 1/228; Beyhakî, es-Sünenü'l-Kübrâ, no:3276, 2/334)

7) Kadınların baş açık namaz kılması caiz değildir. Nitekim **Âişe** (Radiyallâhu Anhâ) dan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهَا قَالَتْ: قَالَ
رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:
«لَا يَقْبَلُ اللَّهُ صَلَاةَ حَائِضٍ إِلَّا بِخِمَارٍ.»

“**Allâh**, bülûğa eren bir kadının namazını başörtüsüz kabul etmez.” (Ebû Dâvûd, Salât:85, no:641, 1/229; İbni Mâce, Tahâret:132, no:655, 1/214)

Burada geçen “Kabul etmez” ifadesi, “Namaz caiz olur da, kâmil olmaz” şeklinde anlaşılabilir. Zira **İbni Ömer** (Radiyallâhu Anhümâ) dan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem):

عَنْ ابْنِ عُمَرَ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُمَا قَالَ:
قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:
«لَا يَقْبَلُ اللَّهُ صَلَاةً إِلَّا بِطُهُورٍ.»

“**Allâh**, abdestsiz namazı kabul etmez” (İbni Mâce, Tahâret:2, no:272, 1/100; Nesâî, Tahâret:104, no:139, 1/95) buyurmuştur ki burada: “Abdest namazın şartıdır” diyeceğimiz gibi, “Başörtüsü de kadın için, abdest gibi namazın şartıdır” diyebiliriz. Böylece setri avretin, namazın farzlarından olduğu sâbit olmuştur. (Cessâs, Ahkâmü'l-Kur'ân, 3/42)

8) Namazda avret yerlerinin örtülmesinden öte, imkan nispetinde şalvar, entârî ve cübbe gibi bol ve güzel giysiler giyin-

mek, bu âyet-i kerîmede geçen: “**Namaz anında ziynetinizi takının**” emrine dâhildir. **Ebû Hureyre** (Radiyallâhu Anh) şöyle anlatmıştır:

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ:
قَامَ رَجُلٌ إِلَى النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ
فَسَأَلَهُ عَنِ الصَّلَاةِ فِي الثَّوْبِ الْوَاحِدِ
فَقَالَ: «أَوْكَلُّكُمْ يَجِدُ ثَوْبَيْنِ؟»، ثُمَّ سَأَلَ
رَجُلٌ عُمَرَ فَقَالَ: إِذَا وَسَّعَ اللَّهُ فَأَوْسَعُوا،
جَمَعَ رَجُلٌ عَلَيْهِ ثِيَابُهُ صَلَّى رَجُلٌ فِي إِزَارٍ
وَرِدَاءٍ، فِي إِزَارٍ وَقَمِيصٍ، فِي إِزَارٍ وَقَبَاءٍ،
فِي سَرَاوِيلَ وَرِدَاءٍ، فِي سَرَاوِيلَ وَقَمِيصٍ،
فِي سَرَاوِيلَ وَقَبَاءٍ، فِي ثُبَانٍ وَقَبَاءٍ، فِي ثُبَانٍ
وَقَمِيصٍ، فِي ثُبَانٍ وَرِدَاءٍ.

“Bir adam **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) in huzuruna çıkarak, ona bir elbiseyle namaz kılmanın hükmünü sorunca **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem): ‘**Her biriniz iki elbise bulabilir mi?**’ buyurdu. (Böylece zaruret halinde avret yerleri örtülerek namaz kılmanın caiz olduğunu ifâde etmiş oldu.)

Sonra başka bir adam **Ömer** (Radiyallâhu Anh) a sorunca o: ‘**Allâh** genişlik yaptığı zaman siz de genişlik yapın. Bir adam (cübbe, şalvar, entari gibi) elbiselerini üzerinde toplayıp kılar(sa bu güzel olur).

Diğer bir adam (bu imkanı bulamadığı için) peştemal ve gömlekle kılar veya peştemal ve fistanla kılar yahut peştemal ve kaftanla kılar yahut don ve gömlekle kılar veya don ve fistanla kılar yahut don ve kaftanla kılar veya avret yerini örtecek kadar don giyip fistanla kılar.’ dedi.” (Buhârî, Salât:8, no:358, 1/143)

9) Ehl-i Kitab'ın temizliğe riayet etmemelerine ve peştemal giymeksizin namaz kılmalarına muhâlefet ederek, son derece tesettüre riâyetle namaz kılmak müstehabdır. Nitekim **Ebû Ümâme** (Radiyallâhu Anh) şöyle anlatmıştır:

عَنْ أَبِي أُمَامَةَ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ:
خَرَجَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ عَلَى
مَشِيحَةٍ مِنَ الْأَنْصَارِ بِيضٍ لِحَاهُمْ فَقَالَ: «يَا
مَعْشَرَ الْأَنْصَارِ! حَمِّرُوا وَصَفِّرُوا وَخَالِفُوا
أَهْلَ الْكِتَابِ»، فَقُلْنَا: يَا رَسُولَ اللَّهِ! إِنَّ أَهْلَ
الْكِتَابِ يَتَسَرَّوْنَ وَلَا يَأْتِرُونَ، فَقَالَ رَسُولُ
اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «تَسَرَّوْا وَاتَّزِرُوا
وَخَالِفُوا أَهْلَ الْكِتَابِ»، فَقُلْنَا: يَا رَسُولَ اللَّهِ!
إِنَّ أَهْلَ الْكِتَابِ يَتَخَفُّونَ وَلَا يَتَّعِلُونَ، فَقَالَ
النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «فَتَخَفُّوا وَانْتَعَلُوا
وَخَالِفُوا أَهْلَ الْكِتَابِ»، فَقُلْنَا: يَا رَسُولَ اللَّهِ! إِنَّ
أَهْلَ الْكِتَابِ يَقْضُونَ عَثَانِيَهُمْ وَيُوقِرُونَ سِبَالَهُمْ،
فَقَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «قُضُوا سِبَالَكُمْ
وَوَقِّرُوا عَثَانِيَكُمْ وَخَالِفُوا أَهْلَ الْكِتَابِ».

“**Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) sakalları bembeyaz olan Ensâr'ın yaşlılarının yanına gelerek: ‘**Ey Ensar cemaati!** (Sakallarınızı kınayla ve safran gibi şeylerden elde edilen kokularla) **kırmızıya ve sarıya boyayın da Ehl-i Kitab’a muhalefet edin!**’ buyurdu.

O zaman biz: ‘Yâ **Rasûlellâh!** Ehl-i Kitab don giyorlar, peştamal giymiyorlar’ dediğimiz de o: ‘**Siz hem don giyin, hem peştamal giyin. Ehl-i Kitab’a muhalefet edin!**’ buyurdu.

Bunun üzerine biz: ‘Ehl-i Kitab mest giyorlar, ayakkabı giymiyorlar’ deyince, **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem): ‘**Siz hem mest giyin, hem ayakkabı giyin. Ehl-i Kitab’a muhalefet edin!**’ buyurdu.

Sonunda biz: ‘Ehl-i Kitab sakallarını kısaltıyorlar, bıyıklarını uzatıyorlar’ deyince **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem): ‘**Bıyıklarınızı kısaltın, sakallarınızı bol bırakın. Ehl-i Kitab’a muhâlif olun!**’ buyurdu.” (Ahmed ibni Hanbel, el-Müsned, no:22283, 36/613; Süyûtî, ed-Dürü'l-mensûr, 6/365)

10) Kirli-paslı iş elbisesiyle ve yatak kıyafeti gibi insan içine çıkılamayacak giysilerle namaz kılmak mekruh sayılmıştır. Çünkü bunlar işte ve evde giyilmekteyse de, bu kıyafetlerle hürmet edilen büyük kimselerin yanına gidilemez. Dolayısıyla **Allâh-u Te'âlâ**'nın huzuruna çıkılmaması daha uygundur. (İbni Nüceym, el-Bahru'r-râik, 4/168; Ali el-Kârî, Fethu bâbi'l-inâye, 1/370)

11) Namaz dışında ve namazda giyilecek elbise(nin boyu) hakkında vârid olan hadîs-i şerifleri zikretmek burada yerinde ve güzel olacaktır.

Ebû Sa'îd el-Hudrî (Radyallâhu Anh)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

عَنْ أَبِي سَعِيدِ الْخُدْرِيِّ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «إِزْرَةُ الْمُؤْمِنِ إِلَى أَنْصَافِ السَّاقَيْنِ لَا جُنَاحَ أَوْ لَا حَرَجَ عَلَيْهِ فِيمَا بَيْنَهُ وَبَيْنَ الْكَعْبَيْنِ، مَا كَانَ أَسْفَلَ مِنْ ذَلِكَ فَهُوَ فِي النَّارِ لَا يَنْظُرُ اللَّهُ إِلَيْهِ مِنْ جَزْإِ زَارِهِ بَطْرًا».

“**Müminin elbise giyme şekli bacakların(ın) yarısına kadardır, onunla topuklar arasında olan kısmında ona bir günah ve sıkıntı yoktur, işte bundan aşağı olan ateştedir. Şımarıklık yüzünden elbisesini (ardından) çekene kimseye Allâh (rahmet nazarıyla) bakmaz.**” (Ahmed ibni Hanbel, el-Müsned, no:11010, 17/52; Ebû Dâvûd, Libâs:30, no:4093, 2/457; Ebû Dâvûd et-Tayâlesî, el-Müsned, no:2342, 3/674)

“**et-Temhîd**” isimli eserde **İbni Ömer** (Radyallâhu Anhümâ)dan rivayet edildiğine göre; **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) peştamal hakkında buyurduğunu entârî hakkında da buyurmuştur, yani giysilerden topuk altında kalan ateştedir. (Se'âlibî, el-Cevâhiru'l-hisân, 2/16)

Ebû Hayseme Züheyr ibni Mu'âviye (Radyallâhu Anh) **Ebû İshâk es-Sübey'î** (Radyallâhu Anh)ın şöyle dediğini nakletmiştir:

“Ben sahâbe-i kirâma yetiştiğimde

onların entârileri bacağıın yarısına kadardı ya da buna yakındı, hiçbirinin kolunun yeni de elini geçmiyordu.” (Se'âlibî, el-Cevâhiru'l-hisân, 2/16)

Esmâ binti Yezîd (Radiyallâhu Anhâ) şöyle demiştir:

عَنْ أَسْمَاءَ بِنْتِ يَزِيدَ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهَا قَالَتْ:
«كَانَتْ يَدُكُمْ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ
وَسَلَّمَ إِلَى الرَّسْغِ.»

“Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in entarisinin yeni bileğe kadardı.”

(Ebû Dâvûd, Libâs:3, no:4026, 2/441; Se'âlibî, el-Cevâhiru'l-hisân, 2/16)

Namazda setr-i avreti emreden ders başlığımızdaki âyet-i kerîmenin izahı hakkında bu kadarla iktifâ etsek de âyet-i kerîmede emredilen “Namazda zînet takınma” mevzuunun tâli unsurlarından olan

“Şalvar-cübbe giyinmek”

“Sarık sarmak”,

“Kıyafet renginde sünnete uymak”,

“Kıymetli kumaşlardan elbise giyinmenin israf ve kibre dahil olmayışı” ve:

“Baş açık namaz kılmanın mekruh oluşu” gibi konular yer darlığından dolayı bu yazımıza sığmayacağından dolayı önümüzdeki sayıda da elli dört farzın ikincisi olan “Elbise giyinme” bahsine bir zeyl olmak üzere bu başlıkları işlemeyi inşaallah uygun görüyoruz.

Allâh-u Te'âlâ niyetlerimizi hâlis, amellerimizi sâlih eyleyip sizlere hizmet noktasındaki hayırlı emellerimize bizleri bâliğ eylesin. Âmîn!

CÜBBELİ AHMET HOCA EFENDİ İLE GÖNÜL SOHBETLERİ

HERGÜN

07:00 08:45 14:00 16:00 17:25 19:20 22:00 24:00 04:30

PERŞEMBE AKŞAMLARI MESCİT YAYINI SAAT: 20:30

TEKRARI CUMA SABAHİ SAAT 10:00 'DA

CUMA GÜNLERİ GÖNÜL SOHBETLERİ MESCİT SOHBETİ

TEKRARI SAAT :20:30

TEKRARI CUMARTESİ SABAH SAAT :10:45 'TE

MUSTAFA ÖZŞİMŞEKLER HOCAEFENDİ İLE GÜLDESTE

ÇARŞAMBA SAAT :20:30 TEKRARI PERŞEMBE SABAH 10:00

A.METİN BALKANLIOĞLU HOCAEFENDİ İLE

HAFTANIN SOHBETİ

PAZARTESİ SAAT :20:30 TEKRARI SALI SABAH SAAT:10:00

MEHMET TALÜ HOCA EFENDİ İLE MİLLİ VE MANEVİ DEĞERLER

SALI SAAT :20:30 TEKRARI ÇARŞAMBA SABAHİ SAAT :10:00

ALİ ULVİ UZUNLAR HOCA EFENDİ İLE HADİS DERSLERİ

PAZAR SAAT :20 :30

TEKRARI PAZARTESİ SABAH SAAT 10:00

FATİH KALENDER HOCAEFENDİ İLE BİRE-BİR PERŞEMBE

SAAT:12:30 CUMARTESİ SAAT :20:30 PAZAR SABAH SAAT :10:00

CEVAT AKŞİT HOCA EFENDİ İLE SÜLEYMANİYE DERSLERİ

HER SABAH SAAT 06:30 'DA

ZAVENDİKLİ MUSTAFA HOCA EFENDİ İLE SOHBETLER

PAZARTESİ SAAT:12:30

BAYRAM ALİ ÖZTÜRK HOCAEFENDİ İLE SOHBETLER

SALI SAAT :12:30

TİMURTAŞ HOCA EFENDİ İLE SOHBETLER

ÇARŞAMBA SAAT :12:30

TAHİR BÜYÜKKÖRÜKÇÜ İLE KÜRSÜDEN GÖNÜLLERE

CUMA SAAT:11:30

MEDİNELİ HACI OSMAN EFENDİ İLE SOHBETLER PAZAR

GÜNLERİ SAAT :12:30

HİKMETLİ SÖZLER

Allah-u Teala buyurur ki; **"Kimi Benden çok seversen onu senden alırım."** Ve ekler; **"Onsuz yaşayamam."** deme seni onsuz da yaşatırım. Ve mevsim geçer, gölge veren ağaçların dalları kurur, sabır taşar, canından saydığın yar bile bir gün el olur..

Aklın şaşar! Dostun düşmana dönüşür, düşman kalkar dost olur.. Öyle garip bir dünya.. Olmaz dediğin ne varsa hepsi olur.. **"Düşmem!"** Dersin düşersin, **"Şaşmam!"** dersin şaşarsın. En garibi de budur ya, **"Öldüm."** der durur, yine de yaşarsın.

(Hikemiyyat)

Haksızlığın önünde eğilmeyiniz. Çünkü hakkınızla beraber şerefınızı de kaybedersiniz.

(Hz. Ali)

"Bir insanın nasıl güldüğünden terbiyesini, neye güldüğünden ise zekâsını ve seviyesini anla.."

(Hz. Mevlana)

Derviş olanlara her kim dokuna
Dokunur sinesi Allah okuna

(Yunus)

Müslüman yarattığı için Allah'a şükretmekten yüz çevirir-
sun. Çünkü, dini babandan miras olarak bedava bulmuşsun.
(Mesnevî)

Gamzelendi Gönül Yine Devâsı Âh'tır.
Gönlü Mahzûn Olanın Dostu ALLAH'tır.

Hüzün dalgası çarptıysa bir insanın yüreğine, ya Mevlasını
özlemiştir ya da Mevlası onu...

(Şems-i Tebrizi Hazretleri)

Bana çağ dışı diyorlarmış, ne büyük onur... Ben bu çağın
dışında kalmayayım da içinde mi boğulayım..

(Necip Fazıl Kısakürek)

İmanı kuvvetli olanın, imtihanı ağır olur.

(Abdülkâdir Geylânî Hz.)

Sabır kara bir dikenin yutmak, dikenini parçalayıp
geçerken de hiç ses çıkarmamaktadır.

(Şeyh Edebali)

"Birine öyle bir söz söyle ki ya yaşat yada öldür; ama asla
yaralı bırakma"

(Şems Tebrizi Hz.)

Hiçbir mal sizin değil, neyi bölüşemiyorsunuz?
Hiçbir can sizin değil, niye dövüşüyorsunuz?

(Hz. Mevlana)

Üzüme! İstediyin bir şey olmuyorsa ya dahi iyisi olacağı için
ya da gerçekten de olmaması gerektiği için olmuyordur...!

(Hz. Mevlana)

Altın olsam değerimi herkes bilir... **'Ben basit bir demir'**
olayım. Değerimi **'Sadece anlayan'** bilsin.

(Şems-i Tebrizi Hz.)

Ya Rabbi bildir de ben beni bileyim. Beni bilen ben ile ken-
dime geleyim. Benim bensizliğim ile ben seni bileyim. Seni
bilmeyen beni ben neyleyeyim.

(Hz. Mevlana)

İnciler deniz dibinde taşlarla karışık dururlar. Övülecek şeyler,
ayıplar arasındadır. Nefsini öldürürsen, özür dilemekten
kurtulursun.

(Hz. Mevlana)

Üzüme! Bil ki Yaradan umudu en çaresiz anlarda yollar.
Unutma! Yağmurun en şiddetlisi, en kara bulutlardan çıkar.

(Hz. Mevlana)

Bazen uzun uzun cümleler kurarsın, anlayan olmaz...
Tutar bi nokta koyarsın, duymayan kalmaz...
Ayağına batan dikenler aradığın gülün habercisidir

(Hz. Mevlana)

Anladım ki, derin ve esrarengiz olan her şey susuyor.
Anladım ki susan her şey derin ve heybetli.

(Şeyh Edebali)

"İhlâs, Allah ile kul arasında bir sıradır. Melek bilmez ki yazsın,
Şeytan bilmez ki bozsun, heva (nefsin kötü arzusu) bilmez ki
eğsin."

(Cüneyd-i Bağdadi K.S.)

KISSADAN HİSSELER

ÜÇ NASİHAT, ÜÇ BİN DİRHEM

Hikmetli ehli zatlar buyuruyor ki: Zamanın birinde yeni evlenen gencin biri, ilim öğrenme hevesiyle köyden ayrılır. Uzun bir yolculuktan sonra şehre varıp medrese ararken, işçiye ihtiyacı olan bir zenginle karşılaşır. Zengin iyi para verince, niyetini bozup onun yanında çalışmaya başlar. 20 yıl bunun yanında çalışıp, üç bin dirhem para biriktirir. Sonra köyüne dönmeye karar verir.

Yolda, konakladığı bir yerde biri **(Bende öyle bir nasihat var ki, bunu alan dünyada ve ahirette rahat eder; fakat bedeli bin dirhem)** der. Adam **(Evden ilim öğrenmek için çıkmıştım, bunu öğrenemedim, bari bu nasihatı alayım, kalan iki bin dirhem bana yeter)** deyip, buna bin dirhem vererek, karşılığında. **(Kaza ve kaderde ne varsa o olur! Kaderde olandan başkası başa gelmez)** nasihatini alır. Yoluna devam eder. Başka bir konak yerinde, yine böyle birisiyle karşılaşır. Bu da, **(Bende öyle bir nasihat var ki, bunu alan dünyada ve ahirette rahat eder; fakat bedeli bin dirhem)** diye bağırıp durur.

Adam **(Bin dirheme de, bunu alayım, kalan bin dirhem bana yeter)** deyip, bin dirhem de ona ve rerek karşılığında. **(Gönül kimi severse, güzel odur!)** nasihatini alır. Yoluna devam ederken başka bir konaklama yerinde yine birine rastlar. Bu kişi de. **(Bende öyle bir nasihat var ki, bunu alan dünyada ve ahirette rahat eder; fakat bedeli bin dirhem)** diye bağırıp duruyor. Adam, bu sefer kendisiyle mü cadeleye başlar. Bir yandan ilim öğrenememenin acısı, diğer yandan kalan son para! Sonunda ilim öğrenme sevgisi ağır basar, tekrar çalmışır kazanırım diyerek, bin dirhem de ona vererek, karşılığında. (Hoşlanmadığın, uygunsuz bir durumla karşılaştığın zaman acele etme!) **nasihatini alır.**

Yoluna devam eder. Yolda bir kalabalıkla karşılaşır. Yanlarına vardığında derler ki (Şu kuyunun içinde bir deli var, yanında da bir kız var. Köyümüzün suyunu kesti. Kim içeri girerse öldürüyor. Bizi bu sıkıntıdan kurtarana, şu çömlekteki altınları vereceğiz.)

Adamın aklına birinci nasihat olan, **(Kaza ve kaderde ne varsa o olur)** sözü gelir. Kuyuya iner. deli **(Sana bir soru soracağım bilirsen suyu açacağım. Bu kız mı güzel yoksa şu kurbağa mı?)** diye sorar.

İkinci nasihat hatırına gelir, **(Gönül kimi severse güzel odur)** der. Deli, **(Aferin sana! Şimdiye kadar hep, bu kız güzel dediler, bilemediler, sen bildin)** der. Deli kurbağayı sevdiği için, bu söz hoşuna gider, suyu açar. Adam da, önceki parasından çok fazla olan altınları alıp köyüne döner.

Evinin penceresinden baktığında, içerde hanımının yanında genç birini şakalaşırken görür. Hemen bıçağına sarılır. Bu sırada üçüncü nasihat olan **(Acele etme!)** sözü hatırına gelir. Bıçağı gizleyerek, kapıyı çalar. Hanımı kapıyı açınca, yanındaki gence. **(Bak oğlum, baban geldi)** der.

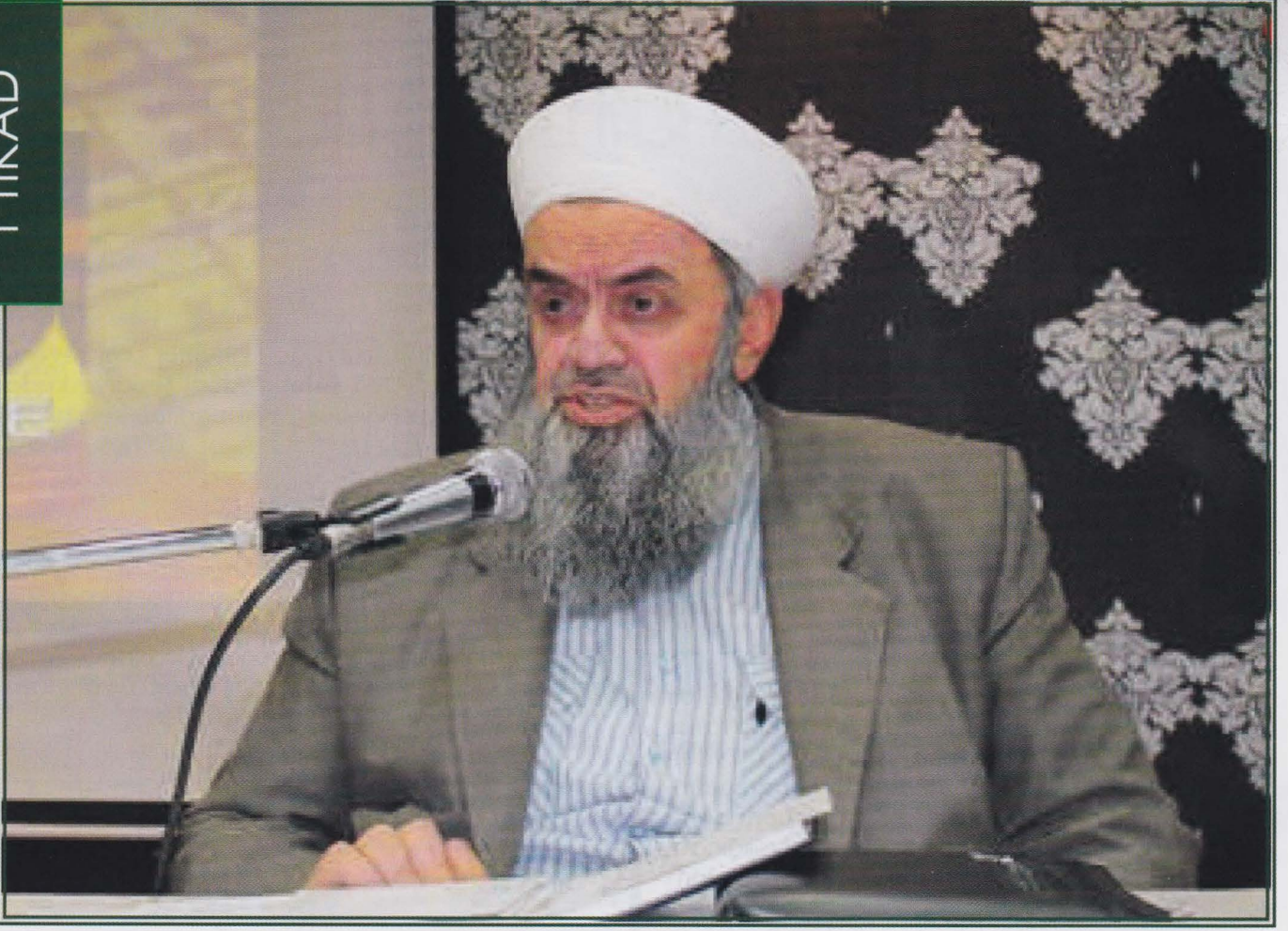
BİLGE İLE KÖPEK

Bir bilge, bir göletin başında oturmaktadır. Susuzluktan kırılan bir köpeğin devamlı olarak gölete kadar gelip, tam su içecekken kaçması dikkatini çeker. Dikkatle izler olayı. Köpek susamıştır ama gölete geldiğinde sudaki yansımaları görüp korkmaktadır. Bu yüzden de suyu içmeden kaçmaktadır. Sonunda köpek susuluğa dayanamayıp kendini gölete atar ve kendi yansımalarını görmediği için suyu içer. O anda bilge düşünür:

- Benim bundan öğrendiğim şu oldu, der.
- Bir insanın istekleri ile arasındaki engel, çoğu zaman kendi içinde büyüttüğü korkulardır. Kendi içinde büyüttüğü engellerdir. İnsan bunu aşarsa, istediklerini elde edebilir.

İnsan, biraz daha düşününce, aslında gerçek öğrendiği şeyin bundan farklı olduğunu görür. Asıl öğrendiği şey, insanın bir bilge bile olsa bir köpektен öğrenebileceği bilginin var olduğudur. Bu yüzden ne varsa paylaş, senden de öğrenilecek bir şeyler vardır diğeri insanlar için...

Her insanın bir hikayesi ve söyleyecek bir sözü mutlaka vardır. Mühim olan doğru hikayeyi doğru bir şekilde doğru insanlara doğru zamanda anlatabilmektir.

TEVHİDİ SAVUNURKEN ŞİRKE DÜŞENLER

RESÜL BÖLÜKBAŞI

içinde bulunduğumuz şu son zamanlarda Yüce dinimizi, Ehl-i Sünnet Akaidini savunanların sayısı günbegün azalmakta olup buna mukabil "ben profesörüm. Dinin uzmanıyım" diyerek Yüce Dinimiz'i onun akidesini sarsmaya çalışan Ehl-i Sünnet düşmanlarının sayısı ise hızla artmaktadır. İşte bundan dolayıdır ki Ehl-i sünnet akaidini bilen ve bu itikatla mutekid olan hocaların mesuliyeti çok büyüktür. "Neme lazım herkes bildiğini okusun" diyecek noktada değiliz. Zira bu din tahripçileri tevhidi anlatıyoruz bahanesiyle şirki yaymaktadırlar.

Bu durum Ehl-i Sünnet ulemasına zarar vermeyebilir, ama Ehl-i Sünnete mensub olduğu halde bu hususta yeterince malumatı olmayan ihlaslı fakat bilgisiz, zavallı mü'min kardeşlerimizin fikirlerinin bulandırılması, şüpheye düşürülmesi ve itikatlarının zedelenmesiyle telafisi mümkün olmayan büyük zararlara yol açmaktadır. Bu din tahripçileri önce sünneti, Yüce Peygamberimizin (Şallallahü Aleyhi ve Sellem)'in mübarek hadis-i şeriflerini devreden çıkarmak suretiyle işe başladılar ve durmak bilmeyen bir hızla batıl olan yollarında yürümeye devam ettiler. Bunlardan bazıları sözde tevhidi savunmak maksadıyla önce tevessülü reddettiler. Hatta işi şefaati inkar

edecek kadar ileri götürerek 1400 yıldan bu yana telaffuz edilen “ya rasulallah” demenin şirk olduğunu iddia ettiler.

Allah'tan başka ilah olmadığına ve Hz. Muhammed (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in Allah'ın kulu ve Rasülü olduğuna şahadet eden Müslümanları bu dinin peygamberi olan Hz. Muhammed (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'i Allah ile kendi aralarında aracı gördükleri için tekfir ettiler. “Siz Hz. Muhammed (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'i ilahlaştırıyorsunuz” dediler. Halbuki bu şahadeti getiren her Müslüman Hz. Muhammed (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in önce Allah'ın kulu sonra Allah'ın Rasülü olduğunu ikrar edip bu ikrarını kalbiyle de tasdik ediyor.

Hal böyleyken sırf Rasulullah'ı vesile olarak kabul ettikleri için mü'min ve müvahhid olan bu nezih ehli sünnet kardeşlerimiz tekfir edilmektedir. Bu din tahripçilerine sorulduğunda ise “biz tevhidi muhafaza etmeye çalışıyoruz” diyerek bu hezeyanlarını kamufle etmeye gayret ediyorlar. Bu mevzuda Kur'an-ı Kerim ayetlerini de ya görmezden geliyorlar veya keyfi yorumlarla saptırmaya çalışıyorlar. Yüce Rabbimiz kitabında

“Habibim (ehli kitap , müşrik veya Müslüman ; Allahı sevdiğini iddia eden herkese de ki: eğer siz Allah'ı seviyorsanız bana hakkıyla uyun ki Allah da sizi sevsin ve günahlarınızı bağışlasın. Allah Ğafurdur Rahimdir.” (Al-i İmran 31) buyuruyor.

Burada açıkça anlaşılıyor ki Yüce Rabbimiz'in bizi sevmesi Rasulullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) efendimize tabi olmamıza bağlıdır. Demek ki Rasulullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) Allah (Celle celalühü) ile bizim aramızda aracıdır, elçidir, rasuldur. Bir başka ayetinde ise

“Her kim o Rasule itaat ederse gerçekten Allah'a itaat etmiş olur . Her kim de (sana itaatten) yüz çevirirse, zaten Biz seni

onlar üzerine bir bekçi olarak göndermedik ” (en- Nisa 80) buyurmaktadır. Bir başka ayetinde ise:

“Her kim Allah ve rasülün'e itaat ederse o kimseler Allah'ın kendilerine ihsanda bulunmuş olduğu o peygamberler , siddiklar, şehitler ve (iyi amel sahibi olan) Salihlerle beraberdirler. Onlar arkadaş olarak ne güzel olmuştur ” (En - Nisa 69) diye müjde vermektedir.

Cenab-ı Allah Kur'an-ı Kerim'in birçok yerinde Hz. Muhammed'i kendi isminin yanında mutlak itaat edilmesi gereken biri olduğunu beyan etmekle, haşa Rasulullah'ın kendisine eş olduğunu mu söylüyor maazallah? (neuzu billah sübhanallah) Rasulullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) elbette ki kuldur beşerdir, insandır ama bunun yanında Allah'u teala'nın sevgilisi, nebisi ve rasülüdür. O ümmetin kaidi, lideri ve önderidir. Aynı zamanda şefaati makbul olan bir şafiidir. O Liva-ül hamd sancağının ve havzu kevser'in sahibidir. O ümmetin en zor anlarında “ümmeti ümmeti” diyen şefkatli bir peygamberdir.

O **“Yakında Rabbin sana razı olacağı kadar yetki ve selahiyyet verecektir”** (ed – Duha 5) fermanının muhatabıdır. O yüce peygamber bu ayeti okuyup “vallahi ben ümmetimden bir kişi cehennemde olursa asla buna razı olmam” diyen bir şefaattir.

Evet Bu dini aslından saptıranlar keyfi yorumlarıyla neyi reddetmediler ki? Onlar kabir azabını da inkar ettiler. Kabir azabı hakkında bunca hadis-i şerifler hatta Kur'an-ı Kerim de buna dair nas bulunduğu halde bunları yok kabul ederek inkara cüret ettiler. Daha sonra “ ayet ile sabit değildir” gerekçesiyle önce miracı, bu kadarıyla yetinmeyip Kur'an ayetiyle müdellel olan İsrâ'yı inkar ettiler. Bunlardan bir tanesi aynen şöyle söylemektedir “Peygamberimiz nasıl göğe çıkabilir ki? Orada belli bir atmosferden sonra oksijen olmadığına göre insan oksijensiz

yaşayabilir mi?” Bu da sözde tevhidî savunulardan biri! Bir yandan tevhidî savunurken diğeryandan insanı yaşatanın oksijen olduğunu, oksijen olmadan Allah'ın insanı yaşatamayacağını iddia ediyor. Bu nasıl bir tevhid anlayışı anlamak çok zor. Bir diğeri ise

“Tenzih o Zat'a ki ; bir gece kulunu Mescid-i Haramdan (alıp) etrafını bereketli kıldığımız o Mescid-i Aksaya götürmüştür . Taki O'na bazı ayetlerimizi gösterelim diye. Şüphesiz ki; semi'de Basir de ancak O'dur!” (İsra 1) ayetiyle sabit olduğu halde İsra hadisesini kabul etmiyor ve böylece bu ilahî fermanı reddetmeye veya caiz olmayan bir tevillle tevil etmeye çalışıyor. Bu kendini bilmezler televizyon ekranlarında bu hezeyanları söylerken bu necip milletinden utanmıyorlar mı? Vallahi ben onlar adına utanıyor ve diyorum ki “Profosörüm diyen bir insan bu kadar da gülünecek bir hale nasıl gelebiliyor? El insaf, el hazer doğrusu!”

Malesef bunlar her geçen gün daha büyük hezeyanlar peşinde meselelerini tüketiyorlar, ve dahası ömürlerini bu delalet içinde bitirip adım adım azabına inanmadıkları kabre doğru yürüyorlar. Allah (Celle celalühü) adına yemin ederim ki kabirlerinde o inkar ettikleri azabı acı acı hem de çok elim bir şekilde tadacaklar ve kendilerine **“inkar etmekte bulunmuş olmanız sebebiyle tadın (bakalım) bu azabı ”** (el - En'am 30) denilecektir.

Evet! Bunlar her geçen gün daha büyük bataklığa düşüyor, battıkça batıyorlar. Günbegün terdedi ederken terakki ettiklerini zannediyorlar. Zira İblis onlara o bozuk akidelerini süslüyor ve delaletten delaletle sevk ediyor. İşte onlardan bir tanesini daha ele alalım. Bu kişinin hezeyanı daha da büyük hatta beş yaşındaki çocukları güldürecek kadar hazin.

Az sonra okuyacağınız bu hezeyan aynı zamanda korkunç da bir çelişkidir. Şöyle ki

bir taraftan tevhidî savunuyorum diye ortaya çıkacaksınız ve tevhidî savunduğunuz için de şefaati reddedeceksiniz. Diğeryandan Cenab-ı Hakk'ın, hadiseleri olmadan önce bilemeyeceğini iddia etmek suretiyle Allah (Celle celalühü)'ü techil ederek O'na noksanlık arz eden cehaleti isnad edeceksiniz. Bu hem hezeyan hem de bir çelişkidir.

Bu ne büyük cüret, ne korkunç bir iddia! Ne günlere kaldık Ya Rabb! Bunu da mı duyacaktık? Hem de bir din profesörünün ağzından bu ne büyük cüret! Hele hele Kur'an-ı Kerim'i yüzünden bile okumakta güçlük çeken birinin ağzından bunların duyulması ne kadar garip değil mi? Demek ki Allah (Celle celalühü) cüz'iyatı bilmez, geleceği bilmez, yarattığı kullarının kim? ne zaman? Kiminle evleneceğini bilmezmiş! Kendisine “ bunları sen mi söylüyorsun?” diye sorulduğunda “Hayır! Allah böyle söylüyor” diyerek birde Allah'a iftira ediyor. Kur'an-ı Kerim'deki **“Allah'a yalanı iftira edenden daha büyük zalim kim olabilir?”** (En'am 21) ayet-i kerimesinin mealini hiç değilse Türkçe Meal'den okumuyor mu bu kişi?

Çok merak ediyorum ve muhterem hocalarımızdan bilhassa tarihçilerden öğrenmek istiyorum. Acaba tarihte din adına ortaya çıkıp “Allah geleceği bilmez” iddiasını ortaya atan başka biri var mıdır ? Bu adam çıkıp “Allah senin namaz kılmayacağını biliyorsa sana namazı emretmesinin ne manası var ki” diyebiliyor! Şimdi bu bozuk itikatları yayanlara reddiye olsun diye Kur'an-ı Kerim'den mevzuu ile alakalı bazı ayet-i kerimeleri sıralayalım.

“ Onlar bilmediler mi ki gerçekten Allah onların sırlarını da, fısıldamalarını da bilmektedir ve şüphesiz ki Allah tüm gaybları hakkıyla bilen bir zattır!” (Tevbe 78)

“(Ey habibim)bilmedin mi ki, şüphesiz Allah yerde ve gökte bulunan şeyleri bilmektedir” (Hacc 70)

“Andolsun ki; elbette insanı gerçekten Biz yarattık ve nefsinin ona gizlice neler fısıldadığını bilmekteyiz.(Çünkü) Biz (ilmimizle) ona şah damarından daha yakınız.”

(Kaf 16)

“Allah göğüslerin sahip olduğu şeyi (kalplerin barındırdığı tüm sırları niyet ve inançları hakkıyla bilen bir) Alim'dir.”(Teğabun 4)

“O (yarattıklarının) önlerinde olanları da arkalarında bulunanları da (onların geçmiş-gelecek , dünya -ahiret , görülen ve görülmeyen her şeylerini) bilmektedir.”

(el- Bakara 255)

“(Habibim! Zikir, dua veya herhangi bir iş için yüksek sesle konuşarak) sözü açığa vuracak olursan (bil ki Allah -u Teala'nın buna ihtiyacı yoktur çünkü) gerçekten de O (başkasıyla fısıldaştığın , hatta konuşmayıp kalbinde sakladığın) sırrı da , (bir zaman sonra kalbine neler geleceği ile alakalı senin dahi bilmediğin , bu nedenle henüz kalbinde bulunanlardan) daha gizli olanı da bilmektedir.”(Taha 7)

“Yer(yüzün)de hafifçe yürüyen hiçbir canlı(bile) yoktur ki rızıkı Allah'a ait olmasın ! O onların (babalarının sulplerinde ki yerlerini de , dünyaya çıkışlarının ardından hayatlarını sürdürecekleri mesken ve) karargahlarını da,(ana rahimlerinde ve ölümlerinin ardından defnedilip) emanet bırakıldıkları yerleri de bilmektedir.” (Hud 6)

“Senin Rabbin onların göğüslerinin gizlemekte olduğu şeyleri de, açığa vurdukları şeyleri de bilmektedir.” (Kasas 69)

“O(kıyamet) anın(in ne zaman gerçekleşeceği) bilgisi ancak O'na döndürülür.O'nunilmiyle birlikte olmadıkça , meyvelerden hiçbirisi tomurcuklarından çıkamaz, hiçbir dişide hamile kalamaz ve doğuramaz.” (Fussilet 47)

“(Habibim)Ne yerde nede gökte (ne aşağı, ne üst cihetlerde ve nede varlık

dairesinde) zerre ağırlığınca bir şey bile **senin Rabbin('in sonsuz bilgisin)den kaybolmaz.İşte ne bundan daha küçüğü, nede daha büyüğü yoktur ki pek açık bir kitap (olan Levh-i Mahfuz)'da (yazılı) bulunmasın!**

Hal böyleyken Allah c.c. hakkında böylesine küstahça bir iddia hezeyan değil de nedir? Eğer bilmiyorsan konuşma! Hele Allah c.c. hakkında ileri geri konuşmak ne büyük cüret! İnsanın kanını donduruyor. Bu kişilere Cenab-ı Hakk'ın Araf Süresindeki

“(doğruluğunu) bilmemekte olduğunuz şeyleri mi Allah'a karşı (uydurup) söylüyorsunuz” (Araf 28) ayetiyle Yunus süresinin: **“(Habibim) de ki (sıfatı ne olursa olsun) Allah'a karşı yalan uydurmaya sürdüren o kimseler gerçekten de felah bulamayacaklardır”.** ayet-i kerimesini kimse okuyup anlatmıyor mu?

Biz ehl-i sünnet Müslümanları olarak şuna inanıyoruz ki Cenab-ı Hak gecenin zifiri karanlığında kara taşın üzerinde dolaşan kara karıncayı görür bilir ve onun ayak seslerini duyar. İsterseniz Cenab-ı Hakk'ın sıfatlarının noksanlıklardan münezzeh ve her türlü kemalat ile muttasıf olduğu hususundaki Ehl-i sünnet akidesini özetleyelim.

O Yüce Allah (Celle Celalühü) birdir, ortağı yok, tektir benzeri yok, samettir o kimseye muhtaç değildir ama O'na herkes muhtaçtır, zıddı yoktur, şeriki yoktur, her cihetten tektir.

O, evveli olmayan bir ezeldir, varlığının başlangıcı yoktur.

O, sonu olmayan bir Baki'dir, varlığı daimidir nihayeti yoktur.

O, daimi olarak her şeyi bilir, yok olanı yok olarak bilir, ne zaman ne şekilde var edeceğini de bilir, yarattıklarını idare eder,

O, Evvel –Ahir-Kibriya vasıflarıyla muttasıftır. Zamanların sona ermesi ve müddetlerin bitmesiyle O'nda asla değişiklik olmaz.

○, kendine has bir hayat sıfatıyla muttasıftır, Hayyü La yemüttür. Hayatının başlangıcı olmadığı gibi nihayeti de yoktur.

○, ilim sıfatıyla muttasıftır, o sıfat O'nda daimdir ve bu sıfat bütün sıfatlar gibi sonsuzdur. Bu sıfatla her şeyi ezeli-ebedi geçmiş, halî, geleceği, gaybı sonsuz bir şekilde bilir.

○'nun hakkında şunu bilir ama şunu bilmez denilemez. Denilirse O'na noksanlık izafe edilmiş olur ki bunu diyen kişi Cenab-ı Hakk'ı tenzih ve takdis etmemiş olur ve böylece tevhidi ihlal ederek itikadi durumu Mekke müşriklerinin itikadından farksız olur. Hatta dalalette onları bile geçmiş olur.

○ Semi'dir duyar, işitir. O'nun işitmesi herhangi bir alet veya azayla değildir. Diğer sıfatları gibi bu sıfat da sonsuzdur.

○ aynı zamanda Basir'dir. Basar sıfatına sahiptir. Herşeyi görür, zaman, mekan ve mesafeye bağlı olmaksızın görür. Yüce Allah'ın görmesi de sonsuzdur.

○ Kudret sıfatıyla da muttasıftır. O'nun kudreti de namütenahi'dir, sonsuzdur.

○ sonsuz İrade'ye sahiptir. Dilediğini dilediği zaman da yapar, O'nun iradesine hiç kimse müdahale edemez.

○ sonsuz Kalam'a sahiptir. O'nun Kalam'ının nihayeti yoktur. O'ndan daha doğrusunu bilen, söyleyen yoktur.

○ yaratmış olduğu mahlukatın her nev'isini bilerek hikmetine uygun bir şekilde yaratmıştır. Bu mahlukatın içerisinde insanı ekmel-i mahluk ve kendisine halife olarak yaratmış, akıl nimetiyle donatmıştır.

Yaratmış olduğu insanları dünya hayatında ne şekilde yaşamaları uygun ise o şekilde yaşamaları için peygamberler ve bu peygamberler vasıtası ile kitaplar, sahifeler, kaideler ve yaşayış tarzını ihtiva eden risalet nimetiyle ten'im etmiştir.

○, aynı zamanda Tekvin sıfatıyla da muttasıftır. Yaratır, rızık verir, yaşatır, öldürür, diriltir ve onlar için elverişli olan her şeyi tekvin eder.

○ Yüce Allah (Celle celalühü) zatında noksanlıklardan münezze, kemalat ile muttasıf olduğu gibi sıfatlarında da noksanlık şaibesinden münezze, kemalat ile muttasıftır.

○ gizliyi, açığı, geçmiş, geleceği, olanı ve olacağı her şeyi ezeli ilmi ile bilir ve takdir eder.

○'nun bilmesi ve takdir etmesi hiçbir şekilde kul için zorlayıcı değildir.

Kul yapacağını kendi iradesiyle yapar ama Allah (Celle celalühü) bunu ezelden bilir. Kul yapacağı işi Allah (Celle celalühü) öyle bildiği için yapmaz bilakis kul öyle yapacağı için Allah (Celle celalühü) onu öyle bilir ve takdir eder.

Cenab-ı Mevla'nın iradesi kulun iradesini değiştirmez, lakin kulun hür iradesini önceden bilir ama hiçbir şekilde müdahale etmez. Kul onu öyle yapacaksa Allah (Celle celalühü) onu öyle bilir.

○ her şeyi bilir, kendisine iftira eden haddini bilmezleri de bilir. Gönderdiği dini tahrif edenleri de bilir ve gereğini yapar.

○ aynı zamanda "Sübhanallah" deyip tesbih-ü tenzih edenleri de bilir.

Allah (Celle celalühü) bu hakikatleri bilmeyenlere de bildirsın ve onlara da hidayet versin. Bizleri tevhidden, imandan ve sırat-ı müstakimden ayırmasin. (Amin)

SÜT BANKASI

MEHMET TALU

Son zamanlarda, ihtiyaç sahibi bebeklere verilmek üzere süt bankası kurularak, kadınlardan alınan sütlerin muhafaza edilmesi şeklinde bir uygulama ortaya çıkmış ve bazı batı ülkelerinde yaygınlaşmıştır.

Süt bankasından maksat, kadınlardan alınan sütlerin, ihtiyacı olan bebeklere verilmek üzere uygun ortamda korunması ve korunduğu ortamdır. Verilen bilgiye göre bu sütler ayrı ayrı verildiği gibi birbirine karıştırılarak da verilmekte, hangi kadının sütünün hangi çocuğa verildiği bilinmemektedir.

Başka dinlerde ve topluluklarda "süt anneliği" ve bundan doğan evlenme en-

geli yani süt anne ve bazı yakınları ile onu emenin evlenmesinin haram olması hükmü bulunmadığı için böyle bir uygulamada sakınca görülmemiş, bebekler için en uygun gıdâ olan kadın sütünden yararlanmak tercih edilmiştir.

İslâm'da ise süt anneliği ve bundan doğan evlenme yasağı vardır. İzah edileceği üzere bebek, ilk iki yaşı içinde emdiği kadının süt çocuğu olur, o kadınlara onun usûlü, fûrûu ve bazı yakın akrabası ile evlenemez.

Böyle bir bankanın kurulmasının İslam'a göre caiz olup olmadığı konusu da gerek bireysel olarak İslam alimlerinin gerekse

kurumsal olarak fetva kurullarının gündemine girmiştir.

Eskiden emzikli kadınların fazla sütünü alıp uygun bir ortamda korumak ve gerektiğinde ihtiyacı olan bebeklere vermek mümkün değildi, bu yüzden geçmiş fıkıhçılar bu konu üzerinde durmadılar.

Bu bağlamda olmak üzere bazı fetva kurulları, süt bankası uygulamalarının süt emme konusunda karışıklık meydana getireceği, bunun da farkında olmadan İslam'ın yasak kıldığı süt akrabaları arasında evlenmelere yol açabileceği gibi gerekçelerle bu bankaları kurmanın caiz olmayacağına karar vermişlerdir.

Ancak bu hüküm meselenin özüne yönelik olmayıp, kendilerinden süt alınan anneler ile süt verilen bebekler arasında oluşacak süt akrabalığı konusunda hassasiyet gösterilmeyerek, sütlerin ve süt akrabalıklarının karışması sonucu dinin yasakladığı evliliklere götürebileceği endişesinden kaynaklanmaktadır.

Teorik olarak baktığımızda süt bankası kurulması güzel bir şey. Çünkü prensip olarak, ihtiyaç duyulması halinde çocuklara annelerinden başka kadınların sütlerinin emzirme yoluyla verilmesinde bir sakınca olmadığı gibi, kadınlardan alınan sütlerin bekletilerek daha sonra ihtiyaç duyan bebeklere verilmesinde de sakınca yoktur. **Ancak, süt akrabalığının getireceği evlilik yasaklarının ihlal edilmemesi için her türlü tedbirin alınması ve bu tedbirlerin hassasiyetle uygulanması gerekir.**

Sütün Mahiyeti

“Rezâ” veya “rızâ” (الرضاع): Arapça “rezea” kökünden mastar olup annesini emmek demektir. Bir isim olarak ise, süt kardeşliği ve süt emme anlamına gelir.

Şer'an: Bir kadının sütünün belli, özel vaktinde bir çocuğun midesine gitmesinden ibarettir.

Kur'ân-ı Kerim'de çocuğun kendi annesinden veya başka bir kadından süt emmesiyle ilgili çeşitli âyet-i kerimeler vardır:

وَأُمَّهَاتِكُمُ اللَّاتِي أَرْضَعْنَكُمْ وَأَخَوَاتِكُمُ
مِنَ الرَّضَاعَةِ

“... Sizi emziren analarınız ve süt kız kardeşleriniz ile evlenmeniz size haram kılındı...”¹

وَالْوَالِدَاتُ يُرْضِعْنَ أَوْلَادَهُنَّ حَوْلَيْنِ
كَامِلَيْنِ لِمَنْ أَرَادَ أَنْ يُتِمَّ الرَّضَاعَةَ

“Emzirmeyi tam yapmak isteyen için anneler çocuklarını tam iki yıl emzirsinler...”²

وَإِنْ أَرَدْتُمْ أَنْ تَسْتَرْضِعُوا أَوْلَادَكُمْ فَلَا
جُنَاحَ عَلَيْكُمْ إِذَا سَلَّمْتُمْ مَا آتَيْتُمْ
بِالْمَعْرُوفِ

“...Çocuklarınızı, süt anne tutup emzirmek istediğiniz takdirde, süt anneye vermekte olduğunuzu iyilikle teslim etmeniz şartıyla, üzerinize bir günah yoktur....”³

فَإِنْ أَرْضَعْنَ لَكُمْ فَآتُوهُنَّ أُجُورَهُنَّ وَأَنْتُمْ وَأَبْنَاؤُكُمْ
بِالْمَعْرُوفِ وَإِنْ نَعَسْتُمْ فَسْتَرْضِعْ لَهُ أُخْرَى

“...Boşadığınız karılarınız, sizin için çocuğu emzirirlerse onlara ücretlerini verin, aranızda uygun bir şekilde anlaşın. Eğer anlaşamazsanız çocuğu, başka bir kadın emzirecektir.”⁴

Süt Hısımlığı

Bir çocuğun, süt emme çağında kendi annesinden başka bir kadından süt emmesi halinde, bu çocukla süt emziren kadın ve bu kadının hısımları arasında bir süt hısımlığı meydana gelir, aralarında nikah geçerli olmayıp, evlenmeleri haramdır.

Evliliği Haram Kılan Süt Hısımlığının Şartları:

1- Sütün, bir kadına ait olması gerekir.

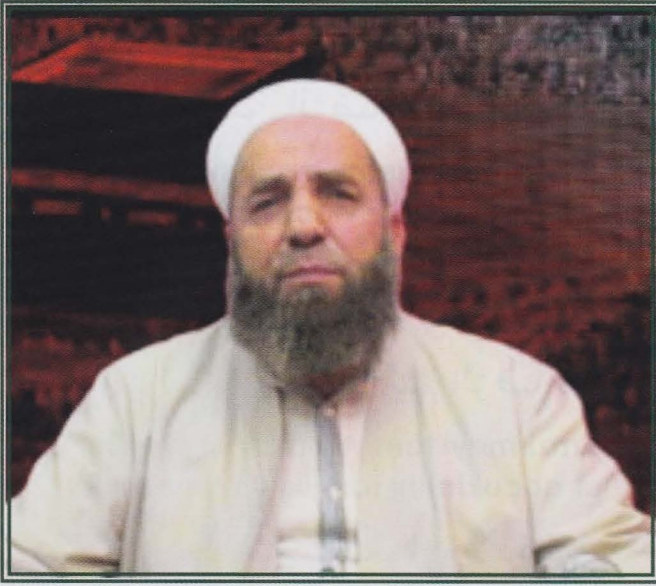
Bir erkeğin veya bir hayvanın sütü hısımlık doğurmaz. Süt anne, dokuz yaşından daha küçük olamaz. Fakat süt emziren kadının

1 Nisâ sûresi:23

2 Bakara sûresi:233

3 Bakara sûresi:233

4 Talâk sûresi:6

evli veya bakire olması veya kocasının bulunmaması, sonucu değiştirmez. Sütten başka bir şeyi, meselâ; sarı su, kan veya kunsuntuyu yemekle süt hisımlığı oluşmaz.

2- Emzirmek ağız veya burun yoluyla olmalıdır. Sütün, emen çocuğun midesine ağzından veya burnundan bir şekilde ulaşması gerekir. Çünkü süt, ancak bu iki yoldan boğaz yoluyla mideye ulaşır ve gıdalanma meydana gelir. Sütü memeden emmekle, bir emzik, kap veya bardaktan, biberondan içmek birdir.

Çocuk memeyi ağzına alır, fakat süt emip emmediği bilinmezse, süt hisımlığı oluşmaz. Yine sütü bulunmayan bir kadının memesini ağzına almış olan bir çocuk hakkında da süt emme hükmü oluşmaz. Çünkü şüphe ile hüküm sabit olmaz.

İdrar yollarına, göze, kulağa veya bir yaraya akıtılacak kadın sütü ile süt hisımlığı oluşmaz. Yine aşağıdan yani dübürden hukne suretiyle verilen süte itibar olunmaz.

3- Hanefi ve Mâlikilere göre süt emme miktarı az olsun çok olsun sonuç değişmez. Az miktarda bir kere emmekle de süt hisımlığı sabit olur. Çocuğun midesine incek kadar emme yeterlidir. Bundan da maksat alınan sütün çocuğun bünyesine dâhil olmasıdır.

Çünkü konu ile ilgili âyet-i kerime⁵ ve hadis-i řeriflerde⁶ emme miktarı ve sayısı belirlenmemiştir.

Şâfiî ve Hanbeliler ise beş ayrı emmeyi şart koşarlar. Onlar da, beş defa emme ile ilgili, tilaveti de neshedilen âyet-i kerimeyi delil kabul ederler.⁷ Hanefi ve Mâlikiler ise, konu ile âyet-i kerimenin yalnız tilavetinin değil, hükmünün de neshedildiği görüşündedirler.⁸

4- Sütün başka bir sıvı ile karışmaması gerekir. Süt başka bir sıvı ile meselâ suya, ilâca veya hayvan sütüne karışırsa, çok olanı esas alınır. Süt daha fazla veya müsavı ise süt hisımlığı doğurur. Fakat yemek ile karıştırılmış olan kadın sütü, galip ve pişmemiş bulursa da bununla süt hisımlığı gerçekteleşmez.

Yine bir kadının sütü peynir, yoğurt veya ayran yapıp çocuğa verilse bununla süt hisımlığı hükmü sabit olmaz.

Bir kadının sütü başka bir kadının sütü ile karıştırılarak çocuğa içirilse, her iki kadından da süt hisımlığı doğar. Sütlerin eşit veya birisinin eksik ya da fazla olması, sonucu değiştirmez. Çünkü sütler bir cinstir. Aynı cinsten iki şey arasında galipliğin hükmü bulunmaz.⁹

5- Ekseri fukahaya göre: Süt hisımlığı doğuran sütün ilk iki yaş içinde emilmesi gerekir. Çünkü âyet-i kerimede:

وَالْوَالِدَاتُ يُرْضِعْنَ أَوْلَادَهُنَّ حَوْلَيْنِ
كَامِلَيْنِ لِمَنْ أَرَادَ أَنْ يُتِمَّ الرَّضَاعَةَ

“Emzirmeyi tam yapmak isteyen için anneler çocuklarını tam iki yıl emzirsinler...”¹⁰ buyurulmuştur. Bir anneden doğmuş olan çocuklarla ilgili olan bu hüküm, süt emen diğer çocukları da kapsar.

İmam-ı Azam Ebû Hanife'ye göre ise emme süresi 30 aydır. Delili şu âyet-i kerimedir:_____

5 Bak. Nisâ süresi:23

6 Bak. Buhârî, Şehadet:7, No:2502, 2/935,Müslim, Reza:11; Nesâî, Nikah:50

7 Bak.Dârimî, Nikâh:49; Müslim, Rezâ':25; Ebû Dâvud, Nikâh:10; Tirmizî, Reza':3; Malîk, Muvatta', Rada':18

8 İbnü'l-Hümâm, Fethul-Kadîr, 3/345

9 el-Kâşânî, Bedâiyus-Sanâiy', 4/135; ez-Zühayli, el-Fikhul-İslâmî ve Edilletüh, 7/ 705

10 Bakara süresi:233

وَ حَمْلُهُ وَ فِصَالُهُ ثَلَاثُونَ شَهْرًا

“... Çocuğun ana karnında taşınması ile süttten ayrılmasının süresi otuz aydır...”¹¹

Burada 30 ay, hem gebeliğin, hem de süttten ayrılmanın ayrı ayrı süresidir.

Fakat ekseri fukahaya göre ise, ayet-i kerimede: İki yıl emme süresi ile gebeliğin en kısa süresi olan altı ayın toplamı verilmiştir. Nitekim süttten ayrılmanın iki yıl olduğunu belirleyen başka bir âyet-i kerimede de şöyle buyrulur:

وَ وَصَّيْنَا الْإِنْسَانَ بِوَالِدَيْهِ حَمَلَتْهُ أُمُّهُ وَهْنًا
عَلَى وَهْنٍ وَ فِصَالُهُ فِي عَامَيْنِ

“Biz insana, ana-babasına iyi davranmasını tavsiye etmişizdir. Çünkü anası onu hamileliğin getirdiği nice sıkıntılara, güçlüklerle katlanarak taşımıştır. Süttten ayrılması da iki yıl içinde olur...”¹²

Bu müddet içinde emilecek sütt ile sütt hısımlığı sabit olur. Sütt emme müddetinden sonra mideye giden bir sütt ile sütt hısımlığı hükmü sabit olmaz.

Bundan dolayı üç, beş yaşında bir çocuk, herhangi bir kadından sütt emse veya bir erkek kendi hanımının süttünü içse bununla aralarında sütt hısımlığı gerçekleşmez.

Sütt emme müddetinden sonra herhangi bir çocuğu emzirmek, mubah değildir. Çünkü sütt, insanın bir cüzü mesabesinde-dir. Onunla zaruret olmadıkça faydalanma caiz görülemez.

Sütt Hısımlığının Hükmü

Aralarında sütt hısımlığı bulunan kimselerin evlenmeleri haramdır. Sütt hısımları her nasılsa evlenmişlerse, durum anlaşıldığında derhal ayrılmaları gerekir.

Çünkü anne süttünün, çocuğun büyüme ve gelişmesinde eşsiz bir rolü, çocukla onu emziren anne arasında duygusal bir bağı vardır. Bu husus, günümüzde tıp tarafından da tesbit edilmiştir.

—Aralarında sütt hısımlığı bulunan kimse

11 Ahkâf sÜresi:15

12 Lukmân sÜresi:14

ler, birbirine nâmeahrem olmazlar. Bir fitne korkusu muhtemel olmayınca birbirine bakabilirler.

Sütt emme ile sütt hısımlığı sabit olursa da bununla nafaka, miras, azad etme, şahitliğin kabul olmaması, nikâh velayeti, mal velayeti gibi diğer neseb hükümleri sabit olmaz. Çünkü neseb, sütt vermekten daha kuvvetlidir. Sütt hısımlığı, sadece nass yani ayet-i kerime ve hadis-i şerif ile sabit olan hususlarla sınırlı kalır. Nesebe her bakımdan eşit haklar sağlamaz.

Mesela bir sütt ana, sütt oğlu veya sütt kızından nafaka isteyemez. Ve bunlardan biri vefat edince kendisine diğer varis olamaz. Ancak başka bir yönden nafakaya veya mirasa hak sahibi olursa o zaman nafaka alır ve varis olur.

Sütt Emme Sebebi İle Nikahları Haram Olan Kadınlar

Kur'ân-ı Kerîm'de:

وَ أُمَّهَاتِكُمُ اللَّاتِي أَرْضَعْنَكُمْ وَأَخَوَاتِكُم
مِنَ الرَّضَاعَةِ

“... Sizi emziren analarınız ve sütt kız kardeşleriniz ile evlenmeniz size haram kılındı...”¹³buyrulur. Bu âyet-i kerimede: Biri sütt anne, diğer de sütt kardeş olmak üzere yalnız iki tane sütt hısımlıktan söz edilmiştir. Bu konuda genel prensip hadis-i şeriflerle konulmuştur.

Abdullah b Abbâs (Radiyallahü anh)'dan rivayete göre Efendimiz (Sallahü Aleyhi ve Sellem), amcası Hz. Hamza (Radiyallahü anh)'ın kızı hakkında:

لا تحل لي يحرم من الرضاع ما يحرم
من النسب هي بنت أخي من الرضاعة

“O, bana halâl olmaz. Nesebden dolayı haram olan, süttten dolayı da haram olur. Çünkü O, benim sütt kardeşim Hamza'nın kızıdır.”¹⁴Buyurdu.

13 Nisâ sÜresi:23

14 Buharî, Şehadet:7, No:2502, 2/935.Müslim, Reza:11; Nesâî, Nikah:50

Hız. Hamza (Radyallahü anh), Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)in hem amcası, hem de süt kardeşidir. Çünkü Ebu Leheb'in cariyesi Süveybe her ikisini de emzirmiştir. Hız. Hamza (Radyallahü anh), Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'den iki yaş daha büyük idi.

Bu hususta Hız. Aişe (Radyallahü anha) dan rivayete göre Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem):

يحررم من الرضاعة ما يحرم من الولادة

“Doğum, nesebten dolayı evlenilmesi ne haram olmuş ise, süttten dolayı da evlenilmesi haram olur.”¹⁵

Süt Baba

Süt annede sütün meydana gelmesine sebep olan ve süt anne ile evli bulunan erkek, süt babadır. Bu arada süt babanın ölümü veya süt anneden boşanmış olması, sonucu değiştirmez. Süt emen çocuğa bu süt baba ile neseb ve sıhrî hısımları haram olur. Süt babaya ait çocukların hepsi de süt emenin süt kardeşleri olur.

Şimdi süt veren kadınla bu kocasının gerek neseben ve gerek rezân evlâdı, süt emenin ana baba bir süt kardeşleridir. Ve bu süt verenin başka kocasından olan neseben veya rezân evlâdı da bu süt emenin ana bir kardeşleridir.

Zikri geçen kocanın süt veren hanımından başka hanımından olan neseben veya rezân evlâdı da bu süt emenin baba bir süt kardeşleridir. Bu kardeşlik, **“leben-i fahl”** dan kaynaklanmaktadır. Bundan maksat: Kendisi ile cinsel ilişkiden dolayı süt meydana gelmiş olan erkektir. Bu meseleye fukaha “leben-i fahl meselesi” ismini vermişlerdir. Hasılı bir çocuk, sütünü emdiği, içtiği kadının bu sütü, hangi erkekle cinsel ilişkiden kaynaklanmış ise, o erkeğin de rezân evlâdı bulunur.

Bir kimsenin süt babasının neseben ve rezân erkek ve kız kardeşleri o kimsenin süt amcaları ile halalarıdır.

¹⁵ Müslim, Reza':2, No:1444, 2/1068

Aynı şekilde süt veren kadının neseben ve rezân erkek ve kız kardeşleri de süt emenin süt dayı ve teyzeleridir. Diğer akrabalarını buna kıyas etmeli!

Sütlü bir kadın, kocasından boşanıp da iddetini müteakip başka bir erkekle evlenerek ondan çocuk getirirse, sütü bu ikinci kocasından olmuş olur. Fakat bu ikinci kocasından çocuk getirmemiş olunca sütü evvelki kocasındır. Bu sebeple bu sütü emen bir çocuk, evvelki kocasının süt çocuğu sayılır.

Yukarıdaki meselelerden de anlaşıldığı üzere nesebi akrabalıktan dolayı nikahları haram olan kadınların rezâ'dan dolayı da nikahları haramdır.

Ancak fıkıh kitaplarında bazı müstesnalar zikredilmiştir ki, bu istisna edilen şeyler, şu aşağıdaki dokuz sınıftan ibarettir:

1- Kız ve oğlan kardeşlerin analarıdır ki bunlar, neseben erkek ve kız kardeşlerin sütanneleri ve süt kardeşlerin neseb veya rezâ' yönüyle anneleridir.

Mesela Ahmet, neseben erkek kardeşi Mehmed'in süt anası Ayşe'den süt emmiş olmayınca Ayşe'yle evlenebilir. Halbuki bir erkeğin neseben kardeşinin neseben annesi, kendisinin öz veya üvey validesi olacağından nikâhı caiz değildir.

2- Evlâdın kız kardeşleridir ki bunlar, neseben evlâdın, rezâ'an kız kardeşleri ile bunların kızlarıdır. Halbuki bir kimsenin neseben evlâdının neseben kız kardeşi, kendisinin ya kızı veya üvey kızı olacağından nikâhı caiz değildir.

3- Evlâdın nineleridir ki bunlar, neseben evlâdın rezâ'an nineleri ve rezâ'an evlâdın neseben veya diğer süt anneden süt nineleridir. Halbuki bir kimsenin neseben evlâdının neseben nineleri, kendisinin ya anası veya kayınvalidesi olacağından aralarında nikâh caiz değildir.

4- Amcaların ve halaların valideleridir ki bunlar, neseben amca veya halanın süt valideleri ve süt amca veya halalarının süt

valideleridir. Halbuki bir kimsenin neseben amca veya halasının neseben validesi, kendisinin öz veya üvey ninesi olacağından nikâhı caiz değildir.

5- Dayıların ve teyzelerin valideleridir ki bunlar, neseben veya süt dayı ve teyzenin süt valideleridir. Halbuki bir kimsenin neseben dayı veya teyzesinin neseben validesi, kendisinin ana bir ninesi olacağından nikâhı caiz değildir. Nitekim bir kimseye süt amcasıyla halasının ve süt dayısıyla teyzesinin neseben validelerini nikâhlamak da helâl değildir. Çünkü bunlar, o kimsenin ya süt ninesi veya süt dedesinin diğer hanımıdır.

6- Evlâdın halalarıdır ki bunlar, neseben evlâdın süt halaları ve süt evlâdın neseben veya diğer süt anadansüt halalarıdır. Halbuki bir kimsenin neseben evlâdının neseben evlâdının neseben halası, kendisinin kız kardeşi olacağından nikâhı ebediyen haramdır.

7- Evlâdın halalarının kızlarıdır ki bunlar, neseben evlâdın süt halalarının kızları ve süt evlâdın neseben veya süt halalarının kızlarıdır. Halbuki bir kimsenin neseben evlâdının neseben hala kızı, kendisinin kız kardeşinin kızı olacağından nikâhı ebediyen haramdır.

8- Evlâdın kız kardeşlerinin kızlarıdır ki bunlar, neseben evlâdın süt kardeşlerinin kızları ve süt evlâdın neseben veya süt kardeşlerinin kızlarıdır. Halbuki bir kimsenin neseben evladının neseben kız kardeşleri kızı, kendisinin veya nikahlı eşinin kız torunu olacağı için nikâhı ebediyen haramdır.

9- Evlâdın evlâdının valideleridir ki, bunlar, neseben evladın süt evlâdının neseben veya diğer süt valideleridir. Bunların nikâhları caizdir. Halbuki bir kimsenin neseben evlâdının neseben evlâdının validesi, oğlunun nikahlı eşi olacağından kendisine nikâhı ebediyen haramdır.

Bu esaslar üzerine aşağıdaki meseleler ortaya çıkar:

Süt ana ile süt babanın akrabası, süt evlâdın da akrabasıdır. Fakat süt evlâdın nikahlı eşi ile evlât ve torunlarından başka akrabası, süt ana ile süt babanın akrabası değildir.

Bu sebeple bir kadın, süt oğlunun neseben babasıyla, dedesiyle veya kardeşiyle evlenebilir.

Aynı şekilde bir kimse, neseben baba bir kardeşinin ana bir kız kardeşiyle evlenebileceği gibi neseben kardeşinin süt kız kardeşiyle de evlenebilir.

Sonuç olarak bu konuda şu esas söylenebilir:

Süt emenin nefsi, süt emzirenin nesline haram olmaktadır. Bir kadının emzirdiği bir çocuk, o kadının hiçbir oğlu ile veya kızı ile evlenemez. Bunların, arasında süt kardeşliği meydana gelmiş olur. Fakat **Süt emen çocuğun nesepten kardeşleri ile, süt emziren kadının nesepten çocukları arasında bir evlenme engeli doğmaz.** Bu çocuğun emzirmeyen diğer kardeşleri, o kadın ile ve onun evlâdı ile evlenebilirler. Çünkü onlar aynı kadından süt emmedikleri için, fizik ve biyolojik yapılarında ortak cüz söz konusu değildir.

Rezâ' zamanının ve mekânının değişmesi ile değişmez. Bu sebeple bir kadının meselâ yirmi, otuz sene önce doğurmuş olduğu çocukları ile yirmi, otuz sene sonra süt vermiş olduğu çocuklar arasında süt kardeşliği gerçekleşir.

Yine İslâm memleketinde vaki olan bir rezâ' ile darulharpte vaki bulmuş olan bir rezâ' arasında da fark yoktur.

Bir çocuğun birden fazla süt anası olabilir. Hattâ bir çocuğa, iki kadının birbirine karıştırılmış olan sütleri içirilmiş olsa, yine aralarında rezâ' hükmü sabit olur. Gerek sütlerin miktarları eşit olsun ve gerek olmasın. Çünkü cins cinse galip olmayacağı için bunlarda galibiyete, eşitliğe bakılmaz.

Rezâ' ile hürmeti müsahere de sabit olur. Bu sebeple bir kimse süt oğlunun boşayıp bıraktığı hanımını nikâh edemez. Bir kadın da süt kızının kocası ile evlenemez. Çünkü

bunlar süt kayınpeder süt kayınvalide bulunmuş olurlar.

Bir kimse kendi kızının veya herhangi bir kız kardeşinin süt verdiği bir çocukla evlenemez. Böyle bir çocuk, nikâhı altında bulursa hemen ve ebediyen hürmet vaki olur. Çünkü nikâha arız olan rezâ' da önceden mevcut imiş gibi evliliğin devamına engel olur.

Bir kimse hanımının süt kızına veya süt anasına şehvetle dokunsa hanımı kendisine haram olur. Çünkü şehvetle dokunma ve öpme hürmeti musahereyi gerektiren sebeplere dendir.

Zinadan meydana gelen süt ile de hürmeti müsahere sabit, rezâ hükmü geçerli olur. Bu sebeple bir kimse kendi zina ettiği kadının süt kızını nikâh edemez. Bu kız o kimsenin usul ve fûruuna da haram olmuş olur.

Rezâ' ile süt hısımlığının sabit olması için **süt ananın bilinmesi** lazımdır. Bu sebeple bir kızı veya bir oğlan çocuğunu bir köyün birçok kadınları emzirmiş oldukları halde bunlar tayin ile bilinmeyip bu hususta bir işaretle mevcut olmasa bu kız veya oğlan başka bir engel bulunmadığı takdirde o köy halkından her halükârda birisi ile evlenebilir. Fakat ihtiyatlı davranıp evlenmemek daha iyidir.

Bununla beraber şunu da ilâve edelim ki, bir zaruret olmadıkça öyle onun bunun çocuğuna süt vermemeli, verince de unutulmaması için bir yere kaydedilmelidir.

Süt Hısımlığının Meşru Olmasındaki Hikmet

Malûm olduğu üzere insanlar, diğer yaratılmışlar arasında büyük bir ayrıcalığa sahiptirler. Güzel bir yaratılışa sahip olan beşeriyet, maddî ve manevî bir takım kuvvetler ile donatılmıştır. Bu sebeple insanların şahsiyetleri de, maddî ve manevî varlıklarından cüz olan her şey de büyük bir kıymete sahiptir. İşte insan sütü de bunlardandır.

Bundan dolayı İslâm şeriatında rezâ' yani

süt meselesine büyük bir ehemmiyet verilmiş, rezâ ile insanlar arasında bir nevi yakınlık ve bağ te'sis edilmiş, bu vesile ile de insanlar arasında olması çok arzu edilen yardımlaşma ve dayanışma esası, yeni bir gelişmeye nail olmuştur.

Bununla beraber bir çocuğun neseben validesi gibi süt annesi de yetişip büyümesine hizmet etmektedir. Bu süt vasıtası ile aralarında bir cüziyet meydana gelir, cismanî bir münasebet teessüs eder, yok olması mümkün olmayan ruhî, manevî bir alâka gerçekleşmiş olur. Artık süt anne, çocuğun hayatına, kuvvetlenmesine hizmet etmiş olacağından her yönüyle hürmete layıktır, çocuğun ihtirama şayan validesidir. Bu halde süt annenin akrabası da çocuğun akrabasıdır.

İşte bu gibi sebep ve maslahatlardan dolayıdır ki, İslâm şeriatında rezâ' ile ebediyen evlenme yasağı meydana gelmiş, aralarında süt bulunan muayyen kimseler arasında bakmanın helal, nikahın haram olması gibi bazı akrabalık hükümleri teessüs etmiştir.

Süt Bankası Konusunda Dikkate Alınması Gerekli Hususlar

Bütün bu bilgilerden sonra: Yukarıda zikredilen Dinî hükümlerin ve aşağıda da belirtilen hususların dikkate alınması şartıyla, insan sütünün saklanması ve ihtiyacı olan bebeklere verilmesinin dinî açıdan bir sakıncası olmayabilir.

1- Süt verecek kadının kendi çocuğunu süttten mahrum bırakmaması,

2- Başka kadının sütünü içen çocuklar arasında oluşacak mahremlik dairesini, olabildiğince daraltmak için, pratik bir tedbir olarak, bir kadından alınan sütün sadece erkek veya sadece kız çocuklara verilmesi,

3- Bu konuda duyarlılığı olsun-olmasın, süt veren kadın ile süt verilen çocuğun kimliklerinin kayıt altına alınması ve bu bilginin her iki tarafa da **"süt kimlik kartı"** şeklinde verilmesi. Çünkü süt akrabalığının tespiti

son derece önemlidir. Süt bankasındaki kayıtlarda en küçük bir ihmâl, nesil emniyetini ihlal edebilir. Bu sebeple neslin muhafazası için, süt bankasında hangi çocuğun kimin sütünü içtiğinin kesinlikle bilinmesi gerekir. Bu, neslin muhafazası için çok önemlidir.

Aslında bu, zor bir şey değildir. Bugün parmak ucunda milyonlarca işlem yapılabilir. Bir teknolojiye, hangi anne sütü hangi bebeğe verildi, bu bebeğin künyesi nedir, sütü alınan annenin künyesi nedir? Bütün bunlar paralel bir şekilde yürütülebilir.

Ülkemizde kurulması düşünülen süt bankalarının her ne kadar erken doğmuş bebeklerin hayati ihtiyaçlarını karşılamak gibi bir düşünceye dayansa da süt anne ve yakınları ile bebek arasında oluşacak akrabalığın tespitine ve kayıtların güvenilirliğine ilişkin kaygıları göz ardı etmemek gerekir.

Banka kayıtlarında en ufak bir ihmâl bile, ileride süt kardeşlerin, süt kardeşi olduklarını bilmeden birbiriyle evlenmesi ihtimalini doğurabilir.

Meselâ: Yeni doğan çocuğun 25-30 yaşında evlendiğini düşünürsek bu kadar yıl sütü alınan kadınların isimleri nasıl muhafaza edilecektir? "Sütannelik" ve "süt kardeşlik" durumunun takibi nasıl yapılacaktır? Bu kadar yıl sonra birbirini tanımayan süt kardeşlerin evlenebilme ihtimalleri nasıl önlenecektir?

Çünkü teknoloji ne kadar gelişmiş olursa olsun, nihayetinde onu kullanacak olan insandır. O teknolojiyi kullanacak olan insan, eğer samimi, dürüst ve dindar ise, herhalde duyarlı davranır ve bir süt ile diğer sütü karıştırmaz.

Peki, ya o adam, böyle bir inanca sahip değil ise, ne olacak? Hem sonra, teknoloji ne kadar ileri olursa olsun, ne kadar tedbir alınırsa alınsın, yine de her yerde karışıklık oluyor. Meselâ hastanelerde,

yeni doğan bebeklerin bileklerine kimliği yazıldığı halde, hiç mi bebek karışıklığı olmuyor?.. Bunca teknolojiye rağmen, insanlara verilen kanda karışma olmadı mı?.. Tahlil yapılmadan verilen kanlar yüzünden insanlar AIDS'e ve daha başka hastalıklara yakalanmadılar mı? Hadi, bunlardan vazgeçtik. Bu ülkede, röntgenler ve filmler karışınca ameliyatlar da karışmadı mı?.. Meselâ; guatr'dan ameliyat olacak bir hastanın rahmini almadılar mı? Rahmi alınacak hastanın da guatrını almadılar mı? Bunlar gibi, yığınla örnek var.

Ayrıca bu konuda duyarlılığı zayıf olan ya da hiç olmayan kimselerin bu kayıtları önemsememe ihtimallerinin de hesaba katılması gerekir.

4- Bu hususun yasal düzenleme ile güvence altına alınması, süt bankası kurumunun **Diyanet İşleri Başkanlığına bağlı olması**, çalışanlarının inançlı olması ve tayinlerinin mutlaka başkanlıkca yapılması gerekir.

Çünkü yöneticilerin değişmesi ile bu kayıtların istenilen şekilde tutulmayıp ilerde aynı hassasiyetin gösterilmeme riski olabilir. Çünkü bakan ve yönetici olacak bazı kişiler, inançları olmaması sebebiyle ilerde kayıt tutulma işine safsata diye bakabilir. Gelecek hükümetler, bakanlar daima bu konuda aynı duyarlılık içinde olabilecek mi bundan ne kadar emin olabiliriz. Bundan dolayı kayıtların tutulması ve gerekli tedbirlerin alınması gerekir. Kayıtlar sağlam bir şekilde tutulup kimin kimlere süt verdiği belli olursa sorun yoktur. Ancak kayıtların sağlam tutulup tutulmayacağından ve ilerde bunun devam edip etmeyeceğinden emin olamıyoruz. Bundan dolayı ne kadar ihtiyat olursa iyidir.

5- Evliliğe engel teşkil eden süt akrabalığı dairesinin daha da genişlememesi için, birden fazla anneye ait sütlerin karıştırılmaması gerekir. Çünkü sütlerin karıştırılması duru-

munda sütlerin sahibi olan tüm kadınlar, o sütten alan çocuğun süt annesi olacaklar ve o çocuk, o kadınların çocukları ile evlenemez.

6- Süt veren anneye:

فَإِنْ أَرْضَعْنَ لَكُمْ فَآتُوهُنَّ أُجُورَهُنَّ
وَأَتَمِّرُوا بَيْنَكُمْ بِمَعْرُوفٍ

“... Sizin için çocuğu emzirirlerse onlara ücretlerini verin, aranızda uygun bir şekilde anlaşın...”¹⁶ ayet-i kerimesinde belirtildiği gibi, makul bir ücret dışında bir şey verilmemesi, bu işin ticarete dökülmemesi gerekir.

İnternet üzerinden ulu-orta anne sütünün satıldığını duyuyoruz. Aman ALLAH'ım! Ne korkunç bir şey! Mutlaka önlenmelidir. Müslüman mahallesinde, salyangoz satılmasına müsaade edilmemelidir.

7- Kendi annesinin sütü ile beslenme imkânı bulunan çocukların, bu sistemden yararlandırılmaması gerekir. Çünkü bebeğe süt verirken annenin onunla sevgi alış verişinde bulunması, gülümseyerek bakışı, bağırına basışı da çok önemlidir. Bu sebeple ilk tercih, kendi annesi olmalıdır.

8 - Hangi annelerin sütü alınacaktır? Çünkü anne sütüyle bilemediğimiz birçok özelliğin çocuğa geçtiği bellidir. Mesela aşağıda izah edildiği gibi akli zayıf, ilgisiz annelerin sütleri çocuğa fayda yerine zarar verebilir.

9 - Anne sütüyle birtakım virüsler ve enfeksiyonlar bulaşabileceğinden bebeklere verilecek sütlerde gereken tıbbî önlemler alınmalıdır. Süt vericilerinin sigara, alkol ve ilaç kullanmaması gerekir.

10- Uygulamada “Avrupa böyle yapıyor” diye, biz onları örnek almamalıyız. Çünkü Avrupa ülkelerinde “sütlerin karışması” diye

bir endişe yoktur. Adamların imanı yok ki, dinlerine zarar gelsin.

Süt Bankası Yerine Süt Annesi

İslâm Dinindeki bütün hükümlerden maksat:

- 1- Dîni muhafaza,
- 2- Nefsi muhafaza,
- 3- Akli muhafaza,
- 4- Nesli muhafaza,**
- 5- Malı muhafaza.

Evet bütün bunları muhafaza etmek suretiyle, Mü'minleri ebedî bir saadete ulaştırmaktır. Aslında bir devletin en büyük görevi de budur.

Bu sebeple dinimiz neslin muhafazasına büyük önem vermiş, evliliği emretmiş, zina v.b. gayrimeşru bütün ilişkileri, bankadan “sperm” almakla hamile kalmayı yasaklamıştır. **Devletin de bunları serbest bırakması değil, mutlaka yasaklaması gerekir.** Çünkü kim, kimin annesi-babası; kim kimin çocuğu mutlaka belli olmalıdır. Aksi takdirde insan hayatı, hayvanlaşır.

Süt bankası gibi risk taşıyan bir kurum yerine, ailenin de güvendiği bir süt- anne bulunur ve sadece o anneden süt alınabilir. Bu da mümkündür. Ancak süt bankasındaki muhtemel mahzurlar ve duyulan endişeler, eğer bilinmez ve takip edilmezse, sütanneliğinde de olabilir. Nitekim süt kardeşi olduklarını bilmeden evlenen ve evlendikten, çoluk-çocuk sahibi olduktan sonra süt kardeşi olduklarını öğrenen ve icabında boşanmaları gerekli kimselerin de olduğunu bize yapılan başvurulardan biliyoruz.

¹⁶ Talâk sûresi:6

Cengiz NUMANOĞLU

Geçen gün bizim çocuk,
Bir koşu eve geldi.
Kapıdan girer girmez,
Sesi birden yükseldi.
Dedi ki: "Babacığım,
Az önce bizim parkta,
Toplandı arkadaşlar,
Sohbetin ortasında,
Bana çevrildi başlar.

Yine inanç, yine din,
Yine İslâm'dı konu;
Nerdeyse varacaktı,
Kavgaya işin sonu.

Biri hariç dört kişi,
Karşımda kükrediler;
Câmiye gittim diye
Bana "yobaz" dediler.
Dediler ki: Bu çağda
Bağnazlığa yer yokmuş,
Ahlâk masallarına
Hepsinin karnı tokmuş.

Baktım ki, her kafadan
Çıkıyordu ayrı ses;
Dedim, kendi kendime,
Konuşmayı burda kes.

Lâkin yine irkildim
İçimdeki şüpheden,
Beni kurtarmalısın,
Artık bu vesveseden.

Söyler misin.. Boşa mı,
Bu ibâdet, bu çaba?
Sen mi doğru söyledin,
Yoksa onlar mı Baba?..

Baktım ki uçurumun
Kenarında bizimki,
Gerçekleri bir daha
Tekrarlayıp; dedim ki:

Sen bakma çocuğum, o fâsiklara,
O "çağdaş" geçinen münâfıklara.
Onlar ki; ilâhi aşktan fukara;
Neler var, bu koca harmanda neler,
Elbette olacak, çürük taneler...

Hoşgörüyü çıktı adı nifâkın,
Hedefi İslâm'dır, bu ittifâkın.
Canlı cesetlerden, kendini sakın;
Onlar ki; ne hayâ, ne edep tanır,
Hâkk'tan utanmayan, kimden
utanır?

Gör ki; dillerinde şehvet şarkısı,
Kokuşmuş ahlâki değer yargısı.
İman yok ki olsun, mahşer kaygısı,
Onlar ki; göz, kulak, gönül mühürlü,
Gaflet mi ararsın, hem türlü türlü...

Sen bakma çocuğum, o gâfillere
Şeytanın avukatı, kıvrak dillere.
Sen bakma... Köşeyi dönen ellere,
Bir lokma da olsa, haram yediğin,
Sırçadır.. Kınılır ahlâk dediğin...

Dünya safâ değil, imtihan yeri,
Mü'mine müjdedir, alnında teri.
Hâkk'a bir borç veren, bin alır geri,
Ancak, Kur'ân yıkar, gaflet bendini,
Geç katma çocuğum, kurtar kendini!

Ozan ARİF

Tarifi imkânsız hisler içinde
Seviniyor, coşuyorum şu anda
Turan görünüyor sisler içinde
Yollarına düşüyorum şu anda

Niyet ettim daha yola girmeden
Geçilir mi Nahçıvan'ı görmeden
Nahçıvan'da bir çay içip durmadan
Bakü'deyim şaşıyorum şu anda

Bakü'de düğümü çözer gibiyim
Sanki İstanbul'da gezer gibiyim
Bakü'yü okşayan Hazar gibiyim
Kabarıyor, şişiyorum şu anda

Can Azerbaycan'da kabaran yürek
Durmaz artık yolcu yolunda gerek
Ver elini Türkmenistan diyerek
Aşkabat'ı aşıyorum şu anda

Aşkabat'tan çıkıp Taşkent yoluna
Semerkant, Buhara, Özbek eline
Amu-Derya olup Aral gölüne
Dolup, dolup taşıyorum şu anda

Ben taşarken Tacikistan susuyor
Bişkek'e varmasam Kırgız küsüyor
Tanrı Dağları'ndan rüzgar esiyor
Tatlı tatlı üşüyorum şu anda

Üşüsem de gidiyorum öteye
Kazakistan yani Alma-Ata'ya
Mazideki gibi binip bir tay'a
Yesi'deyim koşuyorum şu anda

Çünkü Yesi bir mübarek kucakır
Ana kucagından daha sıcaktır
Ahmet Yesevi'ye ait ocaktır
O Ocakta pişiyorum şu anda

Horasan'ın erleri de pişmişler
Anadolu Rumeli'ye dūşmüşler
Onlar bir ışık, bir güneşmişler
Nurlarında ışıyorum şu anda

Nurlarında ışırken işte tam
Gam bürüyor yüreğimi yine gam
Doğu Türkistan'ım, Batı Trakya'm
Yaranızı deşiyorum şu anda

Mezar eşmek korkutmuyor beni pek
Ne mezarlar eştim bugünlere dek
Kırım'a, Musul'a Kerkük'e tek tek
Ay Yıldızı dōşüyorum şu anda

Afgani-Abduh ve Reşit Rıza Şeytan Üçgeni

DİNDE REFORMCULARIN ŞEYHİ CEMÂLEDDİN-İ EFGÂNÎ

KEMAL ARKUN

TV 5'de yayınlanmakta olan yapımcılığını ve sunuculuğunu yapmakta olduğumuz Tarihin Işığında programında dört hafta süreyle mercek altına aldığımız dinde reformcuların kendilerine müşid ve şeyh olarak kabul ettikleri Cemaledin-i Efgani'nin gerçek tarihi kimliğini sevgili Lalegül okuyucularına da sunmayı kendime bir borç bilerek bu sayıdaki tarihi makalemi kaleme aldım. Tarihin Işığında programında Başbakanlık Osmanlı Arşivleri genel müdürü ve büyük tarihçi merhum Prof.Dr.İsmet Miroğlu'nun asistanlığını yapan ve iyi bir tarih uzmanı olan sevgili Kazım Kürşad Yücel Hoca Cemaledin-i Efgani ile ilgili Osmanlı

Arşivlerinden aldığı orijinal bir belgeyi seyircilerimize sunarak bu sahte şeyhin gerçek kimliğini Türk Milletine ve dünya kamuoyuna açıklamış oldu.Ulu Hakan II.Abdülhamid Han döneminde hariciye nezareti tarafından hazırlanan belgede peygamberliğin bir sanat olduğunu söylediği ispat edilen sahte şeyhin küfrü de tescillenmiş oluyordu.Osmanlı varisi ülkemizde yıllardan beri propogandası yapılarak binlerce ehli sünnet mensubunun imanını ifsat eden Cemaledin-i Efgani kimdir? kimlerden ilham almış, kimler tarafından kullanılmıştır? Şimdi bu mezhepsiz şeyhin tarihi hayat serüvenini incelemeye başlayalım: Afganistanlı politikacı ve

gazeteci. Asıl adı Muhammed bin Safder el-Hüseynî olup, Cemâleddîn-i Efgânî diye meşhurdur. 1838'de Afganistan'ın Kabil şehrine yakın Esadâbâd kasabasında doğdu. Onun Hemedan'da doğan İranlı bir şii olduğunu söyleyenler de vardır. 1897'de İstanbul'da öldü.

İlk tahsilini memleketinde yaptı. Tahsil için Hindistan'a gitti. Bilhassa lisanlara karşı kabiliyetli olan Cemâleddîn; Farsça, Arapça, Fransızca öğrendi. Milliyeti kesin olmayan, Cemaleddîn-i Eganî'nin; Türk, Afganlı, İranlı ve Hindli olduğu hakkında çeşitli rivayetler vardır. Türklerle konuşurken Türk'üm, Afganlılarla konuşurken Afganlıyım diyen Cemâleddîn-i Efgânî, din bilgisi az olduğundan, doğru yolda olmayanların te'sirinde kalarak Ehl-i sünnet itikâdından ayrıldı ve İslâm âleminde on dokuzuncu yüzyılın sonlarında ortaya çıkan dinde reform hareketlerinin önderliğini yaptı!1857'de hac bahanesiyle Hicaz'a gidip reform fikirlerini anlatma fırsatı buldu. Hicaz'dan Kabil'e dönüp, Dost Muhammed Hân zamanında hükümet ricali arasında bulundu. Hindistan'a, oradan da Mısır'a geçti.

Tanzîmât dönemi Osmanlı sadrâ zamrlarından Alî Paşa tarafından 1868'de İstanbul'a davet edilerek, Meclis-i meârif âzâlığı vazifesi verildi. Osmanlı Dâr-ülfünûnu'nun açılışında verdiği bir konferansta; "İslâmî Abdülazîz Devleti'nin semâsından ziyâde güneşler çıkararak, onların nurları ile bütün âlemi nurlandıran ve kendilerine vükelâ yaparak hilâfet yolunda karar kıldıran Muhammedi Osmanlı saltanatının feleğinden parlak bedirler gösteren ve onların ziyası ile bütün Âdemoğullarını aydınlatan, kendilerini vezirler yaparak adalet mıntikasında isbat eden Allah'a hamd olsun.

Salât da; yüce akıllara ve zekî nefslere, bâhusus aklı külle ve yolları kânunlaştıran (san'atlardan bir san'atı elde eden peygambere) ve O'nun nurlarından iktibas ederek makamların

en yükseğine erişenlere olsun..." diyerek, peygamberliğin san'atlardan bir san'at olduğunu, İslâmiyet'in ilmî ilerlemelere mâni olduğunu iddia etti. Cemâleddîn-i Efgânî'nin bu konuşması, Osmanlı âlimlerince şiddetle tenkid edildi. Din ve devlet aleyhinde başka konuşmaları da bulunan Cemâleddîn-i Efgânî'nin fesatçılığı ortaya çıkınca, İstanbul'dan kovuldu. Osmanlı şeyhülislâmı Hasan Fehmi Efendi, onun cahilliğini ve yanlış yolda olduğunu bütün delilleriyle ortaya koydu.

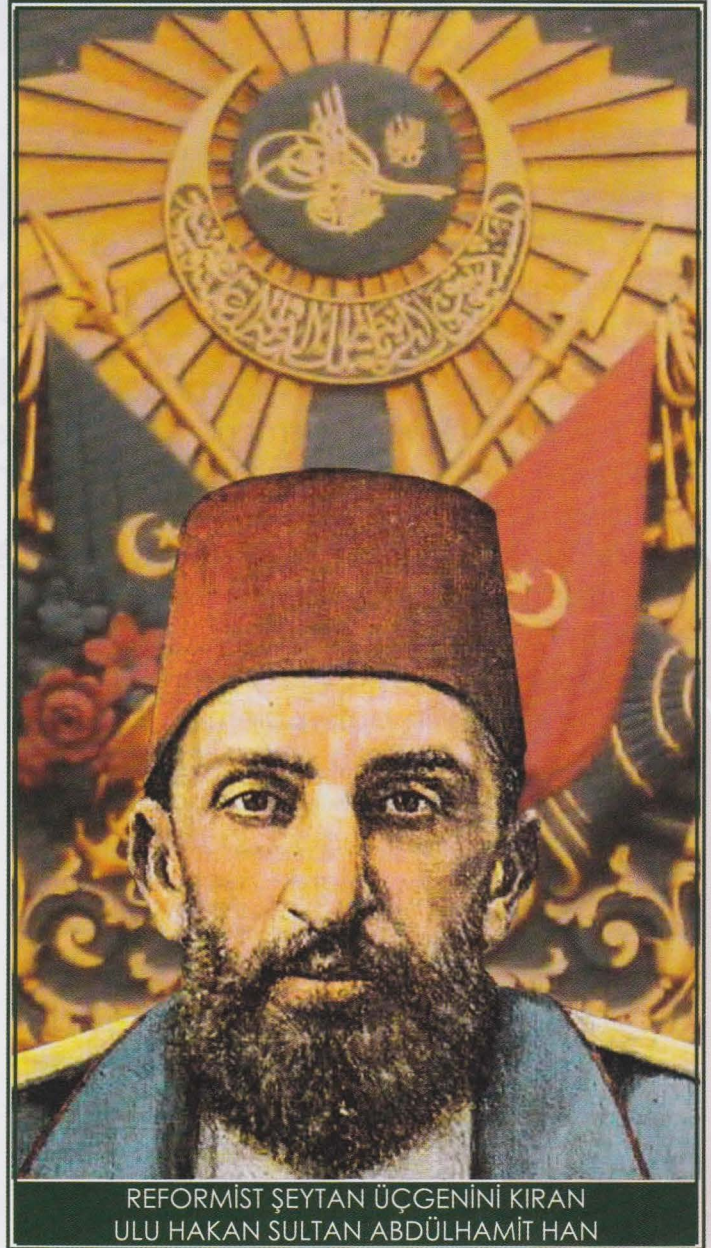
Felsefî ve siyâsî özellikteki fikirlerini din adıyla yaymaya çalışan Cemâleddîn-i Efgânî, 1872'de Mısır'a gitti. Orada da din ve siyâsette islâhî kalkınma (dinde reform) fikirlerini yaymaya çalıştı, ilk zamanlar pek dikkati çekmedi. Fakat bu sırada doğu kültürü ile batı kültürü arasında bocalayan Muhammed Abduh'u, kısa zamanda fikirlerinin etkisi altına alıp, hayâtı üzerinde büyük rol oynadı. Muhammed Abduh'dan başka bir kısım kimseler de onun reformcu fikirlerinden etkilendiler. Talebelerinden olan Edîb İshak tarafından çıkartılan Mısır gazetesinde; Mazhar bin Vazzâh, Es-Seyyid Hüseyinî veya Es-Seyyid imzalarıyla yazılar yazarak fikirlerinin yayılmasına çalıştı. 1872-1879 seneleri arasında Mısır'da kalan Cemâleddîn-i Efgânî'nin fikirleri, Mısır'daki Ehl-i sünnet âlimleri tarafından çürütüldü. Fitneci fikirleri sebebiyle Mısır hükümeti tarafından sürgün edilince, önce Hindistan'daki Haydarâbâd'a oradan da Paris'e gitti. Paris'te bulunduğu sırada talebesi Muhammed Abduh'la baş başa vererek, bütün müslümanları reformcu fikirler etrafında toplamak gayesiyle Urvet-ül-vüskâ adlı bir cemiyet kurup, aynı adlı gazeteyi çıkardı. Bu gazete sekiz ay kadar çıktıktan sonra yayını durdurdu. Bu başarısızlıktan sonra, açıkça yürütemeyeceği propagandayı, gizlice konferanslar yoluyla yapmaya başladı. Fikirlerini anlatmak için bir çok seyahatlerde bulundu, Bir müddet Rusya'nın Petersburg, sonraları Almanya'nın Münih şehrine gitti. Orada İran şahı Nâsirüddîn ile karşılaştı. Şâh'ın daveti üzerine İran'a

giden Cemâleddîn-i Efgânî'ye, İran dar gelmeye başladı. Bir ara kendi hâline köşeye çekilip yedi ay kadar insanlardan uzak kaldı. Şâh ile arası açıldı. İran şahının halka karşı uyguladığı bâzı sevimsiz hareketleri fırsat bilerek, İran'da şiddetini artıran bâbîlik veya bahâîlik hareketlerinin içinde bulundu. Şâh'ın aleyhinde hareket ederek isyâncı ve sûikasdıcıların öncüsü ve teşvikçisi oldu.-- Bu sırada Ruslar tarafından satın alınarak, anavatanı olan Afganistan aleyhinde casusluk yaptı. İran'dan da kaçarak Avrupa'ya gitti. Daha sonra Londra'ya giderek fikirlerini yaydı ve Osmanlı pâdişâhı sultan İkinci Abdülhamîd Han aleyhinde faaliyetlerde bulundu. Cemâleddîn-i Efgânî'nin İslâmiyet'e verdiği zararları gören sultan İkinci Abdülhamîd Han, yaptığı zararları ortadan kaldırmak ve te'sirsiz hâle getirmek için kendisini İstanbul'a çağırdı. Sultan, İstanbul'a gelen Cemâleddîn-i Efgânî'yi huzuruna çağırarak, fitneye sebep olan söz ve hareketlerden kaçınmasını emr etti. Fakat yine boş durmadı.

Sadrâzam Halil Rifat Paşa, sultan İkinci Abdülhamîd Han'a takdim ettiği 22 Nisan 1896 tarihli arzuya ilâve ettiği mektubda, Cemâleddîn-i Efgânî ile ilgili şu bilgileri verdi:----- "Malûmat ve mütâlaât-ı çâkerâneme gelince, Şeyh Cemâleddîn, bâbîlik cemiyeti erkânından ve fesâd erbabından olduğu gibi, hiç bir tarafça hâiz-i îtibâr ve îtimâd olmamış, ehemmiyetsiz bir âdemdir. Ve merkumun mason cemiyeti, ermeni komiteleri ve Jön Türk takımı ile gizli bir muhâberât ve münâsebâtı vardır. Kendisini efendimize mensûb bildirerek, esasen hiç olduğu hâlde, bu şeref-i mensubiyetten dolayı kendisini ve mâhiyetini ve hakikatini bilmeyen bir takım âdemleri celb ve iğfal ederek, yavaş yavaş cemiyetini çoğaltmaya çalışıyor.---- Bâbîlik mezheb-i habîsi esasen dürzîlik mezhebine müşabih (benzer) olduğundan, merkum Cemâleddîn, Suriye ve Lübnan'dan buraya gelen dürzî gençlerin ahlâksız ve müfsid güruhunu kendisine celb ile tevsî-i mefâsid ediyor (bozgunculuğunu yayıyor) ve

Mısırlılar dahî ekseriyetle mesleksiz ve ahlâkı bozuk oldukları için, onlardan da bir çok tarafdâr peyda etmeye uğraşiyor. Bu cümleden olarak, geçenlerde Dersâdet'den (İstanbul'dan) uzaklaştırılması lüzumu arz edilen Mısırlı Abdullah Nadim adlı müfsid dahî, Cemâleddîn'in mezhep ve mesleğine tâbiyyetle eski kıyafetini değiştirip, bu günlerde bâbî kıyafetine girdiği istihbar kılınmıştır."

-----Sultan İkinci Abdülhamîd Han da, hatıratında Cemâleddîn-i Efgânî ile ilgili olarak şunları söylemektedir: "Hilâfetin elimde olması sürekli olarak İngilizleri terdirgin etti. Blund adlı bir İngilizle Cemâleddîn-i Efgânî adlı bir maskaranın el birliği ederek, İngiliz hâriciyesinde hazırladıkları

REFORMİST ŞEYTAN ÜÇGENİNİ KIRAN
ULU HAKAN SULTAN ABDÜLHAMİT HAN

bir plân elime geçti. Bunlar, hilâfetin Türkler tarafından zorla alındığını ileri sürüyor ve Mekke şerifi Hüseyin'in halife îlân edilmesini İngilizlere teklif ediyorlardı. Cemâleddîn-i Efgânî'yi yakından tanırdım. Mısır'da bulunuyordu. Tehlikeli bir adamdı... Ayrıca İngilizlerin adamı idi ve çok muhtemel olarak İngilizler beni sınamak için bu adamı hazırlamışlardı."-----

Cemâleddîn-i Efgânî, İstanbul'da bulunduğu sırada bir çok yıkıcı faaliyetler yapmak istediye de engellendi. Bir ara Mısır hidivi Abbâs Hilmi Paşa'yla münâsebette bulunduğu anlaşılınca, sultan İkinci Abdülhamîd Han onu sert bir şekilde azarlayarak; "Abbâs Hilmi Paşa adına bir devlet mi kurduklarını istiyorsunuz?" dedi. Dışarıda daha çok zararlı olacağını farkedenden Abdülhamîd Han, Cemâleddîn-i Efgânî'nin İstanbul'dan çıkışını yasakladı, ölünceye kadar göz altında tuttu. ----

-----Cemâleddîn-i Efgânî, İstanbul'da bulunduğu sırada bâzı yazar ve şâirler üzerinde etkili olmuştur. Bilhassa Türkçülük ve İslamcılık düşünceleri ile hareket edenler, ayrı fikir ve inançta olmalarına rağmen, onu hoca kabul etmişlerdir. Bu da cemiyette ayrılıklara yol açmıştır. Cemâleddîn-i Efgânî'nin asıl gayesi de budur. Hayâtına bakılınca, gidip gezdiği yerlerde dâima tefrikadan yana olmuş ve fitneler çıkarmıştır.

İstanbul'da bulunduğu sırada hastalanan Cemâleddîn-i Efgânî, 1897'de öldü. Maçka'ya defnedildi ve kabri bir Amerikalı tarafından yaptırıldı. 1944 yılında, kemikleri, memleketi olan Kabil'e nakledildi.

Tahsile gittiği Hindistan'da, din düşmanlarının etkisinde kalarak, Ehl-i sünnet yolundan ayrılan ve ilmi az olduğu hâlde hayâtı boyunca, kendini ilim ve din adamı gösteren Cemâleddîn-i Efgânî, İslâmiyet'in aslının bozulmuş olduğunu ve reform yapmak gerektiğini iddia etti ve asırlardır yetişmiş ve İslâmiyet'in yayılmasına çalışmış olan Ehl-i sünnet âlimlerinin çalışmalarını reddetti.----- **Urvet-ül-vüskâ**

adlı gazetesinde ve verdiği konferanslarda İslâmiyet ve müslümanlar hakkında küçültücü yazılar yazıp çeşitli sözler sarfetti. Onun İslâmiyet hakkındaki düşünceleri, Fransız yazarı Renan'a, 18 Mayıs 1883 tarihli **Le Journal Des Debats** gazetesi aracılığıyla verdiği cevabdan çok iyi anlaşılmaktadır. Cemâleddîn-i Efgânî bu mektubunda şöyle diyor:

-----"Efendim! Değerli gazetenizin 29 Mart 1883 tarihli nüshasında, M. Renan'ın bir nutku var. Şöhreti bütün batıyı tutan, doğunun en ücra köşelerine kadar uzanan ünlü filozof bu nutukta, dikkate değer müşahedeler, yeni görüşler serdetmiş. Ne yazık ki bendeniz, nutkun ancak, çok az sâdik tercümesini görebildim. Fransızcasını görebilseydim o büyük filozofun fikirlerini daha iyi kavırdım. Renan'ın nutku iki noktayı kucaklıyor.

1- İslâm dîni, mâhiyeti icâbı, ilmin gelişmesine mânidir.

2- Arap kavmi, tabiatı icâbı, metafizik ilimleri de, felsefeyi de sevmez.

İyi ama, acaba ilimlerin gelişmesini önleyen bu mâniler; dînin kendisinden mi geliyor, yoksa bu dîni kabul eden kavimlerin hususiyetlerinden mi? Renan bu noktaları aydınlatmıyor. Ama teşhis yerindedir. Hastalığın sebeplerini tâyin etmek güç. Hastalığa çâre bulmak ise, büsbütün zor. Başlangıçta hiç bir millet, sırf aklın rehberliği ile yetinemez. Korkuların pençesindedir. Hayrı şerden ayıramaz. Ne sebeplere yükselebilir, ne neticeleri fark edebilir. Tedirgin şuurunun dinlenebileceği bir vaha arar. O zaman mürebbîler (peygamberler) çıkar ortaya. Bilirler ki onu aklın emrettiği yola sürüklemek imkânsızdır. Hayâlini okşar, ümitlerini kanatlandırır, önünde geniş ufuklar açarlar, insanoğlu ilk devirlerde gözleri önünde cereyan eden hâdiselerin sebeplerini ve eşyanın esrarını bilmediğinden, mürebbîlerinin emirlerine ve öğütlerine uymak zorundadır. Mürebbîler (peygamberler) ona; itaat edeceksin diyorlardı. Mutlak varlık (yani Allah) böyle emrediyor. Şüphe

yok ki bu, beşeriyet için boyundurukların en ağırını, en küçültücüsü idi. Fakat Müslüman, Hıristiyan, putperest, bütün milletlerin barbarlıktan bu dîni terbiye sayesinde çıktıkları ve daha ileri bir medeniyete doğru yürüdükleri de inkâr edilemez.”

Cemâleddîn-i Efgânî, dinlerin insanlık târihinde büsbütün lüzumsuz birer müessese olmadıklarını beyân ettikten sonra, İslâmiyet'le putperestliği aynı kefeye koyuyor ve devamla; “Bu konuda İslâmiyet'in başka dinlerden ne gibi farkı vardır? Dinlerin hepsi de müsâmahasız değil mi?... Hıristiyan toplumları, işaret ettiğim Terakkî ve ilim yolunda dev adımlarla ilerlemektedirler. İslâm cemiyeti ise dînin vesayetinden kurtulamamıştır... Burada Mösyö Renan'ın huzurunda İslâm dîninin müdâfaasını yapıyorum. Bu ümîd (Müslümanlıktan kurtulma ümidi) gerçekleşmezse, barbarlık ve cehalet içinde mahvolurlar. Filhakika İslâm dîni, ilmi boğmaya ve terakkîyi durdurmaya gayret etmiştir. Ama Hıristiyanlık da aynı şeye teşebbüs etmedi mi? Katolik kilisesinin muhterem reîsleri, bildiğime göre, bugün bile mücâdeleden vazgeçmiş değillerdir... Biliyorum Müslümanların, Avrupa ile aynı medeniyet seviyesine yükselmeleri çok güçtür. Felsefî ve ilmî usûllerle hakikate vusul (ulaşmak) onlara yasaktır. Gerçek bir mü'min, konusu ilmî hakikat olan her çeşit araştırmalardan kaçınmalıdır. Oysa bâzı Avrupalılara göre her hakikat, ilme dayanmak zorundadır. Kölesi olduğu nass'a (Kur'ân-ı kerîm ve sünnete), sabana bağlanan bir öküz misâli bağlanan mü'min, ilânihâye (sonsuz olarak) şeriat tefsircileri (islâm âlimleri) tarafından çizilen yolda yürümeye mahkûmdur. Hakikatin zâten bütününe sâhip Aramasına ne lüzum var. İmânını kaybederse daha mı bahtiyar olacak? Böyle olunca da ilmi küçümsemesi tabîi değil mi?”

-----Cemâleddîn-i Efgânî bu mektubunda İslâmiyet'in Terakkîye (ilerlemeye) mâni olduğunu, Renan'dan daha büyük bir kabul ile belirttikten sonra, Arab kavmini müdâfaa ederek şöyle diyor: “Ancak

fetihlerindeki hızla mukayese edilebilecek fikrî bir yükseliş, bir asır, bütün bir Yunan ve Acem ilminin elde edilişi, hazmedilişi... Arablar başlangıçta ne kadar barbar ve câhil olurlarsa olsunlar, medenî milletlerin yüz üstü bıraktıklarına dört elle sarıldılar. Sönen ilimleri canlandırdılar, geliştirdiler ve o zamana kadar ulaşamadıkları bir ihtişama kavuştular. Bu da ilme karşı besledikleri sevginin işareti ve isbâtı değil midir?” diyerek başka Müslüman milletlerin, bilhassa Müslüman-Türklerin ilme olan hizmetlerini inkâr ettikten sonra da; “Pekî denecek, Arab medeniyeti bu kadar parlak olduktan sonra nasıl birden sönüverdi? Meş'ale o zamandan beri neden tutuşmadı tekrar? Arab dünyâsı uzun zamandan beri niçin karanlıklarda bocalıyor? Nâmık Kemâl buna sebep olarak haçlı orduları ile Tartar müşriklerini gösteriyor. Burada İslâm dîninin bütün sorumluluğu ortaya çıkıyor. Şurası âşikâr; bu din nerede yerleşmişse ilmi boğmuştur. Bu uğurda istibdâdla el ele vermekte tereddüd etmemiştir. Hıristiyan dîninin mazisinde de buna benzer vak'alar bulabilirim. Dinler, isimleri ne olursa olsun birbirlerine benzerler. Dinlerin felsefe ile uyuşmalarına, anlaşmalarına imkân yoktur. Felsefe onu itikâdlardan kısmen veya tamamen kurtarır. Nasıl anlaşabilirler?.. İnsanlık yaşadıkça, nass (dînin delilleri) ile serbest tenkit, dinle felsefe arasındaki kavga sona ermeyecektir. Kıyasıya bir savaş bu. Ve korkarım ki bu savaşta zafere, hür düşünceye nasîp olmayacaktır” diyerek, Allahü teâlânın bildirdiği din ile insan kafasının mahsûlü olan felsefenin, savaş hâlinde olduğunu söylemekte ve felsefenin gâlip gelmesini istemektedir. Daha da ileri giderek; “Aklın dersleri üç-beş büyük zekâyâ hitâb eder. İlim ne kadar güzel olursa olsun ideâle susuz olan insanlığı doyuramaz. İnsanlık, filozofların ve âlimlerin göremedikleri ve giremedikleri karanlık ve uzak bölgelerde kanat açmaktan hoşlanır” diyerek de, din üzerine gâlib gelmesini istediği felsefenin ilimden de üstün olduğunu iddia etmektedir.

Fransız yazarı Renan da, bu yazısından dolayı Cemâleddîn-i Efgânî'yi şöyle medh ediyor: "İki ay kadar önce sevgili meslektaşım Ganem (Hristiyan Halil Ganem) vâsıtası ile Şeyh'i (yâni Cemâleddîn-i Efgânî'yi) tanıdım. Üzerimde pek az kimse bu kadar derin te'sir yapmıştır. Sorbon'daki konferansımın konusunu (ilmî zihniyet ile İslâmiyet'in münâsebetlerini) bana o ilham etti. Şeyh Cemlâleddîn, İslâm'ın peşin hükümlerinden sıyrılmış bir Afganlıdır. Cemâleddîn, zinde bir kavmin çocuğudur. Afganistan'da Arya ruhu, resmî İslâmiyet'in sığ tabakası altında bütün zindeliği ile yaşamaktadır. Dinlerin değerini tâyin eden, onlara inanan kavimlerdir. Afganlı bu müteârefenin en güzel delili. Düşünceleri öylesine bağımsız, seciyesi o kadar asîl ve dürüst idi ki, onunla konuşurken İbn-i Sînâ, İbn-i Rüşd gibi eski âşinâlardan birinin, dirildiğini sanıyordum."

-----Cemâleddîn-i Efgânî'nin şahsı ile ilgili önemli hususlardan biri de masonluğudur. Hattâ yalnız kendisi mason olmakla kalmayıp, Mısır'da bir çok kimsenin de bu teşkilâta girmesine sebep olmuştur. Afşar İreç ve Usgar Mehdevînin Farsça te'lif ettikleri **Mecmûa-i isnâd ve Medârik** adlı eserde, onun mason locasına kaydolmak üzere verdiği dilekçenin mâhiyeti ve şarkın yıldızı locasının 1355 Kâhire-Mısır 7. 1878/5878 sayı ile locaya kayd olduğuna ve locaya ihtiram reisi seçildiğine dâir cevâbı vardır. Ayrıca Hannâ Ebî Râşid, masonluğu Arab memleketlerine Cemâleddîn-i Efgânî ile Muhammed Abduh'un yaydığını yazmaktadır. -----

-----Cumhuriyet devri başbakanlarından ve iki Müslümanın bir araya gelmesini yasaklayan Şemseddîn Günaltay'ın; "Şeyh, peygamber kadar şâyân-ı hürmet; ona îtirâz edenler, Ebû Cehl kadar lânete müstehâktir. Çünkü peygamberlerin zamanındaki İslâmlığı yeniden diriltmeye kalkışmıştır" diyerek medh ettiği, dünyâda bir kaç zümre arasında meşhur edilen Cemâfeddîn-i Efgânî'nin, bu fikirleri tek parti diktatörlüğü devrinde İslamiyet'in ortadan

kaldırılması uygulamasında ilham olmuştur. Bu sapık reformistin küçücük bir **Afgan târihi** ile maddeciliği tenkid etmek için yazılmış teolojik bir eser olmaktan ziyâde, siyâsî bir hiciv özelliğini taşıyan **Red aled-Dehriyyîn** adlı eseri vardır. Ayrıca çeşitli gazete ve dergilerde yazılmış makaleleri vardır.

Sevgili Okuyucularım

İslamiyet ve İslam alimlerine hakaretler yağdıran bu din düşmanı sapığın ne kadar cahil ve ahmak olduğu kendi sözlerinden de anlaşılacaktır. Birazcık ilmi olsaydı ma tematik, fizik, kimya, sibernetik (otomasyon), tıp ilimlerini Müslüman bilim adamlarının keşfettiğini bilirdi. İslam dünyasının geri kalmasının tarihi bu sahte şeyh ve onun gibi din düşmanı cahillerle başlamaktadır.

- 1) El-Âlâm; cild-6, sh. 168
- 2) Mu'cem-ül-müellifin; cild-10, sh. 92
- 3) Umrandan Uygarlığa; sh. 44
- 4) Son Sadrâzamlar; cild-2, sh. 817, 890
- 5) Hâtîrât-ı Abdülhamîd-i sâni; sh. 73
- 6) Târih-i Âbâd-ı lûgat-il-Arabiyye; (Corci Zeydan); cild-4, sh. 312
- 7) A'yân-üş-şâ; (Muhsin Emin, Şam-1935); cild-16, sh. 336
- 8) Esmâül-müellifin; cild-2, sh. 394
- 9) Zuamâ-ul-İslâh; sh. 59
- 10) Fâideli Bilgiler; sh. 358
- 11) Din Tahripçileri; sh. 48
- 12) Rehber Ansiklopedisi; cild-3, sh. 202
- 13) Dâiret-ül-meârif-il-masoniyye (Hannâ Ebî Râşid, Beyrut-1381); sh. 197

ESAS AŞIRI OLANLAR KİM? SÜNNİLER Mİ ŞİİLER Mİ?

ALİ EREN

Lâlegül'ün değerli okuyucuları! Makalemizin sadece ilk cümlelerini okuyup devamının bırakılmaması ricasıyla ve **Bismillah** ile başlıyorum...

Rabbimiz celle celâlühû peygamberleri vasıtasıyla kullarına iyilik ve kötülüğü bildi-rip, onların kendine ve peygamberlerine inanarak doğru inanca sahip olmalarını, güzel ameller yapmalarını emrediyor, inançsızlık ve ibâdetsizliği de yasaklıyor.

İyilik ve kötülük Allah indinde o kadar mühim ki, kulun iyilik veya kötülüğü yapıp yapmaması şöyle dursun, iyileri veya kötülerini sevip sevmemek bile insanı cennet veya cehenneme götürebiliyor.

Nitekim Sevgili Peygamberimiz, "**Kişi sevdiği ile beraberdir**" buyuruyor. Allah'a bağlı iyi insanları Allah için sevenler, âhirette sevdikleri o iyi insanlarla cennette, kötülerini sevenler de kötülerle cehennemde beraber olacak.

Sevgi insanı cennete götürdüğü gibi, inançsızlığı ve Allah'a isyanı sevmek ve öyledir. Bu halin İslam dininde adı **El-hubbu fillah vel-bu'zu fillah**'dır. Yani Allah için sevmek ve Allah için bu'z ve nefret

Çünkü bu din sevgi üzerine kurulmuştur. Sevgili Peygamberimiz'in ünvanı **Habîbullah**'dır yani Allah'ın sevgilisi...

Allah'ın en çok sevdiği kimseler peygamberlerdir. Peygamberlerin içinde en çok sevgiye mazhar olan da pek tabii ki en son ve en üstün peygamber olan Peygamberimiz aleyhisselamdır...

Öyle ise Allah'ın sevdiği gibi onu biz de seveceğiz.

Ama nasıl ve ne kadar?

Rabbimizden sonra en çok onu seveceğiz...

Çünkü o bizim dünyada imansızlıktan kurtarıcımız, âhirette de cehennemden kurtulmamızda şefaathimizdir.

Öyleyse onu sevebildiğimiz kadar sevelim. Ölesiye, onun yolunda ölümü göze alaya sevelim. Nitekim şehitler onun yolunda ölenlerdir. Onun yolunda öldükleri için de yerleri cennettir.

Demek ki, onu ne kadar çok seversek Allah'ın rızasının mekânı olan cennete o kadar yaklaşıyoruz.

Gelin görün ki, bazıları Müslümanların Peygamberimizi'i fazla sevmelerinden rahatsız oluyorlar. Bu bazıları, Müslümanların dışında olan kimseler değil, aksine içimizdekilerden.

KİM BUNLAR?

Meselâ birisi **ÜÇ MUHAMMED** kitabının yazarı Mustafa İslamoğlu...

Bu zat, hiçbir kitaba dayanmaksızın yani ilmî olarak değil, sırf kendine ait bir ölçüye göre, insanları peygamber inancı ve sevgisi bakımından üçe ayırıyor. Ona göre, bu üç çeşit inançtan ikisi yanlış biri doğru imiş. İki yanlıştan birisi peygamberi aşırı yüceltme imiş.

Aşırı yüceltme deyince birçoklarının aklına, Hazreti İsa'yı aşırı yüceltip onu peygamberlik makamından -hâşâ- ilahlık makamına yükselten Hıristiyanlar geliyor.

Hayır öyle değil! İslamoğlu'nun, aşırı yüceltmeci olarak suçladığı kimseler, Hıristiyanlar değil Müslümanlar...

Yukarıda söylediğimiz gibi, İslam ehli-sünnet inancına göre, yaratılanlar içinde en üstün olanlar peygamberlerdir. Peygamberlerin en üstünü de son peygamber Muhammed Mustafa (Sallallâhü aleyhi ve selem) Efendimiz Hazretleri'dir.

Peygamberlerin, yaratılanların en üstünü olduklarına inanmak onları aşırı yüceltmek olmadığı gibi, Allah'ın son peygamberinin yaratılanların en üstünü olduğuna inanmak da onu aşırı yüceltmek olmaz, Allah'ın ona bahsettiği değeri kalben tasdik dil ile ikrar etmek olur..

Hıristiyanların yaptığı gibi, herhangi bir peygamber eğer ilah seviyesine çıkartılırsa, işte o zaman aşırı bir yüceltme olur ve bu inançta olanlar kâfir ve müşrik olurlar. Ehl-i sünnet inancına sahip Müslümanlar ise, tarih boyunca hiçbir zaman böyle bir yanlışa ve böyle bir sapıklığa düşmemişler ve kâfir ve müşrik olmamışlardır.

Gerçek böyle olduğu halde, Sayın İslamoğlu Müslümanlarda da aşırı yüceltme yanlılığı olduğunu iddia etmekte ve maalesef Müslümanları böyle bir suçla suçlamaktadır.

MADDEM ÖYLE İŞTE BÖYLE...

Biz de kendisine, "**Madem öyle, işte böyle!**" diyerek, aşırı yüceltme meselesini bir de biz ele alalım da, esas aşırı yüceltme-mecilerin kim ve kimler olduğunu okuyucular delilleriyle görmüş olsunlar...

İslamoğlu; Sünnî, âlim bir babanın evladıdır. Bu durumda, kendisinin de Sünnî olduğu düşünülür. Nitekim kendisi de kendisinin Sünnî ve Hanefî olduğunu söylemektedir.

Fakat ne var ki, lafla peynir gemisi yürümüyor. **Ânesi iştir kişinin lâfa bakılmaz...**

Öyleyse biz de onun icraatına bakarız. Nitekim yazılarına, kitap ve konuşmalarına bakıldığı zaman, İslamoğlu'nun bütün gayretinin Sünnîlik değil Şiîliği sevdirmek ve ehli-sünneti göz ardı etmek yönünde olduğu görülüyor.

Ancak, onun bu halini fark edebilmek için Şiîliği de Sünnîliği de iyi bilmek icap eder.

Çünkü İslamoğlu Şiîliği sevdirmek işini gayet usturuplu yapmaktadır. Meselâ prensip olarak Şîa ve Şiîlik kelimelerini kullanmaz, Şiîlik demez de meselâ **ehl-i beyt mezhebi** der, **ehl-i beyt ekolu** der, **ehl-i beyt okulu** der, **ehl-i beyt imamları** der. Ezcümle "**Ehl-i beyt imamlarına göre şöyledir**" der.

Oysa İslamda ehl-i beyt mezhebi adıyla bir mezheb yoktur.

Tarih boyunca hiçbir Sünnî âlimden onun kullandığı bu ifadeler ne duyulmuş ne de görülmüştür. Bunlar ilk defa, kendisinin Sünnî/hanefî olduğunu söyleyen bu zattan duyuluyor. Öyleyse bu nasıl sünnîliktir!...

Kendisine sorarsanız tabii ki o bu yazdıklarımızı reddedecektir. Varsın etsin. Ama bizim ona söyleyeceğimiz şeyler var. Bakalım onlara ne diyecek?

Şimdi, ona dönelim ve söyleyeceklerimizi söyleyelim.

SÖYLEYECEKLERİMİZ ŞUNLAR:

Sayın İslamoğlu!

Şunu yazmışlar, bunu yazmışlar, şöyle demişler, böyle demişler diyerek, **Üç Muhammed** kitabınızın başından sonuna kadar hem Kadı İyaz, İmam Süyûfî ve diğer dev gibi İslam âlimlerini hem de onların yazdıklarına uyan Sünnî Müslümanları "**Peygamberi aşırı yüceltmeci olmak**" suçu ile suçlayıp duruyorsunuz. Yani bütün Sünnî Müslümanlar suçlamanızdan toptan nasiplerini alıyorlar.

Size göre, demek ki âlimiyle-avamıyla sünnî Müslümanlar, nasıl bir peygamber inancına sahip olacakları konusunda 1400 senedir hâlâ doğruyu bulamamışlar.

Müslümanlar Peygamber'i aşırı yüceltmiş de ne yapmışlar? İlahlık derecesine mi getirmişler?

Yooook!

Öyleyse bırakın da Müslümanlar peygamberlerini sevebildikleri kadar sevsinler...

Madem bırakmıyorsunuz, öyleyse biz de müsadenizle soracağız:

a- Peygamberi aşırı yüceltme konusunda hata ve yanlış içinde olanlar sadece sünniler mi?

b- Şiiler, pîr ü pâk, sütten çıkmış ak kaşık mıdır?

Bu konuda Şiileri ağızınıza hiç almadığınıza yani tenkit etmediğinize göre, Şiilerin peygamber inaniş ve anlayışlarında hiç pürüz görmemiş olmanız lâzım. Doğru mu anlıyoruz? Öyle midir?

c- Meselâ **“Muhammed ile İmam Ali, birbirlerine iki karganın birbirine benzediği gibi benziyorlardı. Onun için Cebrâil vahyi yanlışlıkla Muhammed’e getirdi”** diyenler Şiî değil mi?

Şiilerin **“Ğurâbiye”** kısmı değil mi?

d- Bu inançta olan Şiilerle ilgili niçin tek satır yazmıyor ve bir defa olsun şöyle demiyorsunuz:

“Siz aklınızı peynir ekmekle mi yediniz? Allah’ın meleği yanılır mı hiç? Sizin melek inancınız böyle mi?”

Allah (Celle celalühü) vahyini doğru olarak göndermekten âciz mi?

Vahiy 23 sene devam ettiğine göre, bu 23 sene boyunca Cebrâil (Aleyhisselam)’ın hep yanıldığını mı söylüyorsunuz?”

Sebebi nedir ki, Şiiler hakkında bu ve buna benzer sorular hiç aklınıza gelmez!..

İnsanlık hali. Aklınıza gelmediyse biz hatırlatmış olalım. Buyurun bu soruları bundan sonra sorun Şiilere...

e- Şiilerin, İslamın şîârı/alâmeti olan ezanda bile değişiklik yaptığını bilmiyor musunuz?

Şiî ezanındaki **“Eşhedü enne aliyyen ve- liyyullah”** avazını hiç duymadınız mı?

Bunu bari sorgulamak da mı hiç gelmiyor hatırinıza? Şimdiye kadar gelmediyse hatırlatmış olalım. Bundan sonra gereken tenkit ve ikazınızı yapacak mısınız?..

g- Şiî erkek ve kadınların, mut’a adıyla, şahitsiz-şuhutsuz, belirli bir bedel karşılığında, belirli bir süre karı koca hayatı

yaşamalarına dinî bir kılıf uydurmalarına ne diyorsunuz?

Bu hususta bir şeyler söylemek istemez misiniz?

Allah bilir ya bu da hiç hatırinıza gelmemiştir. Öyleyse bunu da hatırlatmış olalım. Buyurun bu meseleyi de sorgulayiverin artık...

ŞİİLERİN BUHÂRÎSİ: USÛL-Ü KÂFÎ...

Gelin isterseniz biraz da **Usûl-ü Kâfî** isimli kitaptan konuşalım.

Biliyorsunuz, esas ismi **El-Usûl Mine’l-Kâfî** olan bu kitab, ilim sahiplerinin dilinde **Şiilerin Sahih-i Buhârîsi** olarak anılır ve tanınır. Biz Sünniler, Sahîh-î Buhârî’yi Kur’an-ı Kerim’den sonra nasıl en üstün kitap kabul ediyorsak, Şiiler de **Usûl-ü Kâfî**’yi aynı değerinde görüyorlar.

Sözü şuraya getirmek istiyorum:

Hani **ÜÇ MUHAMMED** kitabınızın 96. sahifesinde habire tenkit ettiğiniz eski iki büyük İslam âliminin iki kitabından iktibas yapıyordunuz. Yaptığınız iktibas Peygamberimiz’in şu hadis-i şerifi idi:

“Allah varlığı yarattığında yaratıklar arasında Âdemoğlunu seçti. Âdemoğulları arasından Arab’ı seçti, Arab’dan Mudar’ı seçti, Mudar’dan Kureyş’i seçti, Kureyş’den Haşimoğullarını seçti, beni de Haşimoğulları arasından seçti; o halde ben hayırlı başlangıçtan çıkan hayırlı sonucum.” (Eş-Şifâ, 1/83; Hasâis-ı Kübrâ 1/38)

Asırlar boyunca gelen hadis otoritelerinin kabul ettiği bu hadis-i şerifi bir türlü içiniz almıyor ve bir çırpıda reddediyordunuz. Sahih mi değil mi diye hadis usûlüne göre bir ölçüye vurmaya bile lüzum görmeden şöyle diyorsunuz:

“Hazreti Peygamber’in.... engin teva-zuuyla taban tabana zıt olan bu haber, onun ırkçılığı ve kabileciliği çağrıştıran her kokudan nefret eden anlayışına da aykırı değil mi?” (Üç Muh. sa: 96)

Böylece nihayet gele gele sonunda Hazreti Resûlullah’ı suçlamaya kadar gelip dayandınız.

Bu hadis-i şerifte anlatılan gerçeği kabul etmek bile size göre aşırı peygamber anlayışı oluyor. Amma ve lâkin, peygamber olmayanları peygamberlerden bile daha üstün görmek, nedense size hiç de aşırılık gelmiyor...

Şimdi bu da nereden çıktı diyorsunuz değil mi? Ben de size işte bunu dedirtmek istiyorum zaten.

Şîî âlim Kuleynî'nin kaleme aldığı, Şîîlerin Sahih-i Buhârîsi olan **Usûl-ü Kâfi**'ye hiç göz atmamış ve orada kimlerin aşırı yüceltildiğini görmemiş olamazsınız. Oradaki aşırılıkları hiç görmemiş gibi, ehl-i sünnet Müslümanları kitabınızın başından sonuna kadar aşırı peygamber imajına sahip olmakla suçlayıp duruyorsunuz. Öyleyse gelin beraberce bir de Usûl-u Kâfi'ye bakalım da, insanlar esas aşırılığın kimlerde olduğunu, Sünnîlerde mi yoksa Şîîlerde mi olduğunu görsünler.

Sayın İslamoğlu!

Kedinin, yetişemediği ciğere murdar dediği gibi, biz de Kadı İyaz'ın, boyumuzun yetişemeyeceği kadar yüksekte olan **Eş-Şifâ**'sını ve İmam Süyûfî'nin aynı yükseklikteki **Hasâis-ı Kübrâ**'sını tenkit etmeyi bırakalım da önce hayranı olduğunuz ve Ehl-i Beyt mektebi/mezhebi dediğiniz şîinin insanı dehşete düşüren aşırılıklarına bir göz atalım olmaz mı?

Lafı fazla uzatamayacağım. **Usûl-ü Kâfi** tercümesinden sadece bazı konu başlıklarını alacağım. Alacağım ki, okuyucular esas aşırı yüceltmecilerin kimler olduğunu görsün ve bu kadar açık gerçekler ortadayken, Mustafa İslamoğlu'nun Müslümanların zihinlerini nerelere çekmek istediğini ve nasıl yanıltma oyunlarına tevessül ettiğini görsünler, anlasınlar.

USÛL-Ü KÂFÎ TERCÜMESİ...

Önce, iktibas yapacağımız eseri, **Usûl-ü Kâfi**'yi tanıyalım. Elimizdeki **Usûl-ü Kâfi** tercümesi, Dârü'l-Hikem yayınevi tarafından **Vahdettin İnce**'ye yaptırılmış. Bu Türkçe metni yine bir şîî olan **Prof. Dr. Hüseyin Hâtemî** gözden geçirmiş. Kitabın 2008-İstanbul baskılı 2 ciltlik Türkçe tercümesinin üzerinde

adres yok. Yalnız site adresi ve cep telefonu numarası var. İsteyenler bu tercümeyle şu bilgilerle ulaşabilirler:

Dar'ül Hikem Tel: 0536 835 71 38

Darul-Hikem@hotmail.com

Bu tercümenin 1. cildinin üç yerinde, 69. 70. ve 71. sahifelerinde, Mustafa İslamoğlu'nun mensup olduğunu söylediği Hanefî mezhebinin imamı, İmam-ı Âzam Ebû Hanife Hazretleri'ne lânet ediliyor. Ama Türkiye Müslümanları ehl-i sünnet olduğu için Ebû Hanife ismi çıkarılıp onun yerine nokta nokta olarak değiştirilmiş. Ne var ki kitabın orijinalinde, Ebû Hanife ismi de lânet ifadesi de durmaktadır ve bu kitap İran'da harıl harıl basılıp satılmaktadır.

Şimdi **Usûl-ü Kâfi** tercümesindeki bazı konu başlıklarına ve bu başlıklar altında yazılanlara bir göz atalım.

Meseleyi madde madde ele alıyoruz:

MADDE BİR:

Usûl-ü Kâfi'de, şîî imamları hakkında **"İmamlara itaatin farz oluşu"** başlığı altında şu ifadeler yer alıyor:

"...Ebû Seleme şöyle rivâyet ediyor:

Ebû Abdullah (Cafer Sadık Aleyhisselam)'ın şöyle söylediğini duy-dum:

"Biz, Allah'ın itaatimizi farz kıldığı kim-seleriz. İnsanların bizi tanımamasından başka çareleri yoktur. İnsanlar bizi tanımamış ol-makla mazur kabul edilmezler. Bizi tanıyan mü'mindir, bizi inkâr eden kâfirdir. Bizi bil-meyen ve inkâr etmeyen kimse, Allah'ın vacip kıldığı itaatimize dönünceye kadar, sapıktır..." (Usûl-ü Kâfi Tercümesi, c: 1, Sahife: 319)

Burada ne diyor bu meşhur şîî kitabı?

Şunu diyor:

"Şîîlerin masum kabul ettiği 12 imamı, bütün müslümanların tanımaları vâcibdir. inkâr edenler ise kâfirdir."

Bu kadarı yeter, fazla söze lüzum yok.

Sayın İslamoğlu!

Siz de kitabınızda şöyle diyorsunuz:

“En aşırı söylemlerle çıkan guruplar da dahil hiçbir müslümanın, Hz. Peygamber’in peygamberlik misyonunu yok sayması ya da inkar etmesi söz konusu olmamıştır. Bu düşünülmemeyecek bir şeydir. Böyle bir şeyin olması durumunda, o kişi ya da kişilerin müslümanlıkla ilgileri tartışmalı hale gelecektir.” (Üç Muhammed, sa: 152)

Peygamberimiz'in peygamberliğini inkâr edenlerin kâfir olacağında şüphe olmadığı halde, ey İslamoğlu siz Peygamberimiz'i inkâr edenler hakkında **“ o kişilerin müslümanlıkla ilgileri tartışmalı hale gelecektir.”** diyebiliyorsunuz.

Ne tartışmalısı Sayın İslamoğlu? Basbayağı kâfir olurlar, kâfir...

Peygamberimiz'in peygamberliğini inkâr edenin kâfir olduğunda şüphe mi var ki Müslümanlıkla ilgileri tartışmalı olsun!

Böyle inkârcıların kâfir olduğunu bilmeye/söylemeye ilminiz mi yetersiz, yoksa böylelerinin kâfir olduğunu söylemek içinizden mi gelmiyor?

İslama uygun bir peygamber inancına sahip olan Müslümanları aşırı yüceltmeci olmakla suçlayan siz, nasıl oluyor da bu kadar AŞIRI UMURSAMAZ ve vurdumduymaz olabiliyorsunuz?

Şimdi bir sizin bu sözünüze bakalım bir de Usûl-ü Kâfi'de geçen yukarıdaki sözlere bakalım ve soralım:

a- Kâfir olduklarında şüphe olmayan kimseler hakkında **“...o kişilerin müslümanlıkla ilgileri tartışmalı hale gelecektir”** demekle, peygamberlik makamını aşırı alçaltmış olmuyor musunuz?

b- Usûl-ü Kâfi, –Peygamberimiz'i değil şii imamları kabul etmeyenlerin kâfir olduğunu söylemekle, Şiiler 12 imamı aşırı yüceltilmiş olmuyorlar mı?

c- Size göre, Peygamberimiz'i inkâr edenlerin bile Müslümanlıkları tartışmalı oluyor. Usûl-ü Kâfi'ye göre ise, şîa imamlarını inkâr edenler bile tartışmasız olarak kâfir oluyorlar. Bu nasıl oluyor?

Kadı İyaz ve İmam Süyûfî gibi dev âlimleri tenkit ettiğiniz sertlikte, Usûl-ü Kâfi ve onu kaleme alan Kuleynî'yi de tenkit ediyor musunuz?

Peygamberimiz'i inkâr edenlerin Müslümanlıkları size göre niçin kesin değil tartışmalı da Usûl-ü Kâfi'ye göre Şiilerin imamlarını inkâr edenlerin kâfirlikleri niçin tartışmasız?

Sorular:

Bu iki hüküm karşısında sizin cevabınız nedir?

Şii imamlar aşırı yüceltilmiş olmuyorlar mı?

Usûl-ü Kâfi'deki bu hükme inanan ve toz kondurmadığınız Şiiler hakkında ne hüküm veriyorsunuz?

MADDE İKİ:

Usûl-ü Kâfi'de, **“İmamlar, Allah Azze ve Celle'nin arzındaki halifeleri ve onun giriş kapılarıdır”** deniliyor.

Bu başlık altında şii imamlar hakkında da şu ifadeler yer alıyor:

“...Eğer imamlar olmasaydı, Allah Azze ve Celle bilinmeyecekti.” (Sa: 333)

Sayın İslamoğlu!

Biz, şii imamları hakkındaki bu cümleyi aşırı yüceltmeci buluyor, imamların peygamberlerden üstün tutulduğunu görüyor ve şöyle düzeltiyoruz:

“...Eğer peygamberler olmasaydı, (Allah onları göndermesiydi) Allah Azze ve Celle bilinmeyecekti.”

Şimdi:

a- Şiilerin, imamları hakkındaki bu aşırı yüceltmeci inançlarına, siz ne diyorsunuz?

b- Bizim yaptığımız düzeltmeye ne diyorsunuz? Onların inançları mı doğru bizim yaptığımız düzeltme mi?

c- Şiilerin bu aşırı yüceltmeci tavrını tenkit etmeyi düşünüyor musunuz? Ne zaman ve ne sertlikte?

MADDE ÜÇ:

Usûl-ü Kâfi'de, "İmamlar Allah Azze ve Celle'nin nurudur" başlığı altında şu ifadeler yer alıyor:

"Ebû Halid el-Kabûlî şöyle anlatmış:

Ebû Cafer (Muhammed Bâkır Aleyhisselam)a "Allah'a ve resûlüne ve indirdiğimiz nura iman edin..." (Teğâbün, 8) âyetini sordum.

Buyurdu ki: "Ey Ebû Halid! Allah'ın nuru, kıyamete kadar Muhammed (sallâlâhü aleyhi ve sellem)in soyundan gelen imamlardır. Allah'a yemin ederim ki, onlar Allah'ın indirdiği nurlardır. Allah'a yemin ederim ki, onlar Allah'ın göklerdeki ve yerdeki nurudurlar." (Sa: 336)

Sayın İslamoğlu!

Siz, tasavvufçuları "Peygamberimiz'i "bir "enerji bedene" dönüştüren, "Nuru Muhammedî" felsefesine dayalı irfânî peygamber anlayışı"na sahip olmakla suçluyordunuz. Gördüğünüz gibi Şiîler daha baskın çıktı. Peygamberimiz şöyle dursun, şii imamların, "Allah'ın indirdiği nurlar, Allah'ın göklerdeki ve yerdeki nuru" olduğuna inanıyorlar.

İşte aşırılık ortada...

Sünnî Müslümanların, Allah'ın son Peygamberi'ni bir nur olarak kabul etmeleri mi aşırılıktır yoksa Şiîlerin şii imamları nur kabul etmeleri mi?

Sizin, şimdiye kadar bu inançta oldukları için, Şiîler aleyhinde tek cümle yazdığınızı görmedik, tek söz söylediğinizi de duymadık. Niçin?

MADDE DÖRT:

Usûl-ü Kâfi'de, "İmamlar arzın rükünleridir" başlığı altında şu ifadeler yer alıyor:

"Emirül müminîn (Ali b. Ebû talib aleyhisselam) sık sık şöyle derdi:

"Ben ölümleri, musibetleri... bilirim." (Sa: 340)

"Benim yanımda olmayanlar da benim için gayb sayılmazlar."

"Emirü'l-Mü'minîn (aleyhisselam) Allah'a açılan tek kapı idi? O Allah'a giden tek yoldu."

(Sa: 341)

Sayın İslamoğlu! Hazreti Ali Efendimiz hakkındaki bu cümlelere ne diyorsunuz?

Hazreti Ali Efendimiz eğer Allah'a açılan **tek kapı** ise Peygamberimiz'in makamı nerede?

Söylemediği halde Hazreti Ali'ye isnad edilen bu sözler İslam inanç ve itikadı ile bağdaşıyor mu?

Bağdaşmıyorsa, Sünnîleri tenkit ettiğiniz gibi bu inanca sahip olan Şiîleri de tenkit etmeyi düşünüyor musunuz? Düşünüyorsanız ne zaman?

MADDE BEŞ:

Usûl-ü Kâfi'de, "Allah Azze ve Celle'nin kitabında zikrettiği âyetler imamlardır" başlığı altında şu ifadeler yer alıyor:

"Emîrün mü'minîn (Ali) şöyle derdi: "Allah Azze ve Celle'nin benden daha büyük bir âyeti yoktur. Allah'ın benden daha büyük haberi yoktur." (Sa: 358)

Sayın İslamoğlu!

Ne dersiniz, Hazreti Ali (Radiyallahü anh) Allah'ın en büyük âyetinin kendisi olduğunu söylemiş midir, yoksa bu söz ona yapılan bir iftira mıdır?

Yine aynı soruyu soralım:

Hazreti Ali Efendimiz eğer böyle söylemişse, yani Hazreti Ali Efendimiz en büyük âyet ise Peygamberimiz'in durumu nedir?

Ve bu inancı taşıyan kimseler hakkında ne diyorsunuz? Böyle bir inanç İslama uyuyor mu?

Eğer yanlırsa, bu hususta şii'leri tenkit veya ikaz etmeyi düşünüyor musunuz?

MADDE ALTI:

Bu maddede, Şiilerin, şîa imamlarıyla alâkalı sadece bir yazı başlığına yer vermeyi yeterli görüyoruz. O başlık şöyle:

“Allah Azze ve Celle'nin katından inen bütün kitaplar imamların yanındadır ve dillerinin farklı olmasına rağmen bu kitapları bilirler.” (Sa: 399)

Evet, imamlar hakkında Şiilerin inancı böyle. Fakat siz Bay Mustafa İslamoğlu'nun ise bu inanca karşı bir itirazınız bulunmuyor, **“Dillerini bilmedikleri kitapları nasıl okuyup da bilecekler?”** demiyorsunuz

Şiilere böyle bir itirazda bulunmayan siz İslamoğlu, Peygamberimiz (Şallallahü aleyhi ve elem)'in şu hadis-i şerifini tenkit etmekten ise hiç çekinmiyorsunuz:

“İsrâ (mirac) gecesinde semaya yükseltildiğimde, orada ilk gördüğüm şey, yazılı olan isimimdi: Muhammed Allah'ın resûlüdür, Ebûbekir Sıddık da halefim (halifem)dir.”

İslamoğlu, bu hadis-i şerifi tenkit etmekle kalmıyor, bu hadisi **El-Hasâisu'l-Kübrâ** isimli eserine alan İmam Süyûfî'yi de, **“Bu hadise hiç itiraz etmemiş”** diyerek tenkit ediyor.

Süyûfî hakkındaki bu tenkidini şöyle devam ettiriyor:

“Süyûfî, Hz. Peygamber'in okuma yazma bilmediğini üstelik âyetle delillendirerek ısrarla isbat eder. Fakat, semadaki yazıyı nasıl okuyabildiğini sorgulamaz.”

(Üç Muhammed, sa: 81)

İslamoğlu'nun, Peygamberimiz hakkındaki kanaatını ve değerlendirmesini gördünüz değerli okuyucular.

Şiilere, **“İmamlar, dillerini bilmedikleri kitapları nasıl anlayacak?”** diye sormayan aynı İslamoğlu, Peygamberimiz hakkında **“Zaten okuma yazma bilmiyordu. Mirac gecesinde semadaki yazıyı nasıl okuyacak?”** diyebiliyor.

Sorusuna cevap verelim:

Şiî imamlar, dillerini bilmedikleri kitapları nasıl anlıyor idilerse, Peygamberimiz de semadaki yazıları işte öyle okudu Sayın İslamoğlu!..

Değerli okuyucu!

Peygamberimiz'in semadaki yazıyı nasıl okuduğu meselesine, onun düşüncesiyle bakacak olursak, Peygamberlik vazifesini ifa ettiği 23 sene boyunca verdiği bilgilere de itiraz edilmesi icap eder.

Çünkü, Peygamberimiz hiçbir hocadan ders almadığına göre, o düşünceye göre, **“Onun verdiği bilgilere nasıl güveneceğiz? Çünkü hiçbir kimsenin önüne oturup ilim öğrenmedi. Tahsili falan da yok. Hafta okuma yazma bile bilmiyordu”** denilebilir.

İnkârın tavanı yok, tabii ki diyenler der. Ama elhamdülillah bizim dilimizden de böyle bir soru çıkmaz, kalbimizden de böyle bir soru geçmez.

Biz şöyle der ve şöyle inanırız:

O, Allah'ın resûlü idi. Ona Allah Celle (Celâlühü), geçmiş ve gelecekle, dünya ve âhiretle ilgili bütün bilgileri vermişti. Allah'ın ona verdiği kâinatla ilgili bilgiler yanında, okuma yazma bilip bilmemek çok küçük kalır...

Kaldı ki, Allah (Celle celalühü) gökteki bir yazının ne olduğunu Resûlüne bildirmekten âciz de değildir...

CENAZE NAMAZI ABDESTSİZ KILINIR MI?

HÜSAMEDDİN VANLIOĞLU BAŞKANLIĞINDA FİKİH KURULU

Kur'ân'ın inişine şahit olan ve dinî ilimleri doğrudan Efendimiz sal-lallâhu aleyhi ve sellem'den alan Sahâbe, fetva vermekten çekinirlerdi. Bazısı, yanlış yaparım endişesiyle kendisine sorulan bir meselenin cevabını diğerine havale ederdi. **Sahihu Müslim**'de rivayet edilmiştir ki, Ebu'l-Minhal, Zeyd b. Erkam radiyellâhu anhu'ya sarfla/para bozmakla alakalı bir mes'ele hakkında sormuş, Zeyd de şöyle cevap vermiştir: Bu meseleyi el-Berâ b. Âzib'e sor. El-Berâ'ya sorunca, O da Zeyd'e sor" demişti...¹

¹ Müslim, *Kitabu'l-Müsakat*, "Babu'n-Nehy an Bey'i'l-Varak bi'z-Zeheb", Hadis no: 4156.

İmam Süfyân b. Saîd es-Sevrî rahmetullahi aleyh'e, zamanındaki muhaddislerin çokluğundan bahsedilince şöyle dedi: Denizciler haddinden fazla çoğalırsa gemi batar. Sen bu sözü günümüz müffilerin çok olmasına misal olarak da söyleyebilirsin.

El-Muhaddis'ul-Fâsıl isimli eserin müellifi Ebu Muhammed er-Râmehurmuzî de Abdurrahman b. Ebî Leylâ'nın şöyle dediğini rivayet etmiştir: Ben bu mescitte yüz yirmi kadar ensâr tanıdım, hiçbiri hadis rivâyet etmeyi istemezdi. Diğer kardeşinin bu işi daha güzel yapacağını düşünürdü. Yine kendisine sorulan fetvalara arkadaşının daha güzel cevap vereceğini umardı.

Yine el-Râmehurmuẓî, eṣ-Şa'bî'den şöyle rivayet eder: Eṣ-Şa'bî'ye "Size bir soru sorulduğunda nasıl yapardınız?" diye sorulunca, eṣ-Şa'bî şöyle dedi: Tam bilene rastladın; kendisine suâl sorulan kişi, arkadaşına dönüp onlara sen fetva ver derdi. O da diğerine havale ederdi, bu o kadar uzardı ki suâl dönüp dolaşıp ilk sorulana gelirdi.²

Büyük imamlardan biri şöyle demiştir: İlim kaybolacak diye Allah'tan korkum olmasa, asla kimseye fetva vermezdim. Fetvayı alan ihtiyacını giderip rahatlık içindeyken, mes'ûliyyet benim sırtımda kalıyor.

Şayet Selef, ilmi gizlemenin günahından korkmasaydı bir kere dahi fetva vermeye kalkışmazdı. Bu mevzuda ilk devir ashabının, fetva vermenin sorumluluğundan ne derece sakındıklarına dair birçok rivayet vardır. Fakat tam aksine, bugünkü insanları fetva vermek ve sorumluluğu yüklenmekte izdiham içerisinde yarışırken görüyoruz. Ülkede neşredilen hiçbir gazete ve mecmua yok ki birçok mesele hakkında (sorumsuzca) fetva içermesin.

Aynı şekilde bu kişilerin hiçbir vaaz ve nasihat meclisleri olmuyor ki, orada itikadî ve amelî mevzularda uydurulmuş fetvalar verilmesin. O kadar ki basit bir yazar dahi çok tafsilatlı ve zor bir meselede fetva vermekte bir beis görmez, elinde bir iki kitap varsa, başka bir şey araştırmaz, bu kitaplarla iktifa eder.

Mesela bu fetva kitaplarından bir meseleyle ilgili iki sahife dolusu naklediyor ve bu eserlerdeki fetvaları gazete ve mecmualarda yayımlıyor. Üstelik eserleri basanın güvenilirliğinden, bastığı kitabın ifadeleri üzerinde ekleme çıkarma veya -basanın kendi görüşüne göre- düzeltme gibi bir tasarrufta bulunmadığından ya da hevaya

2 Allame Kevserî'nin "El-Muhaddisu'l-Fasil" isimli eserinin müellifi Ebu Muhammed er-Râmehurmuẓî'den yaptığı bu nakli bizzat Râmehurmuẓî'nin ismi geçen kitabında bulamadık. Muhtemelen başka bir eserindedir veya nakilde bir tesâmuh vardır. Ancak bu rivayetlerin benzeri **Sünenü'd-Dârimî**'de vardır. (No:135 ve 136)

kapılarak hareket etmediğinden emin olmak ihtiyacı hissetmeden; kitaptaki görüşlerin gerçeğe uygunluğunu, müellifin ne kadar doğru söylediğini ve şaz görüşüyle hak cemaatten ne derece saptığını düşünüp tahkik etmeden neşreliyor!

Dini meseleler öyle büyük işlerdir ki, büyük âlimler dahi bunları tahkik ederken bazen hata etmişlerdir. Yeni yetme yazarlar tabî ki hata edeceklerdir. Üstelik aynı meselede değişik kaynaklardan gelen tashih, iptal, helal ve haram kılma gibi çelişkili fetvalar, güven ve birlik içerisinde olan milletin değerlerinin parçalanmasına sebep olacaktır.

Hatta ümmetin kalbinden fetva vermenin heybeti, Şer-i Şerif'in yüceliği ve âlimlere hürmetin yok olmasına varıncaya dek dinde gevşemeleri meydana getirecektir. Müslümanların ekserisi böylesi bir anarşinin devam ettiğini gördükleri zaman, gönüllerinde âlimlere karşı taşıdıkları saygı, tazim, güven ve itimat kalplerinden sökülüp gidecektir.

Maalesef öyle fetvalar görüyoruz ki, fetvayı verenlere gereken; "meseleyle alakalı ihtilâf vecihlerini, cumhurun delillerini toplamak ve bu mevzudaki şaz görüş beyan edenlerin görüşlerinin nazar-ı itibardan sâkıt olma gerekçelerini ortaya koymak" iken fetvayı verenler, bazı fetva kitaplarına kapıp nakilde gevşeklik yaparak cumhûrun ittifak ettiği görüşe aykırı verilen bu fetvayı, birçok Sahâbe, Tabiin ve selef fakihlerine nispet ediyorlar.

Hâlbuki Sahâbe, Tabiin ve selef birçoğundan sâbit olması şöyle dursun, böyle bir söz tek bir sahabiden, tek bir tâbiinden veya tek bir selef fukahâsından sabit değildir. Hatta bu mes'ele, seleften halefe, üzerinde icmâ oluşmuş bir meseledir.

Bu ve emsali fıkıh ve din ile ilgili meseleler her önüne gelenin konuşacağı kafa karıştıracığı meselelerden değildir. Kitaplarda

görülen her bir bilgiyi anlamadan, tüm detayıyla kavramadan mal bulmuş Mağribî emsali acele edip ortaya dökmek, insanların kafasını karıştırıp doğruyu yanlışlar arasında gizlemekten öte bir şey değildir. Yüz yıllardır cenaze namazı, tıpkı diğer namazlar gibi, şartlarına riayet edilerek abdestle kılınmaktadır. Üstelik İslam beldelerinin hemen her yerinde cenaze namazı için abdest alınır öyle kılınır.

Asırlardır abdesti olmadan kasıtlı olarak cenaze namazı kılan birine rastlanmamıştır. Peki, şimdi ne oldu, ne değişti de cenaze namazı duadır, abdestsiz kılınabilir emsali sözler söylemeye başladılar.

Önceden abdestle kılınacağını herkes kabul ediyorken, bunların derdi ne ki? Yok, hani onları bazen görürsün derler ki "hiç işiniz kalmadı da bu meseleyle uğraşıyorsunuz". Böyle diyerek İslam âlemini tenkit etmekten de geri durmazlar. Şimdi aynı sözü biz onlara diyoruz: "Ne oldu nereden doğdu, hangi şart ve gerekçeler değişti ve lüzum ettirdi de cenaze namazını abdestsiz olarak kılmak caizdir, diyorsunuz" kaldı ki bu konuda tüm İslam âlemini gerek uygulaması gerekse de âlimlerin verdiği fetvalar ve görüşler abdestin lazım olduğunu açık seçik ortaya koymaktadır. Bir iki görüş aykırı olsa da onlar da abdest almanın şeklinde değil abdest almanın daha iyi olacağını bu görüşlerde kabul etmektedirler.

Fetva veren kişi, halkı daima Allah'a ve rızasına ulaştırarak amellere sevk etmeli. Onları gevşekliğe sevk edecek şeylerden sakınmalıdır.

Şimdi bu meselenin fıkıh yönüne bakalım ve bu konuda aksi fetva verenlerin anlattıklarımızla alakasını vurgulamış olalım.

Günümüzde bazı kişiler cenaze namazının dua olduğunu gerekçe göstererek, normal namaz gibi olmadığını bunun için abdestsiz kılınabileceğini söylemektedirler.

Şafii Mezhebinin kaynaklarından **el-Hâvi'l-Kebir** adlı eserde, el-Maverdî şöyle demektedir: Cenaze namazı farz-ı kifaye olan bir namazdır. Müslümanların bir kısmının kılmasıyla diğerlerinden bu sorumluluk düşer. Bu namaz, meşru' bir namaz olduğundan tıpkı diğer namazlarda olduğu gibi abdestli olmak, avret mahallini örtmek ve kibleye yönelmek gibi rükû ve secdeli namazlarda aranan şartlar cenaze namazı için de aranan unsurlardır. Bu, âlimlerin genelinin görüşüdür.

Şu kadar var ki, eş-Şa'bî ve İbn Cerir et-Tabarî'nin bu görüşe aykırı olarak şöyle dedikleri rivayet olunmuştur: Cenaze namazı normal bir namaz değildir. Dua ve istiğfardan ibarettir. Dolayısıyla cenaze namazını abdestsiz olarak kılmak caiz olur. Bu, âlimlerin çoğunluğunun görüş birliğinde buldukları hükme aykırıdır.⁴

"Namaz" kelimesi, Farsçadan Türkçeye geçmiş bir kelimedir. Farsçadaki okunuşu "nemaz"dır. Namaz ibadetinin Arapçadaki karşılığı "**salât**"tır. **Salât**, sözlükte dua, yalvarmak, iyi dilekte bulunmak, temizlemek, aklın ibadete yoğunlaştırılması, kutsamak, iki varlıktan birinin diğerine yüceliğini, kutsiyetini, şerefini ve ululuğunu bütün samimiyetle ifade etmek anlamlarına gelmektedir.

"Salât" kelimesi lügat anlamıyla dua manasındadır. Dini terim olarak "salât" kelimesi dua anlamından daha özel bir manaya nakledilmiştir. Yani belirli rükûn ve şartları olan bir ibadet anlamına ki bu da dilimizde namaz diyerek andığımız dinin direği olan yüce ibadettir. Kuran-ı kerim'de "salât" denilince lügat manasından öte ona, bir dini terim olarak yüklenmiş olan; namaz manası anlaşılır.

Çünkü Kuran-ı Kerim 'de "salât" kelimesinin namaz anlamı hakikat, dua anlamı ise mecazdır. Hakikat manayı vermek müm-

³ El-Musannef, İbn Ebi Şeybe c:7 s:275 no:11597

⁴ El-Havi'l-Kebir

künken mecaz manayı vermek doğru değildir" prensibi kuran-ı kerim'de gördüğümüz "salât" kelimelerini aksini ispat eden bir durum söz konusu olmadıkça namaz manasında almamızın gerekli olduğunu ortaya koymaktadır.

Şimdi "Kur'an-ı Kerimde cenaze namazı için "salât" kelimesi kullanılmışsa bunu dua manasında mı, yoksa namaz manasında mı almamız gerekecek?" sualini yanıtlamak kolaylaşmıştır. Şu halde kur'an-ı kerim cenaze namazına "salât" kelimesini kullandıysa cenazenin de diğer namazlarda ön görülen şartlara tabi olması kaçınılmaz olacaktır.

Allah Teâlâ şöyle buyuruyor:

وَلَا تُصَلِّ عَلَى أَحَدٍ مِنْهُمْ مَاتَ أَبَدًا وَلَا تَقُمْ عَلَى قَبْرِهِ إِنَّهُمْ كَفَرُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَمَاتُوا وَهُمْ فَاسِقُونَ

Onlardan ölen hiçbirine asla namaz kılma ve kabrinin başında durma. Çünkü onlar Allah'ı ve Resûlünü inkâr ettiler ve fasık olarak öldüler.⁵

Kur'an, buna namaz ifadesini kullandığından, tıpkı diğer namazlarda olduğu gibi abdestsiz olarak bu namazı kılmak caiz olmayacaktır.⁶

İbn Mace'nin rivayet ettiği bir Hadîs-i şerifte Efendimiz (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyuruyor:

عن أنس بن مالك قال سمعت رسول الله صلى الله عليه وسلم يقول لا يقبل الله صلاةً بغير طهورٍ

Enes b. Malik, Peygamber Efendimiz (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)'in şöyle dediğini işitmiş: **Allah Teâlâ abdestsiz kılınan hiçbir namazı kabul etmez**⁷.

İbn Ebi Şeybe **el-Musannef**'inde, eş-Şa'bî'den bu görüşü rivayet ettiği gibi cenaze namazını kaçırmaktan korkan kişi için teyemmüm almasının gerekli olduğunu da bir evvelki bapta rivayet etmiştir.⁸ Bu gösteriyor ki eş-Şa'bî'den bu konu da farklı rivayetler vardır.

El-Muvatt'da, İbn Ömer (Allah onlardan razı olsun)'den şu eser rivayet edilmiştir:

أخبرنا مالك أخبرنا نافع عن ابن عمر أنه كان يقول : لا يصلي الرجل على جنازة إلا وهو طاهر

İmam Malik, Nafi'den o da İbn Ömer'den şöyle dediğini rivayet etmiştir: "**Kişi cenaze namazını, ancak abdestli olarak kılabilir.**"

İmam Muhammed b. El-Hasen, İmam Malik'ten rivayet ettiği **Muvattâ** isimli eserinde bu hadisi rivayet ettikten sonra şöyle demiştir:

Biz bu görüşü alırız. Kişi cenaze namazını ancak abdestli olarak kılabilir. Şayet kişi abdestsiz olduğu bir zamanda ansızın cenaze namazı kılınacak olsa, abdest alması durumunda cenaze namazını kaçırıcaksa teyemmüm alarak cenaze namazını kılar. Bu görüş aynı zamanda Ebu Hanife (Allah ona rahmet etsin)'nin de görüşüdür.⁹

5 İbn Mace, Kitab: Et-Taharet, Bab: La yekbelullahi salaten...
8 El-Musannef İbn Ebi Şeybe c:7 s:274 no:11592
9 Muvattâ Mâlik bi rivayet-i Muhammed b. El-Hasen, ebvâbi's-salat, bâb:er-reculü tutrikuhu es-salatü ala'l-cenaze, no:315

5 Tevbe suresi/84
6 El-Havi'l-Kebîr

KIYAMET GÜNÜNDE ŞEFAATİM HAKTIR. KİM ONA İNANMAZSA EHLİNDEN OLMAYACAKTIR

ŞEFAAT HAKTIR

MUSTAFA ÖZŞİMŞEKLER

Zamanımızın yaygın hastalıklarından biri de, ulemanın cumhuru muhalefet ederek Ehl-i Sünnet itikadına uymayan bir takım sapık görüşler ortaya koymaktır. Maalesef, geçmiş kıymetli ulemanın görüşlerini inkar etmeyi marifet zanneden birtakım haddini bilmeyen müctehid taslakları, ayet-i kerimelere yaptıkları şahsî tevil ve yorumlarla bir çok dini meseleyi inkar cihetine gitmişlerdir. Böylece hem kendileri sapmış hem de kendilerine uyanları saptırmışlardır.

Ehl-i sünnet ulemasının icma ettiği bir çok meseleyi inkar etme hastalığına yakalanan bu çakma müctehidler maalesef “şefaati” konusunu da inkar etmişler, hatta şefaate inanmanın şirk olduğu iddiasında

bile bulunmuşlardır. Bu güruh **Kur'an-ı kerimdeki, kâfirlere şefaati olmadığını ve putların şefaati edemeyeceğini bildiren âyeti kerimeleri ele alıp bunları delil olarak ileri sürmüşler**, şefaatin hak olduğu hususundaki diğer apaçık delilleri ise görmezden gelmişlerdir.

Şefaati hakkında birçok ayet-i kerime ve hadis-i şerifler varken, bu kimselerin şefaati inkar etmeleri gerçekten çok şaşırtıcı ve hayret vericidir. Aslında **şefaatin Kur'an-ı kerim'de pek çok ayette zikredilmesi bile başlı başına şefaatin varlığına delâlet eder**. Ayrıca şefaatin hak olduğuyula alakalı gelen hadis-i şerifler tevatür derecesine yakındır veya en azından bu hadis-i şerifler haberi meşhurdur ki, bunu inkar etmek bidattir.

Selef-i salihîn ve ondan sonra gelen Ehl-i Sünnet ulemâsı şefaatin varlığı hususunda icma etmiştir. Başta İmam-ı A'zam, İmam-ı Şâfiî, İmam-ı Mâlik ve İmam-ı Ahmed bin Hanbel (Rahimehümüllah) olmak üzere, bu güne kadar gelen Ehl-i sünnet âlimlerinin hiçbirisi şefaati inkar etmemiş, bilakis şefaatin hak olduğu konusunda ittifak etmişlerdir.

Evet şefaattir ve şefaati umit eden müminler için ahirette bir kurtuluş vesilesidir. Hüküm ve karar sahibi elbette Allah-u Teala'dır ve bütün yetkiler O'nundur. Ancak O (Celle celalühü) bazı kullarının şeref ve itibarını artırmak, katındaki yakınlık ve dostluğunu göstermek için şefaati yetkisi vererek onlara bir şeref ve üstünlük bahşedecektir.

İnşallah bu makalemizde, Ehl-i Sünnet ulemâsının nurlu yolunu takip ederek, ayet-i kerimeler ve hadis-i şerifler ışığında şefaatin hak olduğunu çok açık bir şekilde ortaya koyacak ve bunu delilleriyle ispat edeceğiz.

Rabbim bu gayretimizi Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in ve Onun varislerinin şefaatine vesile eylesin.

Öncelikle şefaattir?..

Şefaatin lugat manası; birinin işini görmek, cezadan kurtarmak, bir iş için aracı olmak ve darda kalmış birine yardım etmek gibi manalara gelir.

İstilahî manası ise; mahşer günü Allah'ın şefaati için izin verdiği kimselerin, (başta Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) olmak üzere diğer büyük zevatı kiramın) bir kısım günahkar müminlerin af edilmesi, itaakar müminlerin ise yüksek derecelere kavuşması için Allah-u Teala'dan niyaz ve istirhamda bulunmalarıdır.

Şefaati; Allah-u Tealâ'nın sevdiklerine bahşettiği bir şeref ve yetkidir. Sevenlerin, sevdikleri için aracı olup naz makamında niyaz etmeleri, dostları adına yardım ve merhamet dilemeleridir.

Şefaatin varlığına ve hak olduğuna delil olan ayeti kerimelerden bazılarını zikrelelim:

“O gün, Rahmân'ın izin verdiği ve sözünden razı olduğu kimselerden

başkasının şefaati fayda vermez” (Taha

Suresi: 109.ayet)

Bu ayet-i kerimenin manayı muhalifi şöyledir; “ancak **Allah'ın izin verdiği ve sözünden razı olduğu kimselerin** şefaati fayda verir.” Dolayısıyla bu ayet-i kerime Cenâb-ı Hakk'ın kendisine izin verdiği kimselerin, ahirette şefaati etme hakkı olduğunu açıkça beyan etmektedir.

İnsan, sadece bu ayeti bile okusa şefaatin hak olduğunu kabul etmesi gerekirken, bunca ayet ve hadislere gözlerini kapayıp şefaati inkar edenlere şaşırılmamak mümkün değil.

“O'nun izni olmadan katında şefaati edecek olan kimdir?” (Bakara: 255)

Her namazdan sonra okuduğumuz Âyete'l-kürsî içinde yer alan bu cümle de, şefaatin

varlığına açık bir delil olup; “şefaati yoktur” iddiasını yalanlamaktadır. Çünkü; **“Allah'ın izni olmadan kimsenin şefaati edemeyecek olması” ne demektir? “Allah'ın izin verdiği kimseler şefaati edebilir” demektir.** Dolayısıyla eğer şefaati olmasaydı, ayet-i kerimede geçen **“Allah'ın izni olmadan”** ifadesi gereksiz olurdu ki, Kur'an-ı kerim'de gereksiz bir ifadenin bulunması mümkün değildir. O hâlde, ayeti kerimenin de beyanı ile Allah'ın izni ve müsaadesiyle şefaati vardır.

O'nun izni olmaksızın hiç kimse şefaatiçi olamaz. (Yunus: 3)

Ayet-i kerimede şefaati Allah'ın iznine halledilmiştir. Yani Allah'ın izni dairesinde

şefaati vardır ve haktır. Bu ayet-i kerimede de istisna söz konusudur. **“O'nun izni olması müstesna”** ifadesi, açık bir şekilde şefaatin hak olduğunu ve Allah'ın izniyle şefaatin gerçekleşeceğini ispat etmektedir.

Bu arada şunu da ifade edelim ki; şefaati inkar eden bazı kimseler şefaati tümüyle inkar etmeyip, sadece Allah'ın şefaati

edebileceğini iddia ediyorlar ve delil olarak da: **“De ki: Bütün şefaath Allah'ındır.”** (Zümer: 44) ayetini ileri sürüyorlar.

Şöyle bir düşünelim; onların dediği gibi eğer şefaath edecek olan yalnızca Allah olsaydı,

o takdirde sadedinde olduğumuz ayet-i kerimedeki; **“O'nun izni olması”** ifadesine gerek var mıydı?.. Yani şefaath etmek için Allah-u Teala bu izni Kendisine mi veriyor? (!) Dolayısıyla bu çelişkili bir ifade olurdu ki, bu Kur'an için asla söz konusu değildir. Öyleyse yukarıda zikrettiğimiz diğer ayeti kerimeleri de göz önünde bulundurup, Zümer süresi 44. ayeti kerimeye mana verelim:

“De ki: Bütün şefaath Allah'ın (iznine bağlı) dır.” Yani şefaath hakkını verme yetkisi tümüyle Allah-u Teala'ya aittir. Ve, O (Celle celalühü) izin verdikten sonra şefaathçiler olacaktır.

Bu meselenin daha iyi anlaşılması için şöyle bir misal daha verebiliriz. Bir ayet-i kerimede, bütün şefaathın Allah'a ait olması gibi:

“Bütün izzet ve şeref Allah'a aittir.” (Nisa: 139) buyurulmuştur. Tabi bir başka ayet-i kerimede ise:

“İzzet ancak Allah'a, Resûlü'ne ve müminlere aittir.” (Münafikün: 8) buyurularak, Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in ve müminlerin de izzet sahibi oldukları beyan edilmiştir. Peki, bu iki ayet-i kerime arasında (Hâşâ) bir çelişki olduğundan bahsedebilir miyiz? Asla... Kur'an-ı kerim'in hiçbir ayeti birbiriyle kesinlikle çelişmez.

O zaman bu iki ayet-i birlikte müte'ala edersek bunu nasıl anlamamız gerekir?

Şöyle ki: İzzet ve şerefin Allah'a ait olması, Peygamber Efendimiz'in ve müminlerin o izzetten mahrum olduğu anlamına gelmez. Evet, izzet bütünüyle Mevla Teala'ya aittir. Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in ve müminlerin izzeti ise, Allah'ın onları aziz kılması ile. Cenab-ı Hakk'ın izzeti Zâfî iken, diğerlerinin izzeti arzîdir. Dolayısıyla Mevla Teala'nın Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'i ve müminleri aziz kılması,

bütün izzetin Allah'a ait olması hakikatini değiştirmez.

Bunu böylece anladıktan sonra, şefaath meselesini de buna kıyas edebiliriz. Yani bütün şefaathın Allah'a ait olması, O'ndan başkasının şefaath edemeyeceği anlamına gelmez. Elbette bütün şefaath Allah'a aittir. Diğerlerinin şefaath etmesi ise, ancak Allah'ın izni ve rızasıyla olacaktır.

“Allah'ın huzurunda kendisine izin verdiği kimselerden başkasının şefaathi

fayda vermez.” (Sebe 23)

Bu ayet-i kerimede de, diğer ayetlerde olduğu gibi, şefaath ve izin ifadeleri beraber zikredilmiştir. Şimdi meseleyi daha iyi anlamak için ayet-i kerimeye bakarak şöyle soralım:

Kimin şefaathi fayda vermez?

Allah'ın kendisine izin vermediği kimselerin şefaathi...

Peki, kimin şefaathi fayda verir?

Allah'ın kendisine izin verdiği kimselerin şefaathi...

İşte bu ayet-i kerimede de şefaathın varlığı açıkça ifade edilmiştir. Allah'ın kendisine

izin verdiği kimseler şefaath edecek ve bu şefaath da fayda verecektir. Yoruma bile izah bırakmayacak kadar açık olan şu ayetleri okuyup da hala “şefaath yok” demek, acaba nasıl bir aklın ürünüdür?

“Rahman'ın katında bir ahd alan kimseden başkası şefaath etmeye malik

olamaz. (Meryem, 87)

Demek ki neymiş? **“Rahman'ın katında bir ahd alanlar”** şefaath etme hakkına sahip olacaklarmış. İnsan doğrusu merak ediyor. Ayet-i kerime, Rahman'ın katında bir ahd alanların şefaath malik olduklarını bildirirken, yine de şefaathi inkâr etmek, ayet-i inkâr etmek anlamına gelmez mi?..

Allah'ı bırakıp da taptıkları putlar, şefaath etme yetkisine sahip değildirler.

Ancak bilerek hakka şahitlik edenler müstesna. (Zuhruf: 86)

Bu ayet-i kerime, putların kimseye şefaata edemeyeceğini, ancak; **“bilerek hakka şahitlik edenlerin”** şefaate malik olduğunu bildirmektedir.

Kıymetli Okurlar!

Yukarıda zikrettiğimiz âyet-i kerimeler, şefâatin hak olduğunu ve bunun Allah'ın izni ve rızası dahilinde gerçekleşeceğini çok açık ve net bir şekilde beyan etmektedir. Bununla birlikte şefaata edebilecek kimseler için; **“Rahman'ın izin verip sözüne razı olduğu kimseler”** veya **“Rahman'ın katında bir ahd alanlar”** ya da **“bilerek hakka şahitlik edenler”** gibi bazı sıfatlar zikredilmektedir. Allah-u Teala mahşer gününde, işte bu sıfatlara sahip olanlara yüce bir makam verecek ve şefaata edilmelerine razı olduğu kimseler hakkında onlara şefaata etme yetkisi ikram edecektir. Hiç şüphe yok ki, Allah-u Teala izin vermedikçe ve dilemedikçe kimse böyle bir yetki ve imkânâna sahip olamayacaktır. Zaten **Ehl-i Sünnet uleması da şefaatin “Allah'ın izni ve müsaadesi ile gerçekleşeceğine” inanmakta ve bunu savunmaktadır.**

Ayet-i kerimelerde şefaatin varlığı böylesine gün gibi aşikar iken, hala inatla şefaati inkar etmek, bırakın Ehli Sünnetten ayrılmayı, kişinin imanını dahi tehlikeye sürükler.

Evet, şefaatin varlığı hakkında zikredilen ayet-i kerimelere devam edelim

“Göklerde nice melekler vardır ki onların şefaati; ancak Allah'ın izniyle,

dilediği ve hoşnut olduğu kimselere fayda sağlar.” (Necm, 26)

Bu ayet-i kerime, meleklerin şefaata edeceğini açıkça beyan etmektedir. Yani burada da şefaatin varlığı çok açık ve net olarak anlaşılmaktadır. Zikredilen bunca ayet-i kerimeye gözlerini kapayan ve şefaati inkar eden bir kısım cahillere de, manevi körlükten kurtulmaları için dua etmekten başka yapacağımız bir şey yoktur.

Evet, ayetin beyanıyla melekler şefaata edeceklerdir. Tabi bu şefaata, Allah'ın izniyle dilediği ve razı olduğu kulları için geçerli olacaktır. Allah'ın dilemediği ve razı

olmadığı kullara ise şefaata yoktur ve fayda vermeyecektir. Bununla alakalı olarak bir başka ayet-i kerimede Rabbimiz şöyle buyurmuştur:

Onlar, Allah'ın razı olduğu kimselerden başkasına şefaata edemezler. (Enbiya 28)

Ayet-i kerimeden anlaşıldığı üzere; **Allah'ın razı olduğu kullara şefaata edilecektir. Demek**

ki, şefaatin fayda vermesi ve kişiyi azaptan kurtarması, şefâat edilecek olan kişinin durumuna bağlıdır. Yani Allah'tan şefaata yetkisi alan bir kimse, ancak Allah'ın dilediği ve razı olduğu bir kimseye şefaata edebilir, yoksa Allah'ın razı olmadığı ve izin vermediği kullara kimse şefaata edemez.

Buraya kadar zikrettiğimiz ayet-i kerimelerden anlaşıldığı üzere şefaata vardır ve haktır. Fakat şefaata edebilecek olanlar ve kendilerine şefaata edilecek kimseler sınırlandırılmış ve bazılarında şefaatin menfaata vermeyeceği belirtilmiştir.

Peki şefaata kimlere menfaata vermez?

“(O gün)Zalim (kafir)lerin ne bir dostu, ne de sözü dinlenir bir şefaataçisi

vardır.” (Mümin: 18)

“Artık onlara (kafirlere), şefaataçilerin şefaati fayda vermez.” (Müddesir: 48)

Şefaati inkar edenlerin delil olarak gösterdikleri ayet-i kerimeler, genel manada şefaatin olmadığını değil, zalimler ve kafirler için şefaata olmayacağını beyan etmektedir.

Mesela: **“şefaataçilerin şefaati fayda vermez”** ayetine dayanarak şefaatin faydası olmayacağı iddiasında bulunan inkârcıların iddia ettiklerinin tam aksine, bu ayet hem şefaatin, hem de şefaataçilerin olacağını ifade etmektedir. Zira ayet-i kerimede, şefaatin kafirlere fayda vermeyeceği ifade edildiğine göre, demek ki müminlere şefaata fayda verecektir.

Ayrıca **‘şefaataçilerin şefaati’** buyurulduğuna göre, demek ki Allah'ın izni ile şefaata edebilecek olan bir takım **‘şefaataçiler’** olacaktır. Nitekim bir çok

hadis-i şerifte bu şefaathçilerin kimler olduğu açıklanmış; peygamberlerin, meleklerin, âlimlerin, şehidlerin, hafızların, salih müminlerin, derecelerine göre Allah'ın izniyle şefaath hakkına sahip olacakları beyan edilmiştir. Tabi ki **bütün şefaathler, ancak Cenab-ı Hakk'ın izni ve koyduğu ölçü nispetinde olacaktır.** (İnşaAllah şefaathin varlığını ispat eden hadis-i şerifleri de ilerde zikredeceğiz.)

Efendim, tekrar konumuza dönecek olursak, şefaathin fayda vermeyeceği kimselerin vasıfları, sadedinde olduğumuz ayet-i kerimenin öncesinde şöyle açıklanmıştır:

“Sizi cehenneme sürükleyen şey nedir? Onlar derler ki; ‘biz namaz kılanlardan değildik! Yoksulu da yedirmezdik. (Allah’ın ayetlerini inkara) dalanlarla birlikte biz de dalmaktaydık. Ceza gününü de yalanlardık. İşte böyle iken ölüm bize geldi!’ Artık onlara şefaathçilerin şefaathi fayda vermez” (Müdesir 42-48)

Kafirlere kesinlikle şefaath yoktur. Ayet-i kerimede zikredildiği üzere bu vasıflara sahip olan kafirlere, şefaathçilerin şefaathi fayda vermeyecektir. **Zaten Kur’ân-ı kerimde şefaathin olmayacağını ifade eden ayetlerin tümü kâfirler içindir. Zira şefaathin en önemli şartı imandır.** Eğer kişi imanını kurtaramazsa kim olursa olsun, hatta peygamber hanımı veya oğlu bile olsalar şefaath edilmezler. Nitekim bir ayet-i kerimede Rabbimiz şöyle buyurmuştur:

“Allah-u Teala, kâfirlere, Nuh’un hanımı ile Lût’un hanımını misal verdi. Bu ikisi, kullarımızdan iki sâlih kulun nikâhı altında iken onlara karşı (iman hususunda) hainlik ettiler. Kocaları Allah’ın azabından hiçbir şeyi onlardan savamadı. Onlara: “Haydi, ateşe girenlerle beraber siz de girin!” dendi.” (Tahrim: 10)

Hulasâ-i kelâm; bütün bunlardan anlıyoruz ki, şefaathin varlığı bir çok ayet-i kerimeyle sabittir. Haktır ve inkâr edilemez bir gerçektir. Şefaathi inkâr edenler ise Allah muhafaza bu nimetten mahrum

kalacaklardır. Zira Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) bir hadis-i şeriflerinde:

“Şefaathime inanmayana şefaathim ulaşmaz.” buyurmuştur.

Şefaath yetkisini bazı seçkin kullarına veren de, kullarının cennete girmesi için şefaath aracı kılan da, bu şefaath kabul eden de Yüce Rabbimizdir.

Tabi yanlış anlamaya mahal vermemesi için şunu da arz edelim. Yani madem ahrette şefaath var öyleyse ibadethleri gevşetelim, isyana günaha dalalım, yatalım aşağıya... Hayır, böyle değil. Ya, şefaath mazhar olabilmek için çok çalışmak lazım. Zira yukarıda zikrettiğimiz bir ayet-i kerimede Rabbimiz ne buyurmuştu:

“Onlar, Allah’ın razı olduğu kimselerden başkasına şefaath edemezler. (Enbiya 28) İşte şefaath mazhar olan o kullardan olabilmek ümidiyle, gevşemeden son nefesimize

kadar istikamet üzere gayret etmemiz lazım.

Hani müridin biri demiş ya: “Şeyhim himmet”

O da ne buyurmuş?: “Evladım gayret!”

İnşaAllah şefaath konusuna önümüzdeki sayıda da devam edip, şefaathin hak olduğuna delil olan hadis-i şerifleri de zikredeceğiz. Ayrıca “Şefaathi inkâr edenlerin delil olarak öne sürdüğü bazı ayetleri de tahlil edip, “Şefaath Ya Rasulellah!” demek şıktır, diyenlere de biiznillah buradan gereken cevabı vereceğiz.

Mevla Tela cümlemizi, Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)’in ve Onun varislerinin şefaathine mazhar eyleyip, bizleri Ehli Sünnet itikadından ayırmasın. Amin!

Fi Emanillah!

وَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ وَكَفَى بِاللَّهِ وَكِيلًا

عَنْ عُمَرَ بْنِ الْخَطَّابِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ ❀ قَالَ سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ
صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ ❀ لَوْ أَنَّكُمْ تَتَوَكَّلُونَ
عَلَى اللَّهِ حَقَّ تَوَكُّلِهِ لَرَزَقَكُمْ كَمَا يَرْزُقُ الطَّيْرَ تَغْدُو
خِمَاصًا وَتَرُوحُ بِطَانًا ❀ رَوَاهُ التِّرْمِذِيُّ وَقَالَ حَدِيثٌ حَسَنٌ

YALNIZ ALLAH'A MI GÜVENİYORUZ?

ALİ ULVİ UZUNLAR

Muhterem okuyucularım , yazımıza mü'minin silahı en değerli ibadet, Allah (Celle celalühü) indinde en önemli değer vezni dua ile başlayalım ; Cenabı hak ve feyyazı mutlak cümlemizi sıratı müstakimde daim eylesin, sevdiği ve razı olduğu kulları zümresine ilhak eylesin, yaşadığımız müddetce iman ve islam üzere yaşamaya son nefesimizde hüsnü hatime ile çene kapamaya rabbim cümlemizi muvaffak eylesin. Rabbim (Celle Celalühü) ayat-ü beyyinatını anlaşılması gerektiği gibi anlamaya, kavranması gerektiği gibi kavranmaya yaşamaya muvaffak eylesin.

Kıymetli okurlarım ; bu ayki yazımızda ankebut suresinin ayeti kerimelerini müzakere edelim. Rabbimiz (Celle celalühü) : 'Kullarım tüm bilgiler bana aittir. Ben istersem bazı şeyleri size bildiririm, istersem bildirmem.' buyurmaktadır. Manasını anladığımız ayeti kerimeler var. Ama Arapça harflerden oluştuğu halde manasını bilmediklerimiz var. Melekler dediler ki Allahım (Celle celalühü) sen bize neyi bildirirsen biz onu biliriz. Biz gaybı bilemeyiz. Gaibleri bilen sensin , her şeyi bilen sensin sen bize bildirdiğin şeyleri biliriz. Sen bildirdiğin için biliriz. İnsanoğluda öyledir.

Allah neyi bildirirse , onu biliriz, aciziz, cenabı hakkın vermedikleri karşısında aciziz. Eğer konuşabiliyorsak bizim maharetimiz değil , Allah bizi konuşturuyor, konuşuyoruz. Görebiliyorsak Allah gördürüyor da görebiliyoruz, mesele budur.

Bu sure ankebut suresidir demiştik. Ankebut Arapça da örümcek demektir. Bu sureyi tercüme ederken örümcek suresi dersiniz pek hoş olmaz buna ankebut suresinin denmesinin gerekçesi Cenabı hak celle ve ala hazretleri bu surede bir örümcek misali veriyor. Surenin tabiri caiz ise en çok dikkat edilmesi gereken noktası , en önemli noktalardan kabul edilen noktalardan birisi bu misal , bundan dolayı surenin adı da Ankebut suresi olmuştur. Allah (Celle celalühü) buyuruyor ki:

'Kullarım bir Allahı (Celle celalühü) dost edinmek vardır. Birde Allahtan başkasını dost edinmek vardır. Bir sırtını Allaha dayamak vardır. Birde Allahtan başkasına dayanmak vardır. Başkası ne olabilir. Servet olabilir makam olabilir, insanlardan birinden medet beklemek olabilir.

Allahtan başkasına sırtını dayayanlar var. Allahtan başkasını dost edinenler var. Birde Allahı dost edinenler var. Allahtan başkasını dost edinenlerin misali örümceğe benzetiliyor. Örümcekte ne varmışki? Örümcek kendisini korumak için kendisinin kalması için bir ev yapar. Kimseden ruhsat almasına gerek yok. Belediyeden imar iskan bakanından iskan almasına gerek yok. Kimseye sormadan en kaliteli köşklere bile örümcek evini yapar.

Mevla buyuruyor ki ; evet her varlık ev yaptığı gibi örümcekte kendisine ev yapar ancak! Elbette kesinlikle evler içerisinde en zayıf ev örümceğin evidir. Kuşların yuvası örümceğin evinden çok daha güzel, arıların yuvası çok daha güzel kaliteli, daha sağlamdır. Hayvanların canlıların kendisine ev yapan canlıların içerisinde en zayıf ev örümceğin yaptığı evdir

Allahtan başkasını dost edinenler, Allahtan başkasına sırtını dayayanlar aynen o örümceğin evi gibi kendilerine ev edinmişlerdir. En zayıf noktaya sırtlarını dayamışlardır. Kıymetli okuyucularım hemen kendimize bir dost alalım. Allah dostu alalım. Kim olsun o? İbrahim (s.a.) olsun.

İbrahim (a.s.), nemrut zamanında icra-faaliyet yapıp Allahın emirlerini anlatmaya çalışmış. Allah'ın birliğini anlatmaya çalışmış, devletin tepesinde zirvesinde kendisini İlahlaştıran, var mı bana yan bakan? Deyip cellatlarıyla birlikte kendisine yan bakanları götüren nemrut devrine mührünü vurmuş. İbrahim (a.s.) tuttuğu bu yol , Allah'ın varlığını birliğini ortaya koyan bu çalışmasıyla nemrudun ilgi ve odak noktası olmuştu. Ve nihayet Nemrut İbrahimi (a.s.) yakmaya, yakarak yok etmeye karar vermişti. Mancınıklar kuruldu İbrahim (a.s.) ordusu falan yok, teşkilatı yok, fakat İbrahim (a.s.)'in insanlar içerisinde sırtını dayadığı kimse yok ancak Allah'ı var.

Esbababakıyoruz, manzarayabakıyoruz. Nemrut var askerleri var, cellatları var, mancınık var yakılan ateş var. İbrahim (a.s.) kurtaracak yapmayın, etmeyin, durun bizde varız diyecek kimsenin olmadığı bir durumu hayal edelim. İbrahimi (a.s.) getiriyorlar, mancınığa koyuyorlar mancınığın üzerine şimdi sıra sallamaya geldi. Nihayet neticede mancınığı çalıştırıyorlar, sallıyorlar... İbrahim (a.s.) havada gidiyor biraz sonra ateşin içerisinde düşecek noktada dört tane büyük melek sıraya giriyor, İbrahim (a.s.) hava da uçarken, Mikail (a.s.) ayrı yalvarıyor, diğer melekler ayrı yalvarıyor.

-Ya İbrahim varmı bir ihtiyacın?

-Sana ihtiyacım vallahi yok diyor.

Mikail (a.s.) sana ihtiyacım yok diyor, İsrail (a.s.) sana ihtiyacım yok diyor, Cebrail (a.s.) diyor ki; peki bana ihtiyacın yokta Allah'a bir ihtiyacın yok mu? Diyor.

Allah beni bilmiyor mu ya Cebrail ? Biliyor... sen işine bak diyor, nasıl bir dostluk, ne dersiniz dostlar ?

Peki dost dostluğunu yaptı mı? Yaptı. Hiç bir insanın o şartlar da kurtuluşu mümkün değilken Allah kurtardı mı? Kurtardı. Olay budur dostlarım.

Hani derler ya mektubu mektup gibi okumak lazım.Eğer İbrahim (a.s.) gibi dost olursan ona , Allah'a güvenilmesi gerektiği gibi güvenirsen, Allah seni aç ve açıkta bırakmaz, aceleciliğe gerek yok. İbrahim (a.s.) o noktaya gelinceye kadar ne çileler çekti, ne ağlamalar yaptı, ne sıkıntılarla karşı karşıya kaldı, ne hakaretlere maruz kaldı ama zerre kadar Allah'a dostluğundan ayrılmadı.

Dost istersen Allah bize yeter! İfadesini doğru anlamak lazım parana ve makamınıza güvenmeyeceksiniz. Ben bir telefon edersem şu kadar insan etrafıma toplarım, Ankaraya telefon etsem sözümü dinletir adam bulurum, ne Ankara ya ne sağa, ne sola Allah'a telefon edebiliyor musun? Allah ile bağlantı kurabiliyor musun? Ankaradakilerin kalbi onun elinde. Bir Hadisi şerifte Efendimiz (s.a.v.) buyuruyor ki ; Sen bir mescide geldiğinde birisi sana yer açar buyur otur derse o, o insanın sana ikramı değil Allah'ın sana ikramıdır diyor.

Açıklamasında da diyor ki ; nasıl sana Allah'ın ikramı o insanın ikramı değilse elbette o insanın da ikramı için içerisindedir,AmaAllahüteala o insanın kalbine bu insana yer aç duygusunu vermiştir. O da sana yer açmıştır. Adam kalkıyor sana buyur sen otur diyor. Onu kaldıran içindeki duygudur. Eğer cenabı hak o insanın kalbinde sana karşı nefret verseydi hiç bakmazdı tarafına dönmezdi.Yani bir mecliste sana birisi yer açar buyur otur derse kalkar kendisi seni oturtursa Bu da Cenabı hakkın sana ikramıdır. O'nun kalbine vermiştir o duyguyu ondan da sana

ikram etmiştir. Onun için mevla ile dostluk önemlidir.

Bu yüzden Ankara da kilerin Konya da kilerin, İstanbul da kilerin, kalbini de sana doğru çevirecek istediğin arzuya doğru çevirecek olan Allah'tır (Celle celalühü) .Bizimde kalbimizi çevirecek olan O'dur. Kendi çocuklarımız için kendi çevremizdeki insanlar için, Annemiz, Babamız için, kardeşlerimiz ve yakınlarımız için, eşlerimiz için uğraşırız didiniriz. Bakarız ki bazen amiyane tabir ile 'nato mermer nato kafa' değişen hiç birşey yok.Yüzde yüz burası yol değildir, burası sapak, burası duvar, burası uçurum.Anlatamazsan, ne oluyor?Bütün sebepler bitiyor .Ne yapıyoruz ondan sonra; Allah'ım işi sana havala ediyorum. Aslında başında da ona havale etmek lazım ortasında da ona havale etmek lazım, sonunda da ona havale etmek lazım.Attığımız her adımda ondan yardım isteyerek adım atmamız lazım.

Adam diyor ki:

Ben şimdi bir anlatayım. Onu mum gibi eritirim.Hiç bir şey yapamazsın. Allah eritecek, eritilecekse Allah eritir. Sende anlatamazsın Allah imkan vermedikçe-Sende anlatamazsın.Örümcek evi evler içerisinde en zayıf evdir. Sırtını Allahtan başkasına dayayan Allah'a dostluk yerine başkasına dostluk yapanlar aynen örümceğin sahip olduğu bir ev gibi bir eve sahiptirler. Eğer insanlar bilselerdi evler içerisinde en zayıf ev örümceğin evidir, devamındaki ayette; biz bu gibi misalleri insanlara beyan ederiz,kavrar. Hz. Allah (Celle celalühü): Ancak bunu alimler kavrarlar, ne demek istediğimi bilenler kavrar buyurur.

Kıymetli okuyucularım bazen kendi hayatımızda bazen çevremizdeki dostlarımızın hayatında her gün ayetler yaşıyoruz. Nasıl! Maddi imkanlarımız zirveye yükseliyor, tahmin ettiklerimizin çok ötesinde imkana sahip oluyoruz.

O zaman zannediyoruz ki bu bizim anlayışlı, akıllı, becerikli çalışmalarımızın bir ürünü zannediyoruz , cenabı hakkın bir lütfü olduğunu unutuyoruz vede bu servetin bu imkanın hep böyle devam edeceğini zannediyoruz. Varlık içerisinde yüzen insanlar bu varlığın ellerinden bir gün çıkacağına hesabını yapamıyorlar. Fakat 'gün ola harman ola' derler .Takdir-i ilahi gerçekleşir .Birde bakarsın ki hiç tahmin edemediğin noktalarda tahmin etmediğin zaman içerisinde tepetaklak kendini yuvarlanmış görebilirsin .

Dün servetinin bitmeyeceğini tükenmeyeceğini tahmin ve tasavvur eden insan , bu gün kasaptan aldığı etin parasını ödemekten aciz, manavdan aldığı meyvenin parasını ödemekten aciz, kapısına dayanan borçlulara cevap vermekten aciz, haciz kapıya dayanınca hanımına karşı çocuklarına karşı evdeki eşyayı teslim etmenin sıkıntısını yaşamakla karşı karşıya kalabiliyor. büyüklerimiz ne güzel demişler, ne oldum deme, ne olacağım de...Servet bizi şımartmamalı , makam ve mevki bizi şımartmamalı, makam ve mevkiide oturan insanlar zannederler ki o makam ve mevkiideyken ağam, paşam, başkanım valim diyenler ömür boyu devam edecek diye düşünürler. Hepsi fanidir, anlatmakta fayda mülhaza ettiğim konuyu sizinle paylaşmak istiyorum.

Seneler önce bir vatandaş gelmişti. Bana kendisinin albay olduğunu söylemişti. Böyle tatlı bir sohbet esnasında dedi ki:

Hocam artık makam, mevki, rütbe benim için hiç önemli değil .Bizde bir general vardı, teftişe geldiği zaman ağaçlarda ona selam duruyordu, çiçeklerde ona selam duruyordu dedi.

Bende o nasıl oluyor dedim.

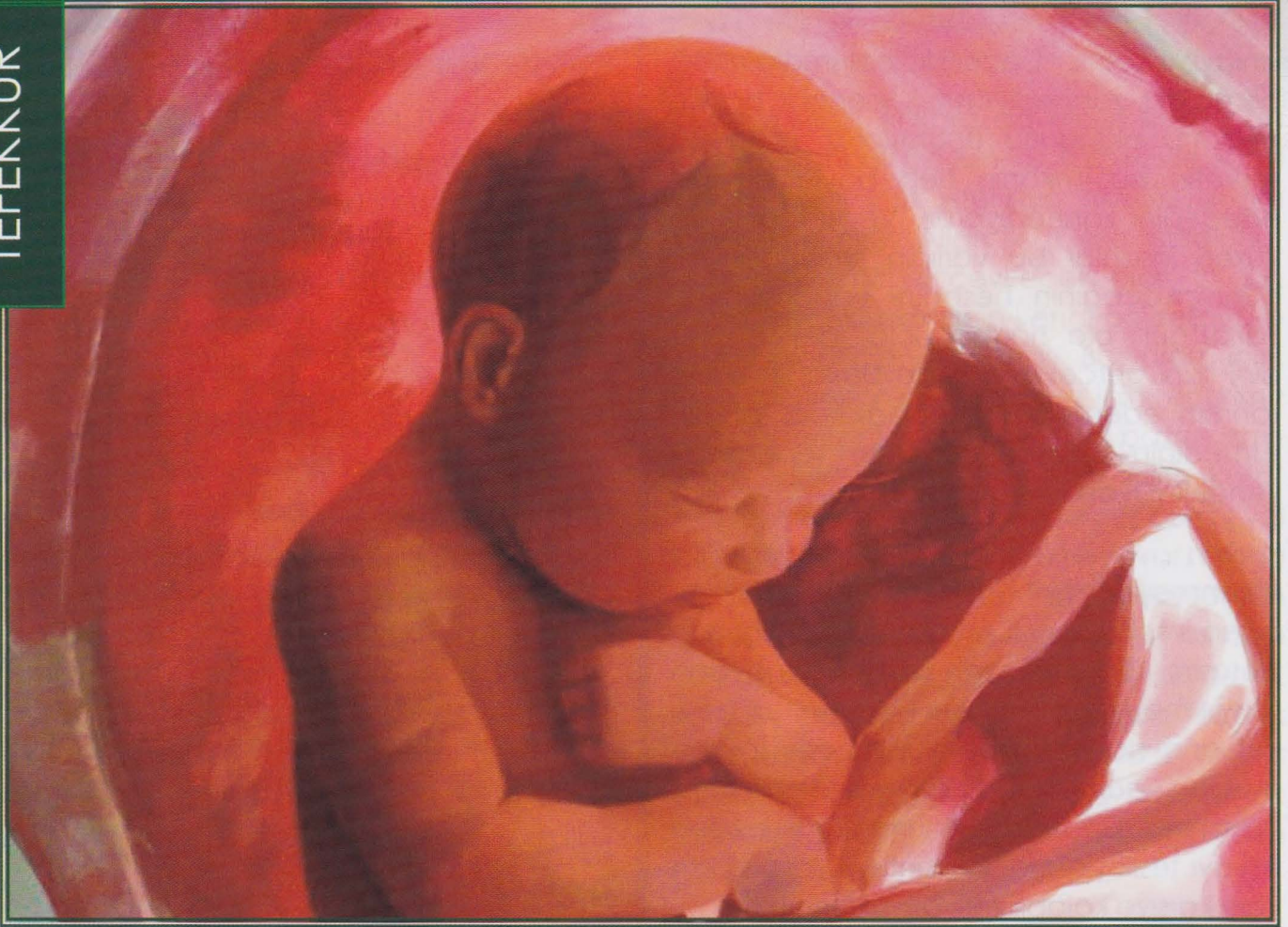
Yani o kadar sert bir insandı ki, o geleceği zaman ağaçlarda biz düzen veriyorduk, çiçeklere de düzen veriyorduk. Çimlerde düzen veriyorduk. Çünkü çok sert

bir adamdı, şimdi o tekerlik sandalyede ayağa kalkamayan tekerlekli sandalyeye mahkum, kafasını bile yerinde kaldırıp bakamayan birisi oldu.

Hani ağaçlar selam duruyordu, hani yolar selam duruyordu, hani bitkiler çiçekler selam duruyordu, var mı bana yan bakan diyordu, nerde şimdi! idrarını tutamayan, bir başkasının himmet ve desteğine muhtaç bir duruma gelmiştir. Bu anlattığım manzara , her insan için bir anlık mesele değildir. Yani durduğumuz yerde bir tarafımıza felç vurduğunda yerimizden kalkamaz hale gelebiliriz.İhtiyacımızı görmek için kendi gücümüzün yetersiz kaldığı bir duruma elbet gelebiliriz. Bütün insanlar bu noktaya gelebilir. Düşmez kalkmaz bir Allah'tır. Allaha güven, O'na güven yeter. Allah'a güvenen kişi varya Allah ona yeter, yeter ki güvensin.

Şöyle bir hadisi şerifte Sultanı Enbiya Muhammed Mustafa (s.a.v.) efendimiz buyuruyorlarki; Eğer siz Allah (Celle celalühü) hazretlerine güvenilmesi gerektiği gibi güvenerseniz , kuşları rızıklandığı gibi sizi de rızıklandırır. Sabah yuvasından uçan kuşlar karnı acıkmış bir şekilde uçar, akşam yuvasına dönerken karnı doymuş bir şekilde döner .Kuşların maçaşımı var, fırını mı var, marketimi var, fabrikası mı var, sosyal güvencesi mi var, hiçbir şeyleri yok .Yalnız Allah (Celle celalühü)var..

Rabbim her daim ona yönelip ona güvenmeyi ve ondan medet umanlardan olmayı cümlemize nasip ve müyesser eylesin.

Ey insanlar! Eğer yeniden dirilmekten şüphede iseniz, şunu bilin ki, biz sizi topraktan, sonra nutfeden, sonra alakadan (aşılanmış yumurtadan), sonra uzuvları (önce) belirsiz, (sonra) belirlenmiş canlı et parçasından (uzuvları zamanla oluşan ceninden) yaratık ki size (kudretimizi) gösterelim. Ve dilediğimizi, belirlenmiş bir süreye kadar rahimlerde bekletiriz; sonra sizi bir bebek olarak dışarı çıkarırız.

Sonra güçlü çağınıza ulaşmanız için (sizi büyütürüz). İçinizden kimi vefat eder; yine içinizden kimi de ömrün en verimsiz çağına kadar götürülür; ta ki bilen bir kimse olduktan sonra bir şey bilmez hale gelsin. Sen, yeryüzünü de kupkuru ve ölü bir halde görürsün; fakat biz, üzerine yağmur indirdiğimizde o, kıpırdanır, kabırır ve her çeşitten (veya çiftten) iç açıcı bitkiler verir. Çünkü Allah hakkın ta kendisidir; O, ölüleri diriltir; yine O, her şeye hakkıyla kadirdir. (HAC 5-6)

NEFES ALMADAN, YEMEDEN ve İÇMEDEN YAŞANIR MI?

Prof. Dr. VOLKAN TUZCU

Zifiri karanlıkta, dört tarafınız kapalı bir ortamda, hiç hava olmadan, yemeden ve içmeden ve hiç tuvalet ihtiyacınızı karşılamadan yaşayabileceğinizi söyleseler inanır mıydınız ?

Oysa ki bu tarif ettiğimiz ortam, hepimizin aylarca içinde yaşadığı anne rahminden başka bir yer değil. Üstelik bu muazzam olay bir kaç dakika veya saat değil aylarca ve bizim kontrolümüz dışında gerçekleşiyor. Rabbimizin

rızıklandırması ile sadece bu ortamda yaşamıyor, orada her birisi ayrı hayranlık uyandıracak nitelikte özellikler ile dolu bir dizi yaratılış evresinden geçiyoruz.

Bu kapalı ve dış dünyadan izole ortamda anne karnındaki bebeğin yaşamasının sağlanması çok özel ve geçici şartların sağlanması ile gerçekleşir. Sadece göbek kordonu vasıtası ile sağlanan kan değil, hücresel düzeyde de önemli ve geçici mekanizmaların devreye sokulması ile bu şartlar sağlanır. Göbek kordonunun vasıtası ile anneden gelen kan ile, hem beslenme hem de oksijenlenme sağlanır. Bebeğin kalbindeki ve damarlarındaki kan dolaşımı doğrudan sonrakine göre oldukça farklıdır.

Akciğerler fonksiyon yapamadığı için kan göbek kordonundaki damarlar vasıtasıyla oksijenlenmek üzere anne ile kordonun bağlantı noktası olan plasentaya gönderilir ve burada oksijenlenen kan tekrar göbek kordonundaki farklı damarlar vasıtasıyla bebeğe döner.

Burada gerçekleşen oksijenlenme de normalde olmayan çok özel mekanizmalar vesilesi ile gerçekleşir. Fetal hayattaki bebeğin kanındaki oksijen basıncı, normaldekinden daha düşüktür. Kanımızdaki oksijeni taşıyan ana protein olan Hemoglobin (kansızlığı olan hastalarda düşen bu protein oranıdır), eğer fetal hayatta da aynı olsaydı, plasentada anneden bebeğe yeterli oksijenin geçmesi mümkün olamayacaktı.

Bunun için sadece anne karnındaki fetal hayata özgün özel bir Hemoglobin bebeğin kanında dolaşır. Fetal Hemoglobin adı verilen bu protein normalde insanlarda doğumdan sonra hemen hızla yok olup yerini normal Hemoglobine bırakır. Fetal Hemoglobinin oksijeni tutma kapasitesi son derece yüksektir. Dolayısı ile plasentada anneden gelen kandaki normal Hemoglobindeki Oksijeni adeta miknatıs gibi çekerek kapar ve bebeğe dolaşım vasıtası ile döndürür.

İşte bu bir nevi nefes alma işlemidir. Plasentadaki anne kanındaki oksijen bu sayede bebeğe aktarılmış olur. Eğer fetal hayattaki Hemoglobin, normal hayattaki ile aynı olsa idi Oksijen transferi gerçekleşemeyecekti. Bunu ve bildiğimiz ve bilmediğimiz herşeyi bilen Rabbimiz bu mükemmel Oksijen transfer mekanizmasını yaratarak bizim anne rahmindeki hayatımızın idamesini sağlamaktadır.

Tabii fetal dolaşım sadece bebeğe oksijenlenmiş kanın transferi için değildir. Faydalı besin maddeleri de bebeğe bu şekilde iletilir. Çünkü başka türlü beslenme mümkün olmaz. Tabii bazı maddeleri de vücuttan atma görevini yapan böbrekler de bebekte aktif olmadığı için yine bu vazife de anneye yüklenir.

Bebeğin kanından temizlenmesi gereken maddeler de annenin böbreğinde temizlendikten sonra göbek kordonundan dönen kan dolaşımı ile tekrar bebeğe iletilir.

Bu da bir nevi diyaliz makinasının yaptığı işlevdir. Üstelik bebek aylarca anne karnında kaldığı halde diyalize bağımlı hastalarda görülen yan etkilerin hiçbirisi görülmez. Fetal dolaşım böbrekler gibi mükemmel bir arıtma sistemi vazifesini de üstlenmiştir.

Kapalı bir yerde bu kadar mükemmel mekanizmaların bir araya gelmesi ile sağlanan bu ortam aynı zamanda benzeri olmayan üstünlükte bir yoğun bakım ortamıdır.

Ağır hastaların ve ameliyat sonrası kritik vakaların tedavi edildiği yoğun bakımlar bu hastaların tedavisi noktasında çok kritik bir işlev görürler. Örneğin doğumsal kalp hastalıkları ile ilgili ameliyatlardan sonra hastanın yoğun bakım dönemi, hastanın şifa bulmasında ameliyatın kendisi kadar hatta belki daha fazla önem taşır.

Yeterince iyi şartlar barındıramayan yoğun bakımlarda ise bu tür hastaları kaybetmek çok kolaydır. En modern şartların, en iyi yetişmiş doktor ve

hemşirelerin bulunduğu yoğun bakımlar adeta bir uzay üssü gibi çok iyi tasarlanmış olmalıdır ve bu konuda iyi yetişmiş sağlık personeli tarafından yönetilmeleri gerekir. Hastaların her an yakın takip altında olmaları gerekir. En ufak bir dikkatsizlik hastanın hayatına mal olabilir.

Örneğin doğumsal kalp hastalıklarının ameliyatından sonraki ilk günler veya kalp hastalığı ile doğan bebeklerin ameliyatına kadar olan dönemdeki yoğun bakım şartları son derece kritiktir.

Bu tür bebeklerin ilk doğduğu andan itibaren sürekli değişiklik gösteren ciddi tedavi yöntemlerine ihtiyacı vardır.

Yoğun bakımdaki böyle bir hastayı bir an yalnız bıraksanız, o sırada olan bir değişiklik zamanında tespit edilemese sonuçları çok ağır olabilir. Hatta böyle ağır doğumsal kalp hastalıklarını anne karnında iken, yani fetal hayatta ultrasonla teşhis ederek hastanın yaşama şansını artırmak için önceden önlem alırız. Böyle bebekler doğduğu andan itibaren yukarıda özetlenen yoğun bakım şartlarına bağımlı yaşarlar.

Tabi bu arada bazıları her türlü tedbire rağmen kaybedilir.

Burada çok ilginç bir durum aslında genelde gözden kaçır. Bu kadar kritik müdahaleler gerektiren bu tür bebekler nasıl anne karnında iken, hiçbir ilacı almazken, hiçbir hekim veya hemşirenin gözetimi altında değil iken hayatta kalabilmektedir?

Hatta öyle ki bu bebeklerin sorunu doğar doğmaz başlar ve doğmadan önce aylarca anne karnında son derece rahattırlar. Aynı ağır hastalık aynı bebekte daha önce de varken nasıl bu kadar rahat anne karnındaki gelişimine ve yaşamına devam edebilmektedir ?

"... Sizi annelerinizin karınlarında, uç karanlık içinde, bir yaratılıştan sonra (bir başka) yaratılışa (dönüştürüp)

yaratmaktadır. İşte Rabbiniz olan Allah budur, mülk O'nundur. O'ndan başka ilah yoktur. Buna rağmen nasıl çevriliyorsunuz?,, (Zümer Suresi, 6)

Embriyolojik hayattaki bu mükemmel yoğun bakım yaşam şeklinin olabilmesi için yukarıda bahsedilen mekanizmaların arka planında moleküler düzeyde doğum sonrası hayata göre çok önemli farklılıklar mevcuttur.

Hemoglobinin örneğinde olduğu gibi embriyolojik hayat şekli ile doğumdan sonraki çok farklıdır. Genetik olarak düzenlenen Hemoglobin yapımındaki bu farklılık olmasaydı, embriyolojik gelişim bildiğimiz şekli ile olamazdı.

Dolayısıyla fetal hayattaki genlerimiz daha sonraki yaşantımızdan çok daha farklı fonksiyonlar icra eder ki bunlar embriyolojik hayat sırasında ve sonrasında bu tür gelişimsel olayları destekleyecek şekilde planlanmıştır.

Aynı genler ve icra ettikleri fonksiyonlar, doğum gerçekleşince biter. Bu genleri halen taşıdığımız halde, artık herhangi bir fonksiyon icra etmezler. Çünkü kendilerine Rabbinizin yüklediği görevlerini başarı ile tamamlamışlardır.

Yeni bir insanın yaratılış aşamasında gerçekleşen olayları tıp halen tam olarak çözebilmiş değildir. Her aşamasında olağanüstü yönleri olan embriyolojik hayata hayranlık ve şaşkınlıkla şahitlik ediyoruz. Bu konudaki bilmediklerimizin bildiklerimizden çok daha fazla olduğu anlaşılmaktadır.

Ölümden sonra yaşamı sorgulayanların, embriyolojik hayattaki ibretlik gerçeklere bakmaları aslında yeterli olmalıdır.

Rabbimiz bize ve tüm insanlara O`nu daha iyi anlamayı ve yaratılış amacımıza uygun itaat etmeyi nasip eylesin.

SIHHAT-Ü AFİYET

FAYDALI BİLGİLER

ABD'li yazar Michael Pollan yeni kitabı "Gıda Kuralları'nda öze dönme çağrısı yapıyor. Çok sayıda diyetisyen, antropolog, doktor, hemşire, yeterli sayıda anne ve büyükanneyle konuşan yazar Michael Pollan beslenme alışkanlıklarını Gıda Kuralları kitabında kaleme aldı. İşte 10 tavsiyesi:

- Ekmek ne kadar beyazsa, ölümlünüz o kadar yakındır. Beyaz unun şekerden farkı yok.
- Sütün rengini değiştiren mısır gevrekleri yemeyin.
- Büyükannezin tanımadığı gıdaları satın almayın!
- Acıktığınızda yemek yiyeğin!
- Tabagınızda ne kadar renkli yiyecek varsa o kadar sağlıklıdır.
- Bir hazır yiyecek paketinin üzerindeki 'İçindekiler' bölümü ne kadar uzunsa, o kadar işlem görmüş demektir!
- Yemeğinizi tadını çıkarabilecek kadar yavaş yiyeğin!
- Bir gıdanın raf ömrü ne kadar uzunsa, o kadar çok işlemden geçmiş demektir.
- Masadan tam doymadan kalkın! Japonlar, %80, Çinlilerse %70 oranında doymuşken kalkmasını önerir.
- Sebzelerin suyunu da için! Bunlar besin değeri açısından çok zengindir.

BEYNİMİZİ GÜÇLENDİRELİM

Boston Tufts Üniversitesi'nden bir grup bilim adamı, yaptıkları araştırmalarda beyinden daha iyi yararlananların 7 yolunu şöyle açıkladı:

- Günde 1 dakika bile zihin jimnastiği yapılırca beyin gücü artar.
- Diyetlerde zengin demir alanın IQ'su daha yüksek olur.
- Kahvaltıda tahıl türü yiyecekler veya yumurta ve peynir yiyen hiç kahvaltı yapmayanlara göre zekası daha iyi çalışır.
- Egzersiz yapan öğrencilerin başarıları artar. Böylece beyine daha fazla oksijen gider. Öğrenme fonksiyonu da artar.
- Yemeklerde sevdiği şeyleri yiyen öğrenciler, sınavlarda yüksek performans gösterir.
- Çilek ve yaban mersininde (çay üzümünde) zengin antioksidan bulunduğu için en büyük beyin gıdasıdır. Çilek, dondurulmuş haliyle de faydalıdır.
- Patates, portakal, elma ve turp'ta bir çeşit enzim bulunur. Bu madde brokolide çok daha fazla vardır.

HAVUÇ SUYUNUN FAYDALARI

- Besleyici besin kaynağı olan havuç suyu, kilo alma problemine teşkil etmiyor. Çünkü içinde bulunan kalori miktarı oldukça az.
- Ara öğünlerde içilen havuç suyu, tokluk hissi kazandırıyor.
- Havuç suyunun yararları arasında, karaciğer fonksiyonlarını koruması da yer alıyor.
- Ayrıca havuç suyu sindirim sistemi üzerinde de etkili.
- İçerisinde bolca vitamin barındıran havuç suyu, E vitamini bakımından da zengindir.
- E vitamini ise kanser riskini minimuma indirir.
- A vitamini de içeren havuç suyu, göz sağlığını da koruyor.
- Yaşlanmadan kaynaklanan ağrılar havuç suyu ile giderilebilir.
- Kemik bozuklukları ve osteoporozla karşı etkilidir.
- Kolesterol ve hipertansiyon problemlerinin görülme riskini azaltıyor.
- Güçlü antioksidan özelliğine sahiptir. Yaşlanmayı geciktirir.
- Havuç salatasının için biraz limon ve zeytinyağı eklenmesi, zihnin çalışmasını sağlar.

ISPANAĞIN FAYDALARI

Ispanak çok çeşitli vitaminlere sahip bir sebzedir. Mideyi zorlamayan hafif bir besleyicidir. Kanserle karşı bünyeyi koruyucu bir tesiri vardır. Kansız, zayıf kişiler bol ıspanak yemelidir. Ispanak bağırsak adalelerini harekete geçirir. Hazmı kolaylaştırır. A, B1, B2, C, E gibi vitaminler ihtiva eder. 100 gr ıspanakta; 92 gr su, 2,3 gr protein, 3 gr şeker, 790 mgr potasyum, 65 mgr kalsiyum, 4 mgr demir, 50 mgr fosfor, bunun yanında arsenik, iyot ve potasyum bulunur.

SAĞLIĞIMIZ İÇİN HARİKA BAHARATLAR

Baharatları, yiyeceklerinize ve salatınıza karıştırmak gücünüzü artırıyor, başışıklığınızı güçlendiriyor.

TARÇIN: Doğal bir mikrop düşmanı olan tarçını, her gün çay kaşığının 1/4 ü kadar aldığınızda, kan şekerinizi ve kolesterolünüzü düşürür.

KEKİK: Izgarada pişireceğiniz tavuk, balık veya eti kekikle marine ettiğinizde mentollü ve biraz ekşimsi tadı mükemmel bir lezzet verir. Kekik, bir çok sağlık uzmanının listesinde kanserden koruyucu olarak yer alır. Kekik yağı ağız temizliğinde tercih edilebilir.

KİMYON: Kimyon kanser savaşçısıdır. Güzel lezzetler elde etmek için pilav, tahıl, salatalara ekleyebilir, et yemeklerini marine edebilirsiniz. Eti kalp sağlığını koruyan kimyonla pişirebilirsiniz.

MERCAN KÖŞK: Bir elmadan 42 kat daha fazla antioksidan içeren mercan köşk bitkisini salata, omlet veya favori kurabiyelerinize ekleyebilirsiniz.

ZERDEÇAL: Zerdeçal, kist, kanser, kireçlenme hatta Alzheimer'a karşı ol dukça yararlı. Hafızaya iyi gelen zerdeçaldan bir tutam alarak, yaptığınız pilav, yahni veya mercimek gibi yemeklere ekleyebilirsiniz.

ÇÖREK OTU İLE ZAYIFLAMAK

Çörek otu ile zayıflamak mümkün! Çörek otunun faydalarından birisi, zayıflamaya yardımcı olmasıdır. Bunun için çörek otunu veya yağını kullanın.

1- Kahvaltı ve yemeklerden yarım saat önce 0,7 gr. (yaklaşık 200 adet tohum) yeni öğütülmüş veya çiğnenerek 1 bardak su ile birlikte yutulacak.

2- Veya kahvaltı ve yemeklerden yarım saat önce 5 damla çörekotu yağı 1 bardak su ile yutulacak.

Balı Macun: Çoğu hastalıklar için en güzel kullanım yöntemi macun şeklindedir. 1 kg bala, 200 gr. Çörek otu öğütülüp karıştırılır. Bir kaba konur, üstü tülbele örtülür. Üç gün üç gece ay ve yıldızlan görcecek şekilde bekletilir. Sonra bu macundan 3 çay veya 1 tatlı kaşığı günde 3 kere aç karnına yenir.

Burada önemli olan kısım, öğütülme işlemi. Kesinlikle öğütülmüş çörekotu almayın. Kendiniz öğütün ama havanda döverek değil ufak elektrikli kahve öğütme makinelerinde. Eğer havanda da dövcek iseniz çok çabuk davranmanız gerekir. Çünkü çörek otunun muhteşimliğinde bulunan uçucu yağlar ve diğer kıymetli bileşimler eğer öğütme işlemi uzun sürer ve bekleme söz konusu olur ise niteliğini yitirebiliyor. Bunun için öğütme işlemi çok hızlı yapıp öğütülmüş çörek otunu bir an evvel süzme bal ile karıştırmalısınız. Balında kaliteli olması konusu üzerinde durursanız daha da fazla şifa bulacağınızı düşünüyoruz.

KARNABAHAĞIN FAYDALARI

Fosfat ve potasyum ihtiva eden ve içeriğinde kadınlara göğüs kanserine karşı koruyucu indol-3 karbonal bulunan karnabahar, lahanada ki besin değerinin çoğuna sahiptir. Karnabahar çiçek olduğu için, bol bol fosfor, E vitamini, cinsiyet hormonu, diğer vitamin ve protein değerlerini içerir.

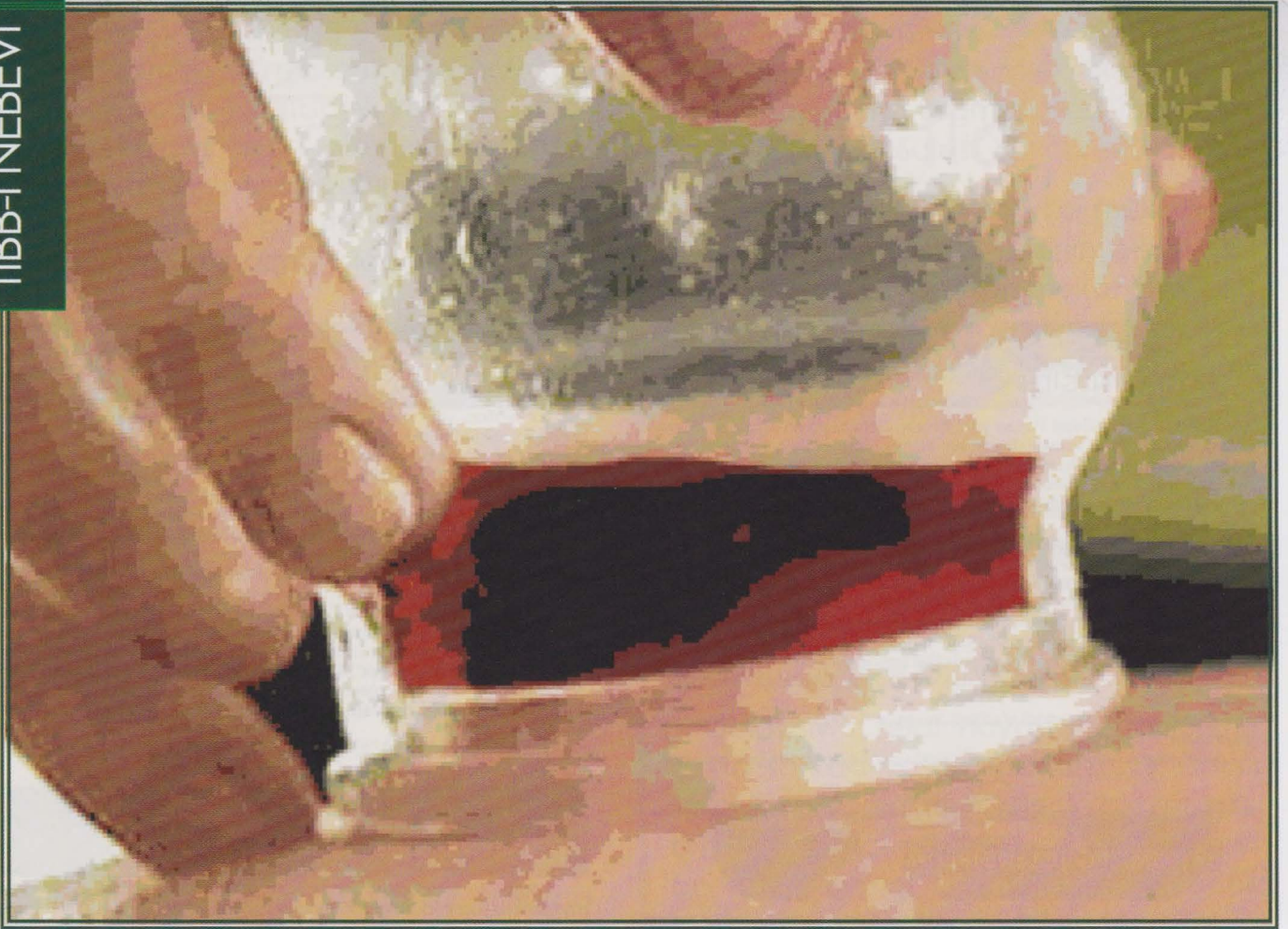
İçeriğinde bulunan maddelerle cinsel gücü artırır, buna bağlı olarak kalp rahatsızlıklarını da giderir.

Sinirlerin ve beyin düzenli çalışmasını sağlar, yıpranmasını önler.

ADA ÇAYI

Balıbabagillerden; özellikle Akdeniz bölgesinde yetişen ıtrlı bir bitkidir. Menekşeye benzeyen çiçekleri haziran, temmuz aylarında açar, yaprakları uzun, kenarları ıtrlılı, beyazımsı yeşil renktedir. Hafif kafuru kokusu vardır. Çiçek açtığı zaman toplanıp kurutulur.

FAYDASI: Mide ve bağırsak gazlarını giderir. Mide bulantısını keser. Hazım sisteminin düzenli çalışmasını sağlar. Boğaz, bademcik ve dişeti iltihaplarını giderir. Göğsü yumuşatır. Astımdaki sıkıntılara geçirir. İdrar ve ter söktürür. Banyo suyuna katılıp yıkanılırsa; zindelik verir. Günde 3 kahve fincanından fazla içilmemelidir.

HACAMAT (1. BÖLÜM-GENEL BAKIŞ)

Dr.MUSTAFA ÖZÇELİK

Hacamat kelimesi arapçadaki "Ha ce me" (حجم) fiilinden kök alıyor. "Hacama" (حجم) fiili bir şeyi doğal, gerçek hacmine ve formuna tekrar sokmak demektir. Hacamat, kupa terapisinin bir çeşididir ve günümüzde " Islak Kupa Terapisi " olarak adlandırılır.

Hacamat (Islak Kupa Terapisi) çok köklü ve eski bir tedavi yöntemidir. Eski Yunan Uygarlığı, Eski Mısır Uygarlığı yazıtlarında hacamata rastlanmıştır. Hatta tıbbın babası sayılan ilkcağ'ın en ünlü hekimi "Hipokrat" döneminde de kullanıldığı belirlenmiştir.

Eski dönemlerden günümüze toprak, hayvan boynuzları, metal, cam vb. malzemedен imal edilmiş bardaklar kullanılmıştır.

İslam'da, Hacamat'ın önemi hadislerde vurgusu yapılmış, Tıbbı Nebevî'nin en önemli tedavi şekli olarak bildirilmiştir.

Günümüzde dünyanın çeşitli ülkelerinde hacamat eğitimi (Islak Kupa Terapisi) tıp fakültelerinde verilmekte ve doktorlar tarafından uygulanmaktadır.

İnsan kanında mikroskopla görülebilen, disk şeklindeki hücrelere "Alyuvar" veya "Eritrosit" adı verilir. Alyuvarlar vücutta kemiklerin iliklerinde oluşturulur. Alyuvar-

lar hemoglobin denilen demirli bir protein aracılığıyla oksijeni ve karbondioksiti taşır. Akciğerlerden aldığı oksijeni dokulara, doku hücrelerinin atık ürünü olan karbondioksiti de akciğerlere taşır. Alyuvarların yaşam süresi ortalama olarak 120 gündür. Bu sürenin bitiminde bu hücreler vücut tarafından yakalanarak parçalanır. Yaşı 120 günü aşmış olan alyuvarlar esas görevini tam yapamaz durumuna gelir ve etrafındaki zararlı yapışkanlığı artar.

Yaş ilerledikçe vücudun bu hücreleri yakalama oranı ve yeteneği azalır ve böylelikle zaman içerisinde yaşlı alyuvarların kandaki sayısı artar. Bunlar damar yatağındaki kan akışını engelleyip, yapışkanlığı arttığından birbirine ve damar cidarına yapışmaya başlar. Zamanla tıkanıklara ve kan basıncının dolaylı olarak yükselmesine yol açar.

Araştırmalar göstermiştir ki bu yaşlı alyuvar hücreleri özellikle ilkbahar aylarının belli günlerinde kan akım hızı nisbeten yavaş olan vücut bölgelerinde birikir. Hacamat'ın (Islak Kupa Terapisi) en önemli etkisi burada devreye girer ! Hacamatla kan akım hızı nisbeten yavaş olan bu yerlerden bu yaşlı alyuvarlar alınarak vücuttan uzaklaştırılır. Tabiki bu işlemde yalnızca yaşlı alyuvarlar alınmaz; beraberinde ağır metaller ve bazı zararlı maddeler de alınarak uzaklaştırılmış olur.

Doktorlar, bilim adamları, ve İslam araştırmacılarının yıllardır yürüttüğü çalışmalar sonucunda hacamat'ın (Islak Kupa Terapisi) kesin kuralları ve en uygun zamanı artık belirlenmiştir. Tatbik şekli, yeri, sayısı, alınan kan miktarı, kime, nasıl, neden yapılacağı ve hatta kaç kesi yapmanın uygun olduğu gibi sorulara bilimsel şekilde cevap bulunmuştur.

Hacamat zamanımızda dünyanın çeşitli ülkelerinde doktorlar tarafından, hijyenik ve steril ortamlarda yapılmaktadır.

Bir çok hastalıktan korunmaya yardımcı olan hacamat'ın (Islak Kupa Terapisi) astım, KOAH (Kronik kısıtlayıcı bir akciğer hastalığı), diyabet, hipertansiyon, kolesterol yüksekliği, kalp hastalıkları, behçet hastalığı, migren, kısırlık, nörolojik ve sinirsel hastalıklar vb. rahatsızlıklarda yardımcı bir tedavi olduğu kabul görmüştür.

Artık dünyada gerçek faydaları bilimsel olarak ispatlanmış hacamat (Islak Kupa Terapisi) farklı inanç ve mezhebe sahip insanlar tarafından başvuru alan bir uygulamadır.

Hacamat ile ilgili: Daha önce yapıp yapılmadığı önemli mi?; her mevsim, her gün ve saatte yapılabilir mi?; herkese geliş güzel, sağlık durumunu değerlendirmeden yapılabilir mi?; aç-tok olma şartı aranır mı?; uygulamadan önce kişinin, uyuması, dinlenmesi önemli mi?; baş, boyun, sırt ve bacak gibi bölgelerde her yere uygulanabilir mi?; erkek-kadın , yaşlı-çocuk fark gözetmeksizin yapılabilir mi?; her türlü malzeme ile yapılabilir mi?; gibi sorulara ve cevaplarına ilerki bölümlerde değineceğiz inşallah.

Dr. Muhammet ÖZÇELİK

dogruhacamat@yahoo.com

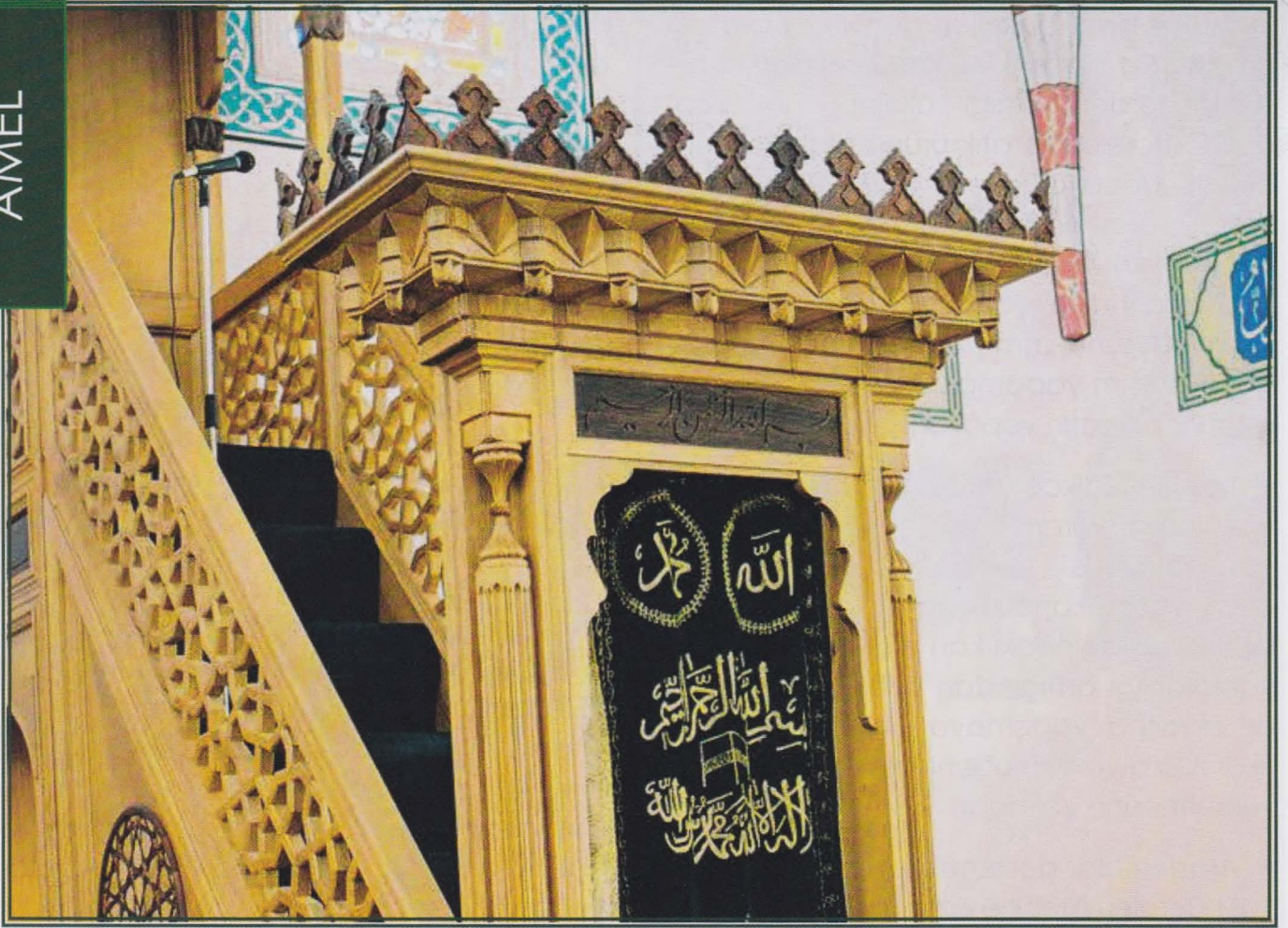
Bu yıl, Hacamat'ın (Islak Kupa Terapisi) ilk dönem tarihi : 29.03.2013-08.04.2013

Hanımlara hacamat uygulaması için 0(216) 4433446'i arayarak

Dr. Gulseren Yavuzoğlu ve

Dr. Elif Tuzcu'dan bilgi alınabilir

(harmoniakupunktur@hotmail.com).

CUMA GÜNÜNÜN FAZİLETİ

ADEM ŞENER

Rahmân ve Rahîm olan Allah'ın adıyla...

Cuma günü, büyük bir gündür. Allahü Teâlâ İslam dinini bu gün ile yüceltmiş ve bu günü Müslümanlara mahsus kılmıştır.

Cuma kelimesi "toplanmak, bir araya getirmek" anlamındaki cem' kökünden isimdir. Kur'an-ı Kerim'de kendi ismiyle anılan Cuma Suresi'nin dokuzuncu ayet-i kerimesinde ve birçok hadis-i şerifte zikredilmektedir.

Câhiliye dilinde Cuma gününe Arûbe denmekte idi. Bu günün isminin Arûbe'den Cuma'ya değiştirilmesi hakkında şöyle rivayet edilmektedir:

İbn-i Sirin'den (Radyellâhü Anh) şöyle nakledilmiştir: Medine-i Münevvere halkı daha Peygamber Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) Medine-i Münevvere'ye hicret etmeden ve Cuma Suresi de nazil olmadan evvel bir araya toplanmışlardır. Kendi aralarında; "Yahudiler Cumartesi günü bir araya gelip toplanıyorlar, Hıristiyanlar da Pazar günü bir araya gelip toplanıyorlar. Haydi, gelin biz de kendimize bir gün tayin edip o günde birleşelim. Allâhü Teâlâ'yı zikredip namaz kılalım" dediler. Ardından "Cumartesi Yahudilerin, Pazar ise Hıristiyanların günüdür. O halde Arûbe de bizim günümüz olsun" dediler ve Hz. Es'ad bin Zürâre'nin (Radyellâhü Anh) yanında toplandılar. Hz. Es'ad bin Zürâre (Radyellâhü Anh) onlara iki rekât namaz kıldırıldı, hutbe okudu ve vaaz etti. Sonra bu güne,

toplanma anlamına gelen "Cuma" ismini verdiler. Hz. Es'ad (Radiyahü Anh) onlara bir koyun kesti. O zamanlarda Müslümanların sayıları henüz az olduğu için bu koyunun etini sabah akşam yediler. İşte bu, İslam tarihinde kılınan ilk Cuma namazıdır.

Bir diğer rivayette de şöyle zikredilmektedir:

عَنْ سَلْمَانَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ لِي
رَسُولُ اللَّهِ أَتَدْرِي لِمَ سُمِّيَ يَوْمَ الْجُمُعَةِ؟
قُلْتُ: لَا. قَالَ: لِأَنَّ فِيهِ جَمْعَ أَبْوَابِ أَدَمَ.
ثُمَّ قَالَ: لَا يَتَطَهَّرُ رَجُلٌ يَوْمَ الْجُمُعَةِ
فَيَتَوَضَّأُ وَيَحْسُنُ وَضُوءَهُ، ثُمَّ يَأْتِي
الْجُمُعَةَ إِلَّا كَفَّرَ لَهُ مَا بَيْنَهَا وَبَيْنَ الْجُمُعَةِ
الْأُخْرَى مَا اجْتَنَبَ الْكَبَائِرَ.

Hız. Selman (Radiyahü Anh) anlatıyor: Bir gün Peygamber Efendimiz (Sallellâhü Aleyhi ve Sellem) kendisine hitaben:

"Cuma gününe niçin öyle denildiğini biliyor musun?" diye sordu. Ben de:

"Hayır" dedim. Peygamber Efendimiz (Sallellâhü Aleyhi ve Sellem) de şöyle buyurdu:

"Çünkü atanız Âdem (Aleyhisselâm) onda cem edildi (toprağı bir araya getirildi)." Sonra devamla şöyle buyurdu: "Bir kimse Cuma günü temizlenir, abdest alır, hem de güzelce abdest alır, sonra Cuma'ya gelirse, büyük günahlardan sakındığı müddetçe o Cuma'dan diğer Cuma'ya kadar işlediği günahlara keffaret olur."¹

Yine bazı âlimler şöyle demişlerdir: Cuma ismi "İctima"dan gelir ki, Hz. Âdem'in (Aleyhisselâm) kalıbı ile ruhu bu günde bir araya gelmiştir. Hz. Âdem (Aleyhisselâm) daha önceleri kırk sene kadar atılmış vaziyette durdu.

Bazı âlimler de şöyle demişlerdir: Hz. Âdem (Aleyhisselâm) ile Hz. Havva (Radiyahü Anha) bu günde cem oldukları için bu güne Cuma adı verilmiştir.

Yine bu günde Cuma namazı sebebi-

¹ El-Gunye: 329

le şehir halkı ile çevre halkı bir araya gelip cem oldukları için Cuma ismini aldığı da rivayet edilmektedir.

Kıyamet bu günde kopacağı ve bütün insanlar bu günde cem olacağı için bu ismi aldığı da söylenmiştir. Kur'an-ı Kerim'de kıyamet gününden bahsedilirken;

يَوْمَ يَجْمَعُكُمْ لِيَوْمِ الْجَمْعِ

"Sizi toplanma gününde bir araya getirecektir..." buyrulmuştur.²

CUMA GÜNÜNÜN ÜMMET-İ MUHAMMED'E İHSAN EDİLMESİ

Bu değerli günü diğer ümmetler arasında Allâhü Teâlâ sadece Ümmet-i Muhammed'e ihsan buyurmuştur:

وعن حذيفة رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ
رَسُولُ اللَّهِ أَضَلَّ اللَّهُ تَعَالَى عَنِ الْجُمُعَةِ
مَنْ كَانَ قَبْلَنَا، فَكَانَ لِلْيَهُودِ يَوْمَ السَّبْتِ،
وَكَانَ لِلنَّصَارَى يَوْمَ أُحُدٍ فَجَاءَ اللَّهُ تَعَالَى
بِنَا فَهَدَانَا لِيَوْمِ الْجُمُعَةِ، فَجَعَلَ الْجُمُعَةَ
وَالسَّبْتَ وَأُحُدًا، وَكَذَلِكَ هُمْ تَبِعُوا لَنَا يَوْمَ
الْقِيَامَةِ. نَحْنُ الْأَخْرُونَ مِنْ أَهْلِ الدُّنْيَا،
الْأَوْلُونَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ، الْمَقْضِيُّ لَهُمْ يَوْمَ
الْقِيَامَةِ قَبْلَ الْخَلَائِقِ.

Hız. Huzeyfe (Radiyahü Anh) anlatıyor: Resûlullah (Sallellâhü Aleyhi ve Sellem) buyurdular ki:

"Allah Teâlâ hazretleri, bizden öncekileri Cuma'yı bulma işinde şaşırttı. Bu sebeple Cumartesi Yahudilerin, Pazar günü de Hıristiyanların oldu. Allah Teâlâ bizi yarattı ve bizlere Cuma gününü bulma hususunda hidayet nasip etti. Cuma'yı da, Cumartesi'yi de, Pazar'ı da (ibadet günleri) kıldı. Onlar kıyamet günü de bize tabidirler. Biz, dünya ehli arasında sonuncuyuz, fakat kıyamet günü birinciler olacağız ve bütün mahlû-

² Teğabün Suresi: 9

kattan önce hesapları görülüp bitirilecekler olacağız.”³

Ulemâ hadis-i şerifi farklı şekillerde izah etmişlerdir. İbn-u Battâl ve Kadı İyaz gibi bir kısmı, hadis-i şeriften maksadın, Cuma günü belirlendiği halde, bizden öncekilerin o günü benimsemeyip başka bir günü seçtikleri manasına gelmez derler. Onlara göre, “Böyle bir tayinden sonra bir başka günün seçilmesi isyan olur. Ama Allahü Teâlâ, onları bu günü bulmada muhayyer bırakmıştır da onlar Cuma'ya isabet edemeyip, Yahudiler Cumartesi'ne, Hıristiyanlar da Pazar'a isabet ettiler. Allahü Teâlâ Cuma'yı bulma hususunda bize yardımcı oldu, biz isabetle Cuma'yı bulduk ve o günü ibadet günü yaptık...”

CUMA GÜNÜNÜN FAZİLETLERİ

Cuma gününün fazileti birçok hadis-i şerifte zikredilmektedir. Bu hadis-i şeriflerden bazıları şunlardır:

عَنْ أَوْسِ بْنِ أَوْسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ:
قَالَ رَسُولُ اللَّهِ إِنَّ مِنْ أَفْضَلِ أَيَّامِكُمْ
يَوْمَ الْجُمُعَةِ، فِيهِ خُلِقَ آدَمُ عَلَيْهِ السَّلَامُ،
وَفِيهِ قُبُضَ، وَفِيهِ التَّفْحَةُ، وَفِيهِ الصَّعْقَةُ،
فَاكْثَرُوا عَلَيَّ مِنَ الصَّلَاةِ فِيهِ، فَإِنَّ
صَلَاتِكُمْ مَعْرُوضَةٌ عَلَيَّ. قَالُوا: وَكَيْفَ
تُعْرَضُ عَلَيْكَ صَلَاتُنَا؟ وَقَدْ أَرْمَتَ (أَيُّ
بَلِيَّتٍ) فَقَالَ: إِنَّ اللَّهَ تَعَالَى حَرَّمَ عَلَيَّ
الْأَرْضَ أَنْ تَأْكُلَ أَجْسَادَ الْأَنْبِيَاءِ.

Hz. Evs İbn-u Evs (Radyellâhü Anh) anlatıyor: Resûlullah (Sallellâhü Aleyhi ve Sellem) buyurdular ki:

“Cuma, en hayırlı günlerinizden biridir. Hz. Âdem'in (Aleyhisselâm) (toprağı) o gün yaratıldı, o gün kabzedildi. (Kıyamette Sur'a) o gün üflenecek, sayha da o günde olacak. Öyleyse o gün bana salavatı çok okuyun. Zira salavatlarınız bana arz edilir.”

Orada bulunanlar:

“Salavatlarımız size nasıl arz edilir? Siz çürümüş olacaksınız!” dediler. Peygamber Efendimiz (Sallellâhü Aleyhi ve Sellem):

3 Müslim, Cum'a: 22

“Allah Teâlâ, arza peygamberlerin cesetlerini yemeyi haram kıldı!” buyurdular.”⁴

عَنْ أَبِي لُبَابَةَ بْنِ عَبْدِ الْمُنْذِرِ رَضِيَ اللَّهُ
عَنْهُ قَالَ النَّبِيُّ ﷺ: إِنَّ يَوْمَ الْجُمُعَةِ سَيِّدُ
الْأَيَّامِ، وَأَعْظَمُهَا عِنْدَ اللَّهِ. وَهُوَ أَعْظَمُ عِنْدَ
اللَّهِ مِنْ يَوْمِ الْأَضْحَى وَيَوْمِ الْفِطْرِ. فِيهِ
خَمْسُ خِصَالٍ. خَلَقَ اللَّهُ فِيهِ آدَمَ وَأَهْبَطَ
اللَّهُ فِيهِ آدَمَ إِلَى الْأَرْضِ. وَفِيهِ تَوَفَّى اللَّهُ
آدَمَ. وَفِيهِ سَاعَةٌ لَا يَسْأَلُ اللَّهُ فِيهَا الْعَبْدُ
شَيْئًا إِلَّا أَعْطَاهُ مَا لَمْ يَسْئَلْ حَرَامًا. وَفِيهِ
تَقْوَمُ السَّاعَةُ. مَا مِنْ مَلِكٍ مُقَرَّبٍ وَلَا
سَمَاءٍ وَلَا أَرْضٍ وَلَا رِيَّاحٍ وَلَا جَبَالٍ وَلَا
بَحْرٍ إِلَّا وَهَنَ يُشْفِقُنَ مِنْ يَوْمِ الْجُمُعَةِ.

Hz. Ebu Lübâbe İbn-u Abdilmünzir (Radyellâhü Anh) anlatıyor: Peygamber Efendimiz (Sallellâhü Aleyhi ve Sellem) buyurdular ki: “Cuma günü, günlerin efendisidir. Allah (Celle Celâlühü) katında da en mühim olanıdır. O, Allah katında, Kurban ve Ramazan bayramı günlerinden daha mühimdir. Bu günün beş hasleti vardır: Allah (Celle Celâlühü), Âdem'i (Aleyhisselâm) bugünde yarattı. Allah (Celle Celâlühü) Âdem'i (Aleyhisselâm) o günde yeryüzüne indirdi. Allah (Celle Celâlühü) Âdem'in (Aleyhisselâm) ruhunu o gün kabzetti. O günde bir saat vardır ki, kul o saatte Allah'tan (Celle Celâlühü) haram bir şey talep etmedikçe her ne isterse mutlaka kendisine talebi verilir. Kıyamet de o gün kopacaktır. Bütün mukarreb (Allahü Teâlâ'ya yakın) melekler, sema, arz, rüzgâr, dağ, deniz hepsi o günden korkarlar.”⁵

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، قَالَ: قَالَ:

4 Ebû Dâvud, Salât: 207; Nesâî, Cum'a:

5 İbn-i Mâce: 1084; Ahmed bin Hanbel: 3/430; Bezzar:

6 10; Mecmau'z Zevâid: 2/163

رَسُولُ اللَّهِ الْيَوْمَ الْمَوْعُودُ: يَوْمُ الْقِيَامَةِ،
وَالْيَوْمُ الْمَشْهُودُ: يَوْمُ عَرَفَةَ، وَالشَّاهِدُ:
يَوْمُ الْجُمُعَةِ. قَالَ: وَمَا طَلَعَتِ الشَّمْسُ
وَلَا غَرَبَتْ عَلَى يَوْمٍ أَفْضَلَ مِنْهُ، فِيهِ
سَاعَةٌ يُوَافِقُهَا عَبْدٌ مُؤْمِنٌ يَدْعُو اللَّهَ تَعَالَى
فِيهَا بِخَيْرٍ إِلَّا اسْتَجَابَ لَهُ، وَلَا يَسْتَعِيدُ
مِنْ شَرٍّ إِلَّا أَعَادَهُ اللَّهُ مِنْهُ.

Hiz. Ebu Hureyre (Radiyellâhü Anh) anlatıyor: Peygamber Efendimiz (Sallellâhü Aleyhi ve Sellem) buyurdular ki: "(İçlerinde burçları bulunan semaya, vaadedilen güne, şahitlik edene ve şahitlik edilene andolsun..⁶ ayet-i kerimelerinde geçen) 'Vaadedilen gün' den maksat kıyamet günüdür. 'Şahitlik edilen gün'den maksat Arefe günüdür. 'Şahitlik eden'den maksat da Cuma günüdür." Peygamber Efendimiz (Sallellâhü Aleyhi ve Sellem) devamla buyurdular ki: "Güneş, Cuma'dan daha hayırlı bir gün üzerine ne doğdu, ne de battı. Onda bir an vardır ki, hayır duası o ana rastlayan bir kulun duası mutlaka kabul edilir, bir şerden sakınma (istiâze) talebinde bulunan kimse de mutlaka ondan sakındırılır."⁷

Peygamber Efendimiz (Sallellâhü Aleyhi ve Sellem) "Şahitlik edilen (meşhud)" günün Arefe günü olduğunu söylemiştir, çünkü o gün çok sayıda insan Arafat'ta o güne şahit olmakta, yani o gün hazır olmakta, bir araya gelmektedir. Cuma gününün "Şahit" olarak isimlenmesine gelince, o gün, namaza katılanlara şahitlik etmektedir.

Peygamber Efendimiz'in (Sallellâhü Aleyhi ve Sellem) "Mü'minin bayramı" diye tavsif ettiği Cuma gününü, Buhârî, Müslim, Ebû Dâvud gibi sahih kitaplarda gelen, başka hadisleriyle de tebcil etmiştir. Allahü Teâlâ'nın semâvat ve arzı yarattığı senede, mahlûkatın yaratılışının ikmal edildiği altıncı gün Cuma idi. Hiz. Âdem (Aleyhisselâm) o gün yaratıldı, o gün cennete

sokuldu, o gün cennetten çıkarıldı, o gün öldü, kıyamet o gün kopacaktır. Hiz. Selmân-ı Farisî'nin (Radiyellâhü Anh) bir rivayetine göre de yeryüzüne inen Hiz. Âdem (Radiyellâhü Anh) ve Havva (Radiyellâhü Anha) o gün buluşmuşlardır.

عَنْ أَبِي مُوسَى الْأَشْعَرِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ
قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ تَحْشُرُ الْأَيَّامُ عَلَيَّ
هَيْئَتَهَا وَتَحْشُرُ الْجُمُعَةَ زَهْرَاءَ مُنِيرَةَ أَهْلِهَا
يَحْفُونَ بِهَا كَالْعُرُوسِ تُهْدَى إِلَى خِدْرِهَا
تُضِيءُ لَهُمْ يَمْشُونَ فِي ضَوْئِهَا أَلْوَانُهُمْ
كَالثَّلْجِ بِيَاضًا وَرِيحُهُمْ كَالْمِسْكِ يَخْوَضُونَ
فِي جِبَالِ الْكَافُورِ يَنْظُرُ إِلَيْهِمُ الثَّقَلَانِ لَا
يَطْرُقُونَ تَعْجَبًا حَتَّى يَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ لَا
يُخَالِطُهُمْ أَحَدٌ إِلَّا الْمُؤَدِّونَ الْمُحْتَسِبُونَ.

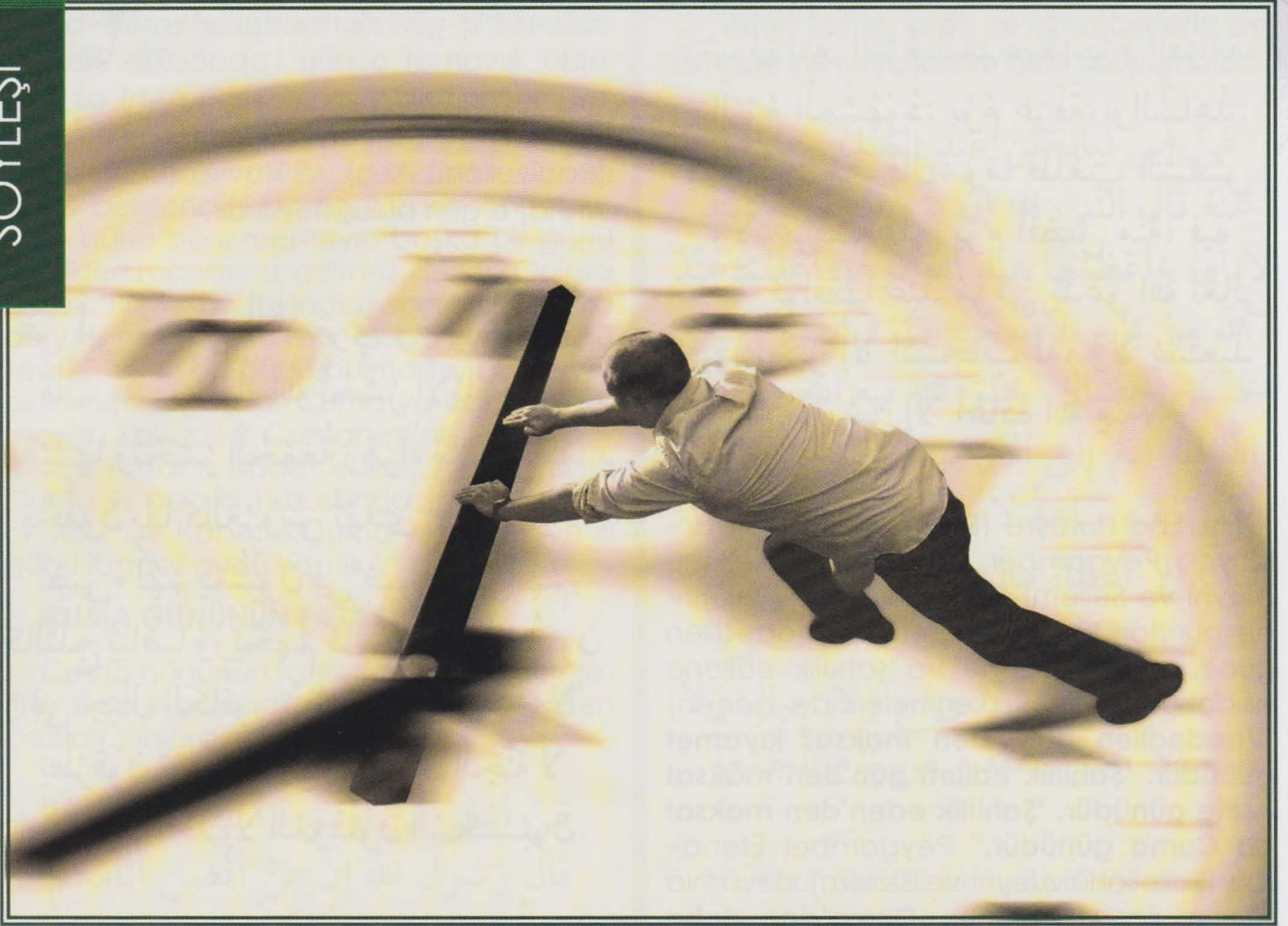
Hiz. Ebu Musa el-Eş'arî'den (Radiyellâhü Anh) rivayet edilen bir hadis-i şerifte de Peygamber Efendimiz (Sallellâhü Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuşlardır: "Günler, mahşer yerine kendi heyetleriyle getirilirler. Cuma günü ise bembeyaz, ışık saçarak getirilir. O gün salih amel işleyenlerin çevresini sarmışlardır. Sanki o gün, köşesine götürülen duvağı içerisindeki gelin gibidir. Onları aydınlatır. Onun ışığında yürürler. Renkleri kar gibi beyaz, kokuları misk gibidir. Güzel kokulu kâfûr ağaçlarıyla kaplı ormanlar içerisinde yürürler. Diğer insanlar ve cinler onlar cennete girinceye kadar onlara bakarlar, hayretten yerlerinde dona kalıp ayrılmazlar. Bunlara, sevap bekleyerek ezan okuyan müezzinlerden başka hiç kimse katılamaz."⁸

Rabbim bizleri kendisinde bunca fazileti ve de Müslüman toplumu cem eden Cuma namazını barındıran Cuma gününü ve gecesini hakkıyla ihya eden ve rızasını kazanan kullarından eylesin. Rabbim yar ve yardımcımız olsun...

8 Mecmau'z Zevaid: 2/160; İbn-i Huzeyme: 3/117

6 Bûrûc Suresi: 1-3

7 Tirmizî (Tefsir, Bûrûc): 3336

ZAMAN YÖNETİMİ İÇİN ETKİLİ YÖNTEMLER

MEHTAP KAYAOĞLU
(PSİKOLOJİK DANIŞMAN & PSİKOTERAPİST)

Sizlerden gelen elektronik postalar, işyerime gelen danışanlar, arada sırada fırsat bulabildiğim arkadaş sohbetlerinin ana gündem maddesi olmaya başladı, zamanın su gibi akıp gitmesi... ve işleri yetiştirememeye kaygısı. İster çalışan kişiler olsun ister ev hanımları fark etmez. Herkeste bir iş bitirememeye, zamanı işe yetiştirememeye sorunu aldı başını yürüdü.

Bu sayıda siz sevgili hanımlar için zaman yönetimi noktasında işe yarayabilecek öneriler yapayım istedim.

1. Öncelikle elinize bir kağıt kalem alın ve düşünmeye başlayın. Önce hafta boyunca, daha sonra gün boyunca zamanınızı en fazla nerde harcıyorsunuz, anlamaya

çalışın. Koca bir hafta ne yaptım? Günleri tek tek düşünerek, hangi gün ne yaptım? Bunları yaparken, asıl yapmak istediklerim bunlar mıydı? Geçtiğimiz hafta boyunca yapmak istediğim önemli hangi işlerimi bir türlü yapamadım?... gibi sorularla liste hazırlayın. Kağıdın bir yüzü yapmak istediklerim ama yapamadıklarım, ikinci yüzü yaptıklarım ve yaparken gereksiz yere zaman harcadıklarım şeklinde olsun. Gözünüzle zamanın nelere gittiğini fark edince, zamanı yönetmeye olan hevesiniz artacaktır.

2. Çalışan da olsanız ev hanımı da fark etmez. Her gün için yapılacaklar listesi hazırlayın. Ama listeniz makul bir liste olsun.

Yapabileceğinizden fazlasını yazıp listenin gerisinde kalmaktansa, aşırı ideal olmayan ama makul bir listeyle başlayın yeni güne. Ve her akşam listenizin ne kadarını yerine getirdiğinizi kontrol edin. Yapamadıklarınız hakkında düşünün. Neden yapamadım? Benimle ilgili nedenler mi? Devreye giren hesap edemediğim ayrıntıların mı? Eğer devreye giren ve hesap edemediğiniz ayrıntılar her akşam dikkatinizi çekiyorsa, demek ki planınız olmayan işlere de çok zaman ayırıyorsunuz demektir. Ani gelen teklifler, başka insanların ricaları vs gibi. Bu durumda birilerini "hayır" demeye başlamanız gerekir. Diyelim ki ev temizliği için harekete geçtiniz, arkadaş aradı kahveye gel dedi. "Bugün olmaz, işe başladım, yarın gelirim." dersiniz ve yarınki listenize arkadaşla kahve içmeyi de ekleyerek gününüzü planlarsınız.

3. Her günün sonunda ertesi gün için yeni bir planlama yapın. Bu gün yapamadığınız işinizi de ekleyerek, yeni bir liste oluşturun.

4. En tipik hata, önemli sandığınız işlerinizin aslında yeterince acil olmadığı gerçeği! Bu ikisini birbirinden iyi ayırmanızda fayda var. Diyelim ki buzdolabını temizlemeniz gerekli, çok pis. Onunla zaman kaybediyorsunuz, ama aynı zamanda markete gitmeniz gerekli çünkü evde ağza atılacak birşey yok! Buzdolabının başına bir geçer hanım milleti... en az 3 saat sürer temizlik! Derken çocuğun uyku saatiyle çakışır, derken akşam olur, alışveriş yapılamaz! Oysa daha önemli olan değil, acil olan devreye sokulmalı. Zaman yönetiminin en önemli tüyosu bu kısmı bence. Slogan neydi? Önemli olan değil, acil olan önce yapılacak!

5. O gün için listeniz uzunsa, motivasyon şeklinize göre ve aciliyet sırasına göre başlayabilirsiniz. Bazen az vakit olan önemsiz görünen işler vardır. Onları da araya sıkıştırıp devre dışı bırakmak iyi bir yöntemdir.

6. Kişisel açıkları ispiyonlar gibi olmayayım ama; sevgili hanımlar! Tv karşısında çok zaman harcıyorsunuz. Fatmagül'dü, Ferihay'dı, Hürrem'di, kim kiminle evlendi derken akşam oluyor. Bu konuda kararlı olmalısınız. Hergün için en çok sevdiğiniz

bir program seçip onu düzenli izleyebilirsiniz belki ama hepsini düzenli izlemeye kalkışırsanız yandınız! Kararlı olmalısınız. En azından tv izlerken ütünüzü yapabilir, yemeğinizin alt yapısını oluşturabilirsiniz. Hem istediğiniz programı izlemiş olursunuz hem de evdeki işlerin bitmesini sağlarsınız.

7. Çalışan kesimin tv si yok ama facebook'u, gelen mailleri var. Sizler de önemli işlerinizi yapmadan önce mailerinizle fazla zaman geçirmemeye özen gösterin. İşinizin bir parçası olarak mailerimize bakmak zorundaysanız bile, zaman öldürmenize neden olacak türden gereksiz postaları biliyorsunuz nasılsa. Hiç olmazsa onları baktığınız zamanı ortadan kaldırmaya gayret edin.

8. Özellikle ev hanımları, lütfen erken yatın ve erken kalkın. Geceleri uzun saatler tv izleyerek, internet başında oturarak sabahlıyorsunuz. Ardından öğlenci olan çocuğunuzu neredeyse okula zor yetiştiriyorsunuz. Sabah namazı kılıp yatan, öğlenin onbir/onikisinde uyanan bir kadının ev işi tabii ki bitmez! Annelerinizi örnek alın. Erken uyanır, daha kahvaltı hazırlarken bir yandan yemeklerini pişirir, çocukları okula gönderince evlerinin işini yapar, gezmeye gider, misafir ağırlar ve zaman yetmiyor diye sızlanmazlardı. Üstelik şimdiki gibi herşey elektronik de değildi. Geceyi gece, gündüzü gündüz olarak değerlendiriyorlardı o kadar.

9. Gün içinde yapacağınız birbiriyle ilişkili işleri birlikte yapmaya çalışın. Böylece zamandan kazanmış olursunuz.

10. Zamanınıza değer verin ki başkaları da sizin zamanınıza değer versin. Çalışanlar için de, ev hanımları içinde geçerlidir bu prensip. Evinize veya iş yerinize belirli kişiler sürekli gidip geliyorlarsa ve siz bir şey söyleyemiyor ama kendi işinizi aksatmalardan dolayı rahatsızlık yaşıyorsanız, durumu tatlı bir dille karşıya iletmelisiniz. Örneğin ben randevu sistemiyle çalıştığım için ziyaret etmeye gelenler bile telefonla randevu alarak gelirler. Çünkü öyle yapmalarını söylüyorum. "Ben randevu sistemiyle çalıştığım için sürekli iş yerimdey-

im ancak danışanlarımla seansta oluyorum. Gelmek istediğinizde ararsanız boş vaktimi söylerim, aksi halde gelerseniz ve sizi göremezsem üzüldürüm." diyorum. Böylece arkadaşlık veya ilişkide bile mesleki ve zamansal olarak sınırları belirliyorum.

Ev hanımları da aynı şeyi yapabilir. Veya çalışan bayanlar... evde olduğunuzda komşular sürekli geldiğinde "canımm hoşgeldin... acil işlerim var yetiştirmeye çalışıyorum, koşturuyorum, müsait değilim de, işlerimi halledince kahve yapayım çağırayım seni olur mu?" demeye çalışın.

11. Bazı günler insanın tüm keyfi ve enerjisi yerindedir. O gibi anlarda en sevmediğiniz ve zorunuza giden işlerinizi bitirmeye çalışın.

12. Herhangi bir işe başlarken, gereğinden fazla zamanınızı almaması için belirli bir zaman belirleyin. Örneğin şu işi bitireceğim, iki saat içinde, gibi. Ve o iki saatte bitirin. Bunu ben çok yapıyorum. Özellikle evde akşamları yazı yazmam gerektiğinde. Tv listesine şöyle bir göz atıyorum. İzlemek isteyeceğim bir program işaretliyorum. Bakıyorum ki bir saat sonra başlayacak. "Hemen bitir yazını Mehtap, bir saatin var." diyorum. Ve o istediğim programı, biten yazının mükafatı olarak izliyorum.

13. Rutin işleriniz için ne kadar zaman ayırdığınıza bakın. Daha aktif ve seri yapmak için kısaltılmış zaman limitleri koyun kendinize. Böylece daha seri çalışırsınız.

14. Her gün akşam mümkün olduğunca gününüzü gözden geçirin. "Ne yapmak istiyordum, ne kadarını yaptım?" diye sorun kendinize. Programınızın gerisinde kaldığınız yerleri ve geri kalma nedenlerinizi tespit edin. Ertesi gün için yapacağınız yeni listenizde bu günkü hataları yapmamaya çalışın.

15. Telefon görüşmelerinin fazla zaman aldığını biliyorum. Mümkün olduğunca konuşma sürelerinizi kısaltın. Böyle giderse yakında beyninizde tümör çıkacak zaten! Konuşmaları kısaltamıyorsanız, iş yaparken telefonunuzu sessize alıp kendinizden

uzaklaştırın. Bir işi bitirdikten sonra diğer işinize geçmeden önce kim aramış diye bakın. Acil olanlarına geri dönün. Uzun konuşup sizi oyalayacak olan görüşmeleri iş bitimine erteleyin.

...

Aslında yazılacak öyle çok şey var ki... İlk aklıma gelenleri yazdım. Bu kadar bilgiye rağmen yine de zaman planlaması yapamayanlara bireysel anlamda yardım yapıyoruz merak etmeyin. Çünkü sonuçta zaman planlaması, yazılan genel bilgilerin dışında, kişiye özel nitelikler taşıyor. Karşılıklı konuşup birlikte hareket etmek daha etkili olacaktır.

Unutulmaması gereken en önemli konu; **bir işte kendinizi disipline etmek istiyorsanız, o konuda kendinizi zorlayarak canınızı yakmanız gerekli. Yani kendimizi zorlamadan, keyfimizi bozmadan zaman yönetimi olmaz.**

Kendimden biliyorum! İşimden dolayı benim mecburen zaman yönetimiyle hareket etmem gerekiyor. Hayatımın hiç bir döneminde yetiştiremediğim işlerden dolayı hayıflanmadım. Çünkü her işimi yetiştirdim.

Hep söylüyorum bir kez daha söylemek istiyorum; erken kalkmak inanılmaz etkili. Günün büyük kısmını yatakta geçirdikten sonra, geri kalan kısacık zamana her işi sığdırmak mümkün değil. Gündüz çok geç saatlere kadar uyuyanları hiç anlamıyorum ben... Ömür zaten kısa... Allah'ın bize verdiği güneşli güzel günleri, uykuda tüketmenin anlamı ne?

Sevgiler...

www.yuzlesme.tv

mehtapkayaoglu@gmail.com

AHMET MAHMUT ÜNLÜ

CEMÂZİYELEVVEL AYININ NAMAZLARI

Cemâziyelevvel ayının yirmi birinci gecesi (1 nisan pazartesiye 2 nisan salıya bağlayan gece) ekserî evliyâullâha mânevî mîrac nasip olduğu için o gecenin ihyâsı îcab eder ki o gecenin ihyâsı niyetiyle iki rekât dahi kılınsa en azından "Âme-nerrasûlû" bile okunsa ihyâdan sayılır.

Cemâziyelevvel ayının yirmi yedinci gecesi (7 nisan pazarı 8 nisan pazartesiye bağlayan gece) iki selamla sekiz rekât kılınır, her rekatta Fâtîha'dan sonra Veddu-ha Sûresi bir kere okunur.

Sonra ay bitene kadar: «سُبُّوحٌ قُدُّوسٌ» "Sübbûhun Kuddûsün" tesbihine devam edilerek o ay ihyâ edilir ki, bu amellerin yüceliğinden bu ayın azameti de anlaşılmiş olur.

CEMÂZİYELÂHİR AYININ NAMAZLARI

Cemâziyelâhir ayının ilk gecesi (10 nisan çarşambayı 11 nisan perşembeye bağlayan gece) kolaya gelen sûrelerle iki rekât namaz kılınır, namaz bitirildikten sonra çokça istiğfarda bulunulur.

Cemâziyelâhir ayının onuncu gecesi (19 nisan cumayı 20 nisan cumartesiye bağlayan gece) altı selamla on iki rekât kılınır, her rekatta Fâtihâ'dan sonra Kureyş Sûresi bir kere okunur. Bu namazın ardından Yûsuf Sûresi okuyanı **Allâhu Te'âlâ** o sene geçim darlığından korur ve âhir zamanın sıkıntılarında muhafaza buyurur. (Muhammed ibni Hafîrûddîn, el-Cevâhiru'l-hams, sh:54)

KİŞİYİ HER TÜRLÜ KÖTÜLÜKTEN KORUYAN DUALAR

1) **Osman ibni Affân** (Radiyallâhu Anh) dan rivayet edildiğine göre **Rasûlüllâh** (Sallâ-lâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdu: "Her kim, akşamleyin üç kere:

«بِسْمِ اللَّهِ الَّذِي لَا يَضُرُّ مَعَ اسْمِهِ شَيْءٌ فِي الْأَرْضِ وَلَا فِي السَّمَاءِ
وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ.»

'O Allâh'ın ismiyle (akşamladım) ki, O'nun ismiyle birlikte ne yerde, ne de gökte hiçbir şey zarar veremez. O hakkıyla işiten, çok iyi bilendir' derse, sabaha kadar ona ani bir bela gelmez. Sabahladığında da bu duayı üç kere okuyana akşama kadar ani bir bela isabet etmez."

Bu duayı **Osman ibni Affân** (Radiyallâhu Anh) dan rivayet eden **Ebân ibni Osman** (Radiyallâhu Anh) a felç vurmuştu. Ondan bu hadîs-i şerîfi duyan kişi ona taaccüple bakmaya başlayınca o:

"Bana neden öyle bakıyorsun? Vallahi ne ben **Hazreti Osman'a**, ne de **Hazreti Osman Nebî** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)e iftira etmiş değiliz. Lakin başıma bu felç geldiği gün (bir şeye) kızgınlığımdan bu duayı okumayı unutmuştum (onun için bu bela başıma geldi)" dedi. (*Ebû Dâvûd, Edeb:110, no:5090, 4/484; Tirmizî, De'avât:13, no:3388, 5/465*)

Nakledildiğine göre **Haccac-ı Zâlim** bir kere **Abdullâh es-Sekafi'**yi **Enes ibni Mâlik** (*Radiyallâhu Anh*)a göndererek, emîru'l-müminine icabet etsin diye çağırttığında, **Enes** (*Radiyallâhu Anh*): "**Allâh** onu alçak etsin. Zira Azîz kişi **Allâh**'ın taatıyla izzet bulan, zelil kişi ise **Allâh**'a isyan ederek alçak olandır" dedi ve sonra, gelen kişiyle beraber kalkıp gitti.

Haccac'ın huzuruna vardığında o: "Bizim aleyhimizde konuşan ve beddua eden sen misin?" deyince, **Enes** (*Radiyallâhu Anh*): "Evet" buyurdu. O: "Peki neden böyle yapıyorsun?" deyince, **Enes** (*Radiyallâhu Anh*): "Çünkü sen **Rabbine** isyan ediyor, peygamberinin sünnetine karşı geliyor, **Allâh**'ın düşmanlarını aziz, dostlarını ise zelil ediyorsun" diye cevap verdi. O zaman **Haccac**: "Seni çok kötü şekilde öldürürüm" diyerek **Enes** (*Radiyallâhu Anh*)ı tehdit edince o zaman **Enes** (*Radiyallâhu Anh*): "Bunun senin elinde olduğunu bilsem elbette sana ibadet ederim" dedi.

Enes (*Radiyallâhu Anh*)ın bu cesaretini gören **Haccac**: "Peki sen neyine güveniyorsun?!" deyince **Enes** (*Radiyallâhu Anh*): "Çünkü **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*) bana bir dua öğretti ve '**Her kim her sabah bu duayı okursa, kimsenin ona yolu yoktur. Yani ne zehir, ne sihir, ne de zalim bir sultan asla ona zarar veremez**' buyurdu. Ben de bu sabah o duayı yapmıştım" diye cevap verdi.

Bunu duyan **Haccac**: "Bu duayı bana öğret" deyince **Enes** (*Radiyallâhu Anh*): "Ben yaşadığım müddetçe, sen de hayatta iken, onu herhangi kimseye öğretmekten **Allâh-u Te'âlâ**'ya sığınırım" dedi. O zaman **Haccac**: "Salın bunu gitsin" deyince, etrafındakiler ona "Sen pire için yorgan yakan adamsın. Nasıl oldu da bunu saldın?" diye sorduklarında **Haccac**: "Ben onun iki omzunda ağızlarını açmış bana doğru saldıracak iki büyük aslan gördüm" diye cevap verdi. Sonra **Enes** (*Radiyallâhu Anh*) öleceği vakit hizmetçisine: "Senin, benim üzerimde hizmet hakkın var" dedi ve bu duayı ona öğretti. (*İsmâ'îl Hakkı, Rûhu'l-Beyân, 3/630*)

2) Talk ibni Habîb (*Radiyallâhu Anh*) şöyle anlatmıştır: "**Ebu'd-Derdâ** (*Radiyallâhu Anh*) a bir adam gelerek: 'Ey **Ebu'd-Derdâ!** Evin yandı' dedi. O da: 'Hayır yanmadı. Ben **Rasûlullah** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)den bir takım kelimeler işittim ki, onları gündüzün evvelinde söyleyene akşama kadar hiç bir musibet vurmaz, günün sonunda okuyana ise sabahlayıncaya kadar hiçbir felaket gelmez. Ben de bugün bu kelimeleri okuduğum için **Allâh-u Te'âlâ** bana bunu yapmaz' buyurdu.

Sonra gidip baktıklarında evin etrafındakiler yandığı halde eve hiçbir şey olmadığı görüldü. O kelimeler de şunlardır:

«اللَّهُمَّ أَنْتَ رَبِّي لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ، عَلَيْكَ تَوَكَّلْتُ وَأَنْتَ رَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ، مَا شَاءَ اللَّهُ كَانَ، وَمَا لَمْ يَشَأْ لَمْ يَكُنْ، لَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ، أَعْلَمُ أَنَّ

اللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ وَأَنَّ اللَّهَ قَدْ أَحَاطَ بِكُلِّ شَيْءٍ عِلْمًا، اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنْ شَرِّ نَفْسِي وَمِنْ شَرِّ كُلِّ دَابَّةٍ أَنْتَ آخِذٌ بِنَاصِيَتِهَا، إِنَّ رَبِّي عَلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ.»

'Ey Allâh! Sen, benim Rabbimsin. Senden başka hiçbir ilâh yoktur. Ancak Sana güvendim ve Sen büyük olan Arş'ın Rabbisin. Allâh-u Te'âlâ ne dilerse o olur, ne dilemezse o olmaz. Günahlardan dönüş ve ibadetlere kuvvet ancak Yüce ve Büyük olan Allâh-u Te'âlâ'nın yardımıyla. Şüphesiz Allâh-u Te'âlâ'nın her şeye gücünün yettiğini ve her şeyi ilmen kuşattığını biliyorum. Ey Allâh! Nefsimin şerrinden ve alın saçından yakalayıcı (dilediğini uygulayıcı) olduğun her canlının şerrinden Sana sığınırım. Şüphesiz ki Rabbim dosdoğru bir yol üzeredir.'" (İbni Sünnî, Amelü'l-Yevmi ve'l-Iyle, no:57, 1/107; Nevevî, el-Ezkâr, no:239, 1/85)

3) İbni Abbâs (Radiyallâhu Anhümâ) şöyle anlatmıştır:

عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُمَا قَالَ: إِنَّ رَجُلًا شَكَأَ إِلَى رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَنَّهُ يُصِيبُهُ الْآفَاتُ، فَقَالَ لَهُ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «قُلْ إِذَا أَضْبَحْتَ: بِسْمِ اللَّهِ عَلَى نَفْسِي وَأَهْلِي وَمَالِي، فَإِنَّهُ لَا يَذْهَبُ لَكَ شَيْءٌ»، فَقَالَهُنَّ الرَّجُلُ فَذَهَبَتْ عَنْهُ الْآفَاتُ.

"Bir adam **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)e gelerek, başına çok felaketler geldiğinden şikayet edince, **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) ona: '**Sabahladığında:**

«بِسْمِ اللَّهِ عَلَى نَفْسِي وَأَهْلِي وَمَالِي»

'Kendimin, ehlimin ve malımın üzerine Allâh'ın ismini okurum' de. O zaman bir şeyin kaybolmaz' buyurdu. O adam bunu okuduğunda bütün belalardan kurtuldu." (İbni Sünnî, Amelü'l-yevmi ve'l-Iyle, no:51, 1/95; Nevevî, el-Ezkâr, no:231, 1/83)

4) Her kim bir kağıda misk, zâferan (safran) ve gül suyu karışımından yapılan bir mürekkeple altı yüz (600) kere, diğer bir rivayete göre altı yüz yirmi beş (625) kere:

«بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ»

"Rahman ve Rahîm olan **Allâh**'ın adıyla" yazıp bunu nuska yaparak üzerinde taşırsa, **Allâh-u Te'âlâ**'nın izniyle o kişiye mânen bir heybet verilir ve mahlukattan hiçbir canlı ona kötülük yapmaya güç yetiremez.

5) Her kim bir kağıda misk, zâferan (safran) ve gül suyu karışımından yapılan bir mürekkeple Yasîn-i Şerif Sûresi'ni beş kere yazıp, bu kağıdı nuska şeklinde üzerinde taşırsa, **Allâh-u Te'âlâ**'nın izniyle kendisine hiçbir fitne ve kötülük isabet etmez.

6) Ulemânın beyanı vechile; aşağıda zikredilecek olan âyet-i kerîmeleri günün evelinde (sabahleyin) okuyan akşama kadar, akşamleyin okuyan da sabaha

kadar, bütün şeytanların, büyüçülerin, sihirbazların, zâlim idarecilerin ve hırsızların şerrinden **Allâh-u Te'âlâ**'nin izniyle korunmuş olur. Okunacak âyet-i kerîmeler; üç kere Âyete'l-Kürsî, ardından Arâf Sûresi'nin 54-56. âyet-i kerîmeleri, Sâffât Sûresi'nin 1-11. âyet-i kerîmeleri, bir de Rahmân Sûresi'nin 31-35. âyet-i kerîmeleridir.

Âyet-i Kerîmelerin Okunuşu

Üç kere Âyete'l-Kürsî'den sonra:

﴿إِنَّ رَبَّكُمُ اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوَىٰ عَلَى الْعَرْشِ يُغْشِي اللَّيْلَ النَّهَارَ يَطْلُبُهُ حَثِيثًا وَالشَّمْسُ وَالْقَمَرُ وَالنُّجُومُ مُسْحَرَاتٍ بِأَمْرِهِ أَلَا لَهُ الْخَلْقُ وَالْأَمْرُ تَبَارَكَ اللَّهُ رَبُّ الْعَالَمِينَ أَدْعُوا رَبَّكُمْ تَضَرُّعًا وَخُفْيَةً إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الْمُعْتَدِينَ وَلَا تُفْسِدُوا فِي الْأَرْضِ بَعْدَ إِصْلَاحِهَا وَادْعُوهُ خَوْفًا وَطَمَعًا إِنَّ رَحْمَةَ اللَّهِ قَرِيبٌ مِنَ الْمُحْسِنِينَ﴾، ﴿وَالصَّافَاتِ صَفًا فَالزَّاجِرَاتِ زَجْرًا فَالتَّالِيَاتِ ذِكْرًا إِنَّ إِلَهُكُمُ لَوَاحِدٌ رَبُّ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا وَرَبُّ الْمَشَارِقِ إِنَّا زَيْنَا السَّمَاءِ الدُّنْيَا بِزِينَةِ الْكَوَاكِبِ وَحِفْظًا مِنْ كُلِّ شَيْطَانٍ مَارِدٍ لَا يَسْمَعُونَ إِلَى الْمَلَأِ الْأَعْلَى وَيُقَذَّفُونَ مِنْ كُلِّ جَانِبٍ دُحُورًا وَلَهُمْ عَذَابٌ وَاصِبٌ إِلَّا مَنْ خَطِفَ الْخَطْفَةَ فَاتَّبَعَهُ شِهَابٌ ثَاقِبٌ فَاسْتَفْتِهِمْ أَهْمُ أَشَدُّ خَلْقًا أَمْ مَنْ خَلَقْنَا إِنَّا خَلَقْنَاهُمْ مِنْ طِينٍ لَازِبٍ﴾، ﴿سَنَفْرُغُ لَكُمْ أَيُّهَا الثَّقَلَانِ فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ يَا مَعْشَرَ الْجِنِّ وَالْإِنْسِ إِنِ اسْتَطَعْتُمْ أَنْ تَنْفُذُوا مِنْ أَقْطَارِ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ فَانفُذُوا لَا تَنْفُذُونَ إِلَّا بِسُلْطَانٍ فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ يُرْسَلُ عَلَيْكُمَا شَوْاظٌ مِنْ نَارٍ وَنُحَاسٌ فَلَا تَنْتَصِرَانِ﴾

7) Rivayet olunduğuna göre her kim akşam namazının sünnetini Kâfirun ve İhlas Sûresi ile kıldıktan sonra:

﴿يَا شَدِيدَ الْقُوَى! يَا شَدِيدَ الْمِحَالِ! أَذَلَّتْ بِقُدْرَتِكَ جَمِيعَ خَلْقِكَ،

اِكْفِنِي شَرَّ أَعْدَائِي بِمَا شِئْتَ.﴾

“Ey kuvvetleri şiddetli ve kudreti güçlü olan Zat! Kudretinle bütün yaratıkların zelil kıldın. Düşmanlarımin şerrine karşı dilediğin sûretle bana kâfi gel” derse, her türlü sıkıntıdan ve şerden kifâyet olunur. (Abdülhâdî Muhammed Harse, el-Edviyetü'l-İlâhiyye ve'l-ed'iyetü'n-nebeviyye, sh:33-34; Ahmed ed-Demenhûrî, Şifâü'z-zam'ân bi sirri kalbi'l-Kur'ân, sh:47)

EVLYÂULLÂHIN KENDİSİNE ULAŞMAK İÇİN ÖMÜR VE MAL TÜKETTİĞİ 11 İSM-İ ŞERİFTEN MÜREKKEP İSM-İ ÂZAM

En az on bir kere, en fazla da yüz on bir kere tekrar edildiğinde bütün hayırlı maksatların hâsıl olacağı on bir ism-i şerif vardır ki bazı veliler bunları ehlinden öğrenip bizlere nakletmişlerdir. Bu ism-i şerifler de şunlardır:

«اللَّهُ هُوَ مَلِكٌ سَمِيعٌ قَادِرٌ كَرِيمٌ حَلِيمٌ لَطِيفٌ عَلِيمٌ مُعِينٌ صَادِقٌ.»

Bu ism-i şeriflerle özel manada neler yapılacağı hususunda daha geniş malumat bir sonraki sayımızda inşaallâh sizlere arz edilecektir. (Muhammed es-Sibâ'î, es-Sirru'l-mükettem fî ismillâhi'l-Âzam, sh:5)

CENAZE GÖREN KİŞİNİN OKUYACAĞI DUALAR

Cenazeyi gören veya onunla karşılaşan kimsenin:

«سُبْحَانَ الْحَيِّ الَّذِي لَا يَمُوتُ»

"Hiç ölmeyecek olan O ebedî hayat sahibini tesbih ederiz" demesi müstehaptır. Bu duayı okuyan bir kişinin, bu zikri sayesinde âhirette kurtulduğu rivayet olunmuştur.

İmâm Ebu'l-Mehâsin er-Rûyanî (Rahimehullâh) "el-Bahr" adlı kitabında şöyle demiştir: "Cenaze gören kişinin:

«لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ الْحَيُّ الَّذِي لَا يَمُوتُ»

'Ebediyen diri olup, hiç ölmeyecek olan Allâh-u Te'âlâ'dan başka hiçbir ilah yoktur' şeklinde zikretmesi müstehaptır. Ayrıca ölü için dua etmek ve onu iyilikleriyle anmak da müstehaptır.

ÖLÜYÜ MEZARA KOYANIN OKUYACAĞI DUALAR

1) İbni Ömer (Radiyallâhu Anhümâ) şöyle anlatmıştır:

عَنْ ابْنِ عُمَرَ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُمَا قَالَ: إِنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كَانَ إِذَا وَضَعَ الْمَيِّتَ فِي الْقَبْرِ قَالَ: «بِسْمِ اللَّهِ، وَعَلَى سُنَّةِ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ.»

"Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) ölüyü kabre koyduğu zaman:

«بِسْمِ اللَّهِ، وَعَلَى سُنَّةِ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ.»

'Allâh-u Te'âlâ'nın adıyla ve Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in sünneti üzere (seni Allâh-u Te'âlâ'nın rahmetine tevdi ediyorum)' derdi." (Ebû Dâvûd, Cenâiz:69, no:3215, 3/206)

2) Müzenî (Rahimehullâh)ın "el-Muhtasar" isimli eserinde zikredildiği üzere;

İmâm-ı Şâfiî (Radiyallâhu Anh) a ait olan şu satırlar da, ölüyü kabre koyduktan sonra söylenecek güzel sözlerdendir:

«اللَّهُمَّ أَسَلِمَهُ إِلَيْكَ الْأَشْحَاءُ مِنْ وَلَدِهِ وَأَهْلِهِ وَقَرَابَتِهِ وَإِخْوَانِهِ، وَفَارَقَهُ مَنْ كَانَ يُحِبُّ قُرْبَهُ، وَخَرَجَ مِنْ سَعَةِ الدُّنْيَا وَالْحَيَاةِ إِلَى ظُلْمَةِ الْقَبْرِ وَضِيقِهِ، وَنَزَلَ بِكَ وَأَنْتَ خَيْرُ مَنْزُولٍ بِهِ، إِنْ عَاقَبْتَهُ فَبِذَنْبِهِ، وَإِنْ عَفَوْتَ عَنْهُ فَأَهْلُ الْعَفْوِ أَنْتَ، أَنْتَ غَنِيٌّ عَنْ عَذَابِهِ، وَهُوَ فَقِيرٌ إِلَى رَحْمَتِكَ، اللَّهُمَّ تَقَبَّلْ حَسَنَتَهُ، وَاعْفِرْ سَيِّئَتَهُ، وَأَعِذْهُ مِنْ عَذَابِ الْقَبْرِ، وَاجْمَعْ لَهُ بِرَحْمَتِكَ الْأَمْنَ مِنْ عَذَابِكَ، وَاكْفِهِ كُلَّ هَوْلٍ دُونَ الْجَنَّةِ، اللَّهُمَّ وَاخْلُفْهُ فِي تَرْكَتِهِ فِي الْغَابِرِينَ، وَارْفَعْهُ فِي عَلِيَّيْنِ، وَعُدْ عَلَيْهِ بِفَضْلِ رَحْمَتِكَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ.»

“Ey **Allâh!** Bu ölüyü ailesinden, çocuklarından, yakınlarından ve kardeşlerinden üzerine en çok düşkün olanlar Sana teslim etti ve yakınlığını seven kimseler artık ondan ayrıldılar.

Böylece o, dünya ve hayat genişliğinden çıkıp, kabir karanlığına ve darlığına girdi. Bu meyyit misafir edenlerin en hayırlısı olan Senin gibi bir Zat'a konuk oldu.

Eğer ona azap edersen, bu onun günahı sebebiyledir. Eğer onu bağışlarsan Sen bağışlamaya en layık olansın. Sen ona azap etmekten müstağnisin, o ise Senin rahmetine muhtaçtır. Ey **Allâh!** Onun iyiliklerini kabul buyur, günahlarını bağışla, onu kabir azabından koru, rahmetinle ona azabından korunma emniyeti ver ve cennetten önce karşılaşılabileceği bütün korkulara karşı ona kâfi gel.

Ey **Allâh!** Geride bıraktığı (ailesi ve malı mülkü gibi) varlıklarında kendisine halef ol (ardından ona yâr olacak hayırlı bir yardımcı nasip et). Onu cennetin en yüksek makamlarına yükselt. Ey merhamet edenlerin en merhametlisi! Rahmetinin bereketiyle ona (bol bol âhiret nimetleri) ihsan et.” (Müzenî, Muhtasarı'l-Müzenî, 1/39; Nevevî, el-Ezkâr, no:488, sh:187-188)

ESMÂULLÂHİ'L-HÜSNÂ

KIRK ÜÇÜNCÜ İSM-İ ŞERÎF «الْكَرِيمُ» İSM-İ ŞERÎFİ

İmâm-ı Zerrûk, Mâu'l-'Ayneyn, İmâm-ı Şebrâvî ve Yûsuf-u Nebhânî (Rahimehu-müllâh)ın beyanları vechile; “el-Kerîm” ism-i şerîfi “Kıymeti yüce, şânı büyük, kullarına hiçbir karşılık beklemeden ikram eden, cömert, günahları affeden, ahbine vefa gösteren ve şükrü îfâ edilen nimeti artıran” gibi manalara gelmektedir.

Allâh-u Te'âlâ' nın bu ism-i şerîfi Kur'ân-ı Kerîm'de iki yerde zikredilmektedir ki bunlardan biri:

﴿فَإِنَّ رَبِّي غَنِيٌّ كَرِيمٌ﴾

“(Süleyman (Aleyhisselâm):) ‘Şüphesiz ki benim Rabbim (kimsenin şükrüne ihtiyacı olmayan bir) **Ġaniyy’dir**, (nankörlük yüzünden nimetini kesmeyecek derecede iyilik sahibi bir) **Kerîm’dir** (dedi)” (Neml Sûresi:40’dan) âyet-i kerîmesidir, diğeri ise:

﴿يَا أَيُّهَا الْإِنْسَانُ مَا غَرَّكَ بِرَبِّكَ الْكَرِيمِ﴾

“Ey (dirilmeyi inkar eden) **insan! O** (sayısız nimetlerle sana ikramda bulunmuş) **Kerîm olan Rabbine karşı seni aldatmış olan şey nedir** (ki: ‘Nasıl olsa O, beni affeder’ diyerek O’na isyan etme cesaretini kendinde bulabiliyorsun)” (İnfîtar Sûresi:6) âyet-i kerîmesidir.

Bu ism-i şerîfin manaları hakkında şunlar da söylenmiştir:

Kerîm olan Zat “Kendi lütuf ve ihsanını karşılıksız olarak veren” demektir. **Cüneyd-i Bağdâdî** (Kuddise Sirruhû) Kerîm ism-i şerîfini şöyle tarif eder: “Kerîm, senden hiçbir karşılık beklemeden sana ikram edendir.”

Allâh-u Te’âlâ’nın Kerîm ism-i şerîfini şöyle tanımlayanlar da olmuştur: “Kerîm, kendisine isyan edenleri, tevbelerini kabul etme hususunda umutsuz bırakmayan ve onları sorguya çekmeden tevbelerini kabul edendir.”

Kerîm olan Zat “Kime neyi verdiği aldırmayan, Kendisinden isteyenleri asla boş çevirmeyen, Kendisine sığınanları terk etmeyen, bir yanlışlık gördüğünde onu açığa vurmadan düzelden, bir iyilik yapıldığında karşılığını veren ve başa kakmayan, eksiksiz ve kusursuz yüce varlıktır.”

Bir kavle göre Kerîm ism-i şerîfi “Ayıplardan münezzeh olan, kendisine karşı ümit besleyenlerin ümitlerini boşa çıkarmayan” demektir.

Halîmî (Rahimehullâh) Kerîm ism-i şerîfinin anlamı hakkında şöyle demiştir: “Kerîm mutlak fayda verendir. Araplar bol süt veren, sağıcısını yormayan iyi huylu koyuna ‘İyi koyun’ anlamında ‘Şâtün Kerîme’ derler. Araplar bu gibi güzel huyları nedeniyle onu bu şekilde adlandırmışlardır.

Şüphesiz **Allâh-u Te’âlâ**’nın Kendi lütuf ve ihsanından insanlara verdiği birçok yararlar, iyilikler ve güzellikler bulunmaktadır. Bu özelliği nedeniyle O, Kerîm adını herkesten daha fazla hak etmektedir.”

Bu zikrettiğimiz âyet-i kerîmelerden başka Kerîm ism-i şerîfi Kur’ân-ı Kerîm’de “Bol, büyük ve şerefli” manalarında da kullanılmıştır.

Nitekim şimdi misal olarak zikredeceğimiz âyet-i kerîmelerde, bu ism-i şerîfin sırasıyla bu manalarda kullanıldığı görülecektir:

﴿أُولَئِكَ هُمُ الْمُؤْمِنُونَ حَقًّا لَهُمْ دَرَجَاتٌ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَمَغْفِرَةٌ وَرِزْقٌ كَرِيمٌ﴾

“İşte sana! Onlar, gerçekten inananların ta kendileridir. Rableri katında yüksek dereceler, (beşeriyet gereği işledikleri kusurlar için) büyük bir bağışlanma ve kerîm (cennet nimetleri gibi bol) bir rızık onlara aittir.”

﴿إِنَّمَا تُنذِرُ مَنِ اتَّبَعَ الذِّكْرَ وَخَشِيَ الرَّحْمَنَ بِالْغَيْبِ فَبَشِّرْهُ بِمَغْفِرَةٍ وَأَجْرٍ كَرِيمٍ﴾

“Sen ancak o kimseyi uyara(rak etkileye) bilirsin ki o, Zik(i)r (ve öğütlerle dolu Kur’ân-ı Kerîm)e (inanıp, hükümleriyle amel ederek ona) hakıyla uymuştur ve Rahmân(ın rahmetine aldanmayıp, azabını görmediği halde, insanların görmedikleri yerlerde dahi O’n)dan gıyâben korkmuştur. İşte onu(n gibi, gerçeğe uyan kulları, yaptıkları günahlar için) büyük bir mağfiret ve (salih amellerine karşılık) kerîm (pek büyük) bir mükâfatla müjdele.”

﴿إِنَّهُ لَقُرْآنٌ كَرِيمٌ﴾

“Muhakkak ki o, kerîm (çok makbul, şerefli ve yüce) bir Kur’ân’dır.” (Vâkı’a Sûresi:77)

Bunların yanında, Allâh-u Te’âlâ Kur’ân-ı Kerîm’de Kerîm ism-i şerîfiyle aynı kökten gelen “Ekram” ism-i şerîfini de zikretmiştir ki o âyet-i kerîme de:

﴿وَرَبُّكَ الْأَكْرَمُ﴾

“Zaten Ekram (en fazla iyilik sahibi olan) ancak senin Rabbindir” (‘Alak Sûresi:3’den) kavli şerîfidir.

Ulemâ bu âyet-i kerîmenin tefsirinde şöyle demişlerdir:

“Kerem kelimesi bütün iyiliklere, güzelliklere ve bağışlara şâmil olan bir kelimedir. Her ne kadar tam anlamı ‘Karşılıksız vermek’ olsa da bu kelimeyle sadece bu anlam kastedilmemektedir.

Bunun yanısıra başkasına yapılan her türlü iyiliğe, güzel davranışa ve çok hayra da delalet etmektedir. Allâh-u Te’âlâ Kendisinin ‘Ekram’ olduğunu ismi tafdil (üstünlük belirten isim) sığasıyla haber vermekte ve Kendisini bize böyle tanıtmaktadır. Bu da sadece O’nun, sınırsız ve mutlak kerem sahibi olduğunu göstermektedir.

Âyet-i kerîmede ‘Ekram’ ism-i şerîfi mutlak olarak zikredilmekte olup, ‘Falandan daha kerem sahibidir’ denilerek herhangi bir sınırlama yapılmamaktadır ki bu ifade şekli, O’ndan daha üstün bir kerem sahibinin olmadığına ve kerem konusunda Yüce Zatı’nın hiçbir eksik ve kusurunun bulunmadığına işaret etmektedir.”

Hattâbî (Rahimehullâh) şöyle demiştir: “Allâh-u Te’âlâ’dan başka kerem sahibi yoktur, hiç kimse kerem sahibi olma vasfında ona eşit olamaz.”

“Ekram” ve “Kerîm” ism-i şerîfleri hakkında İmâm-ı Kurtubî (Rahimehullâh) şöyle demiştir: “Ekram ism-i şerîfi Allâh-u Te’âlâ’nın Zatı’yla ilgili, Kerîm ism-i şerîfi ise O’nun fiiliyle ilgilidir, her iki kelime de ‘Ke-ra-me’ kökünden gelmektedir.”

Bu açıklamadan anlaşılıyor ki “Kerîm” ve “Ekram” ism-i şerîfleri aynı manayı ifade

etmektedirler. Bu mana da **Allâh-u Te'âlâ**'nın, kullarına karşı lütufkâr ve ihsan sahibi olması ve onlara cömertçe muâmele etmesinden ibarettir.

Allâh-u Te'âlâ'nın kerem sahibi olmasının tezâhürleri hakkında şu misaller verilebilir:

- **Allâh-u Te'âlâ** hak edip etmediklerine bakmaksızın kullarına nimetlerini bahşeder. Kul daha talepte bulunmadan, **Allâh-u Te'âlâ**'nın Kendi lütuf ve keremiyle onlara ikramlarda bulunması, O'nun kerem sahibi oluşunun apaçık bir göstergesidir ki bu nimetlerin çokluğu hakkında **Allâh-u Te'âlâ**:

﴿وَإِنْ تَعُدُّوا نِعْمَةَ اللَّهِ لَا تُحْصُوهَا﴾

“**Allâh**'ın (size lütfetmiş olduğu tüm) **nimetlerini saymaya başlasanız, onları**(n fertleri bir yana, türlerini bile) **sayıp bitirme imkanı bulamazsınız**” (İbrâhîm Sûresi:34'den) buyurmaktadır.

- Kul işlediği herhangi bir günahı tevbe ettiğinde **Allâh-u Te'âlâ**'nın onu bağışlaması, affetmesi ve o günahın yerine bir iyilik yazması, **Allâh-u Te'âlâ**'nın kerem sahibi olduğunu açıkça göstermektedir. **Allâh-u Te'âlâ** tevbe eden kulunu bağışlayacağını, bununla da yetinmeyip kötülüklerini iyiliklere dönüştüreceğini bize şöyle haber vermektedir:

﴿إِلَّا مَنْ تَابَ وَآمَنَ وَعَمِلَ عَمَلًا صَالِحًا فَأُولَئِكَ يُبَدِّلُ اللَّهُ سَيِّئَاتِهِمْ حَسَنَاتٍ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا﴾

“**Ancak tevbe etmiş olan, (Rabbine ve âhir zaman peygamberine) iman etmiş bulunan, bir de (namaz, oruç, hac, zekat gibi) sâlih bir amel işlemiş olan kimseler müstesna.**

İşte sana! Onlar ki, Allâh onların (tevbeleri sebebiyle silmiş olduğu) kötü işlerinin yerine (iman ve taatlar gibi) güzel şeyler yerleştirecektir. Zaten Allâh daima (günahları çokça bağışlayan bir) Gafûr ve (kullara son derece acıyan bir) Rahîm olmuştur. (Bu yüzden bir günaha bir ceza, tevbe edene mağfiret, tevbesinde sebat edene ise günahı kadar sevap vaad etmiştir.)” (Furkân Sûresi:70)

- **Allâh-u Te'âlâ**'nın kulların işledikleri günahları gizlemesi, onları ortaya çıkarmaması, kusurlarını örtmesi ve yaptıklarını görmezden gelmesi, O'nun kerem sahibi oluşunun bir diğer alametidir.

- Mümin kullarının basit ve küçük itaatlerine bile büyük sevaplar vermesi, onları överek onurlandırması ve üstün tutması, **Allâh-u Te'âlâ**'nın ne kadar büyük bir kerem sahibi olduğunu gösterir.

- **Allâh-u Te'âlâ**'nın:

﴿هُوَ الَّذِي خَلَقَ لَكُمْ مَا فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا﴾

“Ancak O'dur O Zat ki, yerde olan (madenler, bitkiler, denizler, canlılar ve dağ) ları topluca sizin (dînî ve dünyevî menfaatiniz) için yaratmıştır” (Bakara Sûresi:29'dan) buyurarak dünyayı ve içindeki bütün nimetleri kulları için yaratması, onların istifadesine sunması:

﴿وَسَارِعُوا إِلَىٰ مَغْفِرَةٍ مِّن رَّبِّكُمْ وَجَنَّةٍ عَرْضُهَا السَّمَاوَاتُ وَالْأَرْضُ أُعِدَّتْ لِلْمُتَّقِينَ﴾

“Rabbinizden büyük bir mağfiret (kazandıracak İslâm, ihlas ve tevbe) e, bir de (bir Müslümana verilecek yerin) eni (bile), göklerle yerler (kadar geniş) olan yüce bir cennete (kavuşmak için yarışırçasına) koşuşun ki o, takva sahipleri için hazırlanmıştır” (Âli İmrân Sûresi:133) buyurarak da âhireti onların kalacağı ebedî bir yurt yapması, O'nun ihsan ve kereminin bir başka göstergesidir.

- Allâh-u Te'âlâ kereminin bir tezâhürü olarak, göklerde ve yerde bulunan her şeyi bütün insanların hizmetine verdiğini ve onlara boyun eğdirdiğini belirtmek üzere şöyle buyurmuştur:

﴿وَسَخَّرَ لَكُمْ مَّا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا﴾

“O (Rabbiniz), göklerde olanları da, yer (yüzün) de bulunanları da Kendi tarafından (bir rahmet eseri olarak) topluca sizin (görünen ve görünmeyen birtakım menfaatleriniz) için emre âmâde kılmıştır.” (Câsiye Sûresi:13'den)

Allâh-u Te'âlâ gerçekten Ekramu'l-ekremîndir yani kerem sahiplerinin en üstüdür. Hiç kimse bu sıfatında O'na denk olamaz, O'nun benzeri bir kerem sahibi kesinlikle yoktur.

Kulun bu ism-i şeriften nasibi kendisine zulmedenleri affetmesi, kendisiyle bağlarını koparan akrabalarına gidip gelmesi, kendisine kötülüğü dokunanlara iyilikle muamele etmesi ve böylece takvasını ziyadeleştirmesidir.

Her kim Allâh-u Te'âlâ'nın Zâtı'nın hakiki manada Kerîm olduğunu idrak ederse O'ndan başkasına yönelmez, O'nun sıfatının Kerîm olduğunu anlayan O'ndan başkasını sevmez, O'nun fiilinin Kerîm olduğunu bilen de O'ndan başkasından istemez.

Müslümana yakışan, Allâh-u Te'âlâ'nın bu ism-i şerifinin manasını hakkıyla anlayıp bütün Müslümanlara cömertçe davranması ve onlara iyilik yapması, bunun tezâhürü olarak da sahip olduğu mal, mülk, mevki, makam ve ilmi onların yararına kullanması ve her yönden onlara yardımcı olmasıdır.

(İmâm-ı Zerrûk, Şerhu Esmâillâhi'l-hüsnâ, sh:72-73; Muhammed Şebrâvî, Fevâi dü'izzî'lesnâ fi şerhi esmâillâhi'l-hüsnâ, sh:54-55; eş-Şeyh Mâu'l-Ayneyn, Fâtiku'r-ratık alâ Râtiği'l-feşk, sh:330; Yûsuf en-Nebhânî, Sa'âdetü'd-dâreyn, sh:514; Hâmid Ahmed ef-Tâhîr, el-Câmi'u li esmâillâhi'l-hüsnâ, sh:21-24)

«الْكَرِيمُ» İSM-İ ŞERİFİNİN BAZI HAVÂSSİ

1) Bu ism-i şerîfi “Yâ Kerîm” şeklinde zikretmeye devam edenler, Allâh-u Te'âlâ'nın izniyle zahmet çekmeden rızıklarına kavuşurlar.

Çok fakirliğe düşüp ciddi boyutta maddî sıkıntılar içerisinde olan birisi:

«يَا كَرِيمُ يَا وَهَّابُ يَا ذَا الطَّوْلِ.»

“Ey (cömert olan) Kerîm! Ey (kullarına karşılıksız nimetler veren) Vehhâb! Ey bol bol lütuf sahibi olan (Allâh)!” zikrine devam ederse taaccüp edilecek şekilde çok yakın bir zaman zarfında birçok nimetlere kavuşarak içinde bulunduğu o zor durumdan kurtulur.

2) Her kim uyumadan önce “Kerîm” ismi-i şerîfini zikretmeye devam ederse, **Allâh-u Te'âlâ** insanların kalplerine o kişiye yardım etme sevgisini yerleştirir ve melekler de o kişinin dünyasının ve âhiretinin mâmur olması için dua ederler.

3) Bu ism-i şerîfi her gün iki yüz yetmiş (270) kere okumaya devam eden kişinin kalbi şükürle, lisanı (dili) hamd ile müzeyyen olur. Ayrıca birçok ikramlara da nâil olur.

(Yûsuf ibni İbrâhîm, Kazâu'l-hâcât ve teysîrû'l-mühimmât bi zikri esmâillâhi'l-hüsnâ, sh:38; eş-Şeyh Mâu'l-Ayneyn, Fâtiku'r-ratk alâ Râtiki'l-fetk, sh:330; İmâm-ı Zerrûk, Şerhu Esmâillâhi'l-hüsnâ, sh:72-73; Muhammed Şebrâvî, Fevâidü'l 'izzî'l-esnâ fi şerhi esmâillâhi'l-hüsnâ, sh:54-55; Yûsuf en-Nebhânî, Sa'âdetü'd-dâreyn, sh:514; Seyyid Süleyman el-Hüseynî, Kenzü'l-havâs, 1/108-109)

ERBA'İN-İ İDRÎSİYYE OTUZ ALTINCI İSM-İ ŞERÎF

«يَا جَلِيلُ الْمُتَكَبِّرِ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ فَالْعَدْلُ أَمْرُهُ وَالصِّدْقُ وَعَدُّهُ، يَا جَلِيلُ!»

“Ey her şeye karşı büyüklük ve celâl sahibi olup adalet emri, sadâkat de vaadi olan! Ey Celîl!”

BU İSM-İ ŞERÎFİN BAZI HAVÂSSİ

1) Her kim bu ism-i şerîfi zikretmeye devam ederse, **Allâh-u Te'âlâ**'nın ve O'nun dostlarının sevgisini kazanır.

Ricâlüllâh (Allâh dostları) da o kişiye mânen yönelip himmet ederler. Böylece **Allâh-u Te'âlâ**'nın izniyle o kişiye mânevî sırlar aralanır, artık o da mânevî âlemden nasıpdâr olur.

2) Bu ism-i şerîfi her gün üç yüz altmış (360) kere okumaya devam eden kişiyi, **Allâh-u Te'âlâ** mahlukatı arasından seçerek diğerlerine karşı üstün kılar ve azîz eder.

3) Bu ism-i şerîfi çokça zikreden kişi muradına nâil olur ve **Allâh-u Te'âlâ** zor işleri o kişiye kolay eder.

4) Bu ism-i şerîf az olan bir gıda maddesi üzerine okunursa, **Allâh-u Te'âlâ**'nın izniyle o gıdada birçok bereketler hâsıl olur.

5) Bu ism-i şerîfi zikretmeye devam eden kişi mahlukat arasında sözü dinlenen çok heybetli birisi haline gelir. Hatta bu ism-i şerîfi misk, zâferan (safran) ve gül suyu

karışımından yapılan bir mürekkeple bir kağıda yazıp nuska yaparak üzerinde taşıyan kişi bu sırta daha kolayca ulaşabilir.

6) Bu ism-i şerîf celâlî olan isimlerdendir ki **Allâh-u Te'âlâ** bu ism-i şerîfi **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)e inzal buyurmuş, o **Rasûl-ü zîşan Efendimiz** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) de bu ism-i şerîfin bereketiyle kavmi ve kabilesi içinde çok heybetli ve kendisine rağbet edilen birisi olmuştur.

Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) bu ism-i şerîfi **Ömer ibni Hattab** (Radiyallâhu Anh) a öğretmiş ve o da bu sayede çok heybet ve vakar sahibi olmuştur. Hatta bu ism-i şerîfin bereketindendir ki **Sa'd ibni Ebî Vakkâs** (Radiyallâhu Anh) dan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) **Ömer** (Radiyallâhu Anh) a şöyle buyurmuştur:

عَنْ سَعْدِ بْنِ أَبِي وَقَّاصٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:
«وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ مَا لَقَيْكَ الشَّيْطَانُ قَطُّ سَالِكًا فَجًّا إِلَّا سَلَكَ فَجًّا غَيْرَ فَجِّكَ.»

“(Ey Ömer!) **Nefsim** (kudret) **elinde olan Zat'a yemin ederim ki şeytan seninle hangi yolda karşılaşsa, mutlaka senin yolundan başka bir yola girer.**” (Buhârî, Bed'ü'l-halk:11, no:3120, 3/1199)

7) Bu ism-i şerîfi zikretmeye devam eden kişiye insanlardan ve cinlerden kimsenin bir zararı dokunamaz. Ayrıca şeytanlar o kişiye yaklaşamaz.

8) Bu ism-i şerîfi zikretmek devlet başkanları için çok münasiptir. Çünkü böylelikle çok vakar kazanırlar ve saltanatları daim olur. Ayrıca etraflarındaki devlet ricâli arasında bozuk biri varsa **Allâh-u Te'âlâ** o kişinin hakikatini bu ism-i şerîfi zikreden kişiye gösterir ve böylelikle o devlet yönetimi bozuk adamlardan kurtulur.

9) Önemli bir işi olup da bunun gerçekleşmesini isteyen kişi kırk gün boyunca halvete girip her gün bu ism-i şerîfin zikriyle meşgul olursa, **Allâh-u Te'âlâ**'nın izniyle o isteğine ulaşır.

10) Her kim yirmi bir gün boyunca, günde üç bin kırk (3.040) kere bu ism-i şerîfi okumaya devam ederse, **Allâh-u Te'âlâ**'nın izniyle o kişinin düşmanları ona zarar veremeyip başından giderler.

11) Her kim kırk gün boyunca günde on altı bin (16.000) kere bu ism-i şerîfi okumaya devam ederse, **Allâh-u Te'âlâ**'nın izniyle zâhirî ve bâtinî, dünyevî ve uhrevî bütün isteklerine nâil olur.

(Şihâbüddîn es-Sühreverdî, Şerhu'l-esmâ'i'l-erba'în, Yazma Nüsha, Ayasofya, no:377, verak:114; Ayasofya, no:3358, verak:149; Yazma Bağışlar, no:2773, verak:14; Beyazid Devlet, no:1256, verak:22; Muhammed ibni Hafîrüddîn, el-Cevâhiru'l-hams, sh:272-273; Allâme Şeyh Muhammed et-Tünusî, er-Ravzatü's-sündüsiyye fi'l-esmâ'i'l-İdrîsiyyeti's-Sühreverdiyye, sh:51-52)

RASÛLÜLLÂH (SALLÂLLÂHU ALEYHİ VE SELLEM)'İN MÜMİNLERE ZARAR VEREN CİNLERE MEKTUBU

Hâlid ibni Ebî Dücâne, babası Ebû Dücâne (Radyallâhu Anhümâ)'nın şöyle dediğini rivayet etmiştir:

"Bir kere Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)'e giderek derdimi anlatmak için şöyle dedim: 'Yâ Rasûlellâh! Bir keresinde ben yatağımda yatarken evimde değirmen sesi gibi bir gürültü, arı uğultusu gibi bir uğultu duyduğumda ve şimşek çakışı gibi bir parıltı gördüğümde, korkulu bir halde dehşet içerisinde başımı kaldırdım ki bir de ne göreyim!

Evimin ortasında siyah bir gölge uzayarak yukarı çıkıyordu. Ona yaklaşıp derisine dokunduğumda, cildini kirpi derisi gibi buldum. O anda yüzüme ateş kıvılcımları gibi bir şeyler saçtı. O zaman beni ve evimi yaktığını zannettim.'

Bunları duyan Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem): '**Ey Ebû Dücâne! Kâbe'nin Rabbine yemin olsun ki (cinlerden) senin evinde bulunanlar kötü ziyaretçiymişler. Ey Ebû Dücâne! Senin gibi birisine hiç eziyet edilir mi?!**' buyurduktan sonra '**Bana bir kağıt kalem getirin**' buyurdular.

Kağıt kalem getirildiğinde bunu Ali ibni Ebî Tâlib (Radyallâhu Anhümâ)'ya uzatarak '**Ey Hasan'ın babası! Yaz**' diye emir buyurdu. O 'Ne yazayım?' diye sorunca Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şunları yaz buyurdu:

"**Âlemlerin Rabbi olan Allâh'ın Rasûlü Muhammed'in hayır dışında bir şey için evlere gelen tüm ziyaretçilere, sakinlere ve salihlere fermanıdır.**

Yâ Rahmân! Bize ve size geniş haklar tanınmıştır. Eğer sen çok tutkun bir âşık veya izinsiz giren bir fâcir ya da hakkı arayan bir kişi yâhut iptale çalışan biri isen işte Allâh'ın bu kitabı gerçekten bize ve size karşı hakkı konuşmaktadır.

'Biz yaptıklarınızı şüphesiz bir kaydediyoruz' (Câsiye Sûresi:29'dan) '**Elçilerimiz yapmakta olduğunuz hileleri yazmaktadır'** (Yûnus Sûresi:21'den)

Artık bu fermanın sahibini terk edin ve puta tapanlara, Allâh'tan başka ilâh olduğunu iddia edenlere gidin.

'Ondan başka hiçbir ilâh yoktur, O'nun Zât'ından başka her şey yok olacaktır. Hüküm O'nundur ve siz ancak O'na döndürüleceksiniz' (Kasas Sûresi:88'den)

Mağlup olacaksınız. 'Hâ Mîm.' (Mümin Sûresi:1)

Yardım görmeyecekler. 'Hâ Mîm 'Ayn Sîn Kâf.' (Şûrâ Sûresi:1-2)

Allâh düşmanları dağıldı ve Allâh'ın hucceti (hedefine) ulaştı. Güç ve kuvvet ancak Yüce ve Büyük olan Allâh iledir. 'Onlara karşı Allâh sana yetecektir. O ziyade iştendir, hakkıyla bilendir.'" (Bakara Sûresi:137'den)

Ebû Dücâne (Radyallâhu Anh) bundan sonra şöyle anlattı: "Bu mektubu alıp katlayarak evime götürdüm ve onu başımın altına koydum. O gece uykumdan çığlık atan bir sesinin haykırışıyla uyandım ki o ses: '**Ey Ebû Dücâne! Lât ve Uzzâ'ya yemin olsun ki bu kelimeler bizi yaktı. Arkadaşın Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) hakkı için bu mektubu bizden kaldırdı. Bir daha senin evine dönmeyeceğiz**' diyordu.

O zaman ben: '**Efendim Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) hakkı için, ben ona danışmadıkça bu mektubu kaldırmayacağım**' dedim. Böylece duyduğum inilti, bağırtı ve ağlama yüzünden o gece çok uzun geçti.

Sabah olduğunda doğru gidip Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) ile beraber sabah namazını kıldım ve o gece cinlerden duyduklarımı ve onlara ne dediğimi kendisine bildirdim.

Bunun üzerine Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) bana: '**Ey Ebû Dücâne! O topluluktan mektubu kaldırdı. Beni hak peygamber olarak gönderen Zât'a yemin ederim ki onlar bu azâbın acısını kıyamete kadar hissedecektir**' buyurdu." (Beyhakî, Delâilü'n-nübüvve, no:3044, 8/188)

«بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ، هَذَا كِتَابٌ مِنْ مُحَمَّدٍ رَسُولِ رَبِّ الْعَالَمِينَ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، إِلَى مَنْ طَرَقَ الدَّارَ مِنَ الْعُمَارِ وَالزُّوَارِ وَالصَّالِحِينَ إِلَّا طَارِقًا يَطْرُقُ بِخَيْرٍ يَا رَحْمَنُ! أَمَا بَعْدُ فَإِنَّ لَنَا وَلَكُمْ فِي الْحَقِّ سِعَةً، فَإِنْ تَكُ عَاشِقًا مُوَلَعًا أَوْ فَاجِرًا مُقْتَحِمًا أَوْ رَاغِبًا حَقًّا أَوْ مُبْطِلًا، هَذَا كِتَابُ اللَّهِ تَبَارَكَ وَتَعَالَى يَنْطِقُ عَلَيْنَا وَعَلَيْكُمْ بِالْحَقِّ، ﴿إِنَّا كُنَّا نَسْتَنْسِخُ مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ﴾، ﴿وَرُسُلْنَا يَكْتُوبُونَ مَا تَمْكُرُونَ﴾، أَتْرَكُوا صَاحِبَ كِتَابِي هَذَا وَانْطَلَقُوا إِلَى عِبَادَةِ الْأَصْنَامِ وَإِلَى مَنْ يَزْعُمُ أَنَّ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ ﴿لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ كُلُّ شَيْءٍ هَالِكٌ إِلَّا وَجْهَهُ لَهُ الْحُكْمُ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ﴾، يُغْلَبُونَ، ﴿حَم﴾، لَا يُنْصَرُونَ، ﴿حَم﴾، عَسَقَ، تَفَرَّقَ أَعْدَاءُ اللَّهِ وَبَلَغَتْ حُجَّةُ اللَّهِ، وَلَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ، ﴿فَسَيَكْفِيكَهُمُ اللَّهُ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ﴾.»

«بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ، هَذَا كِتَابٌ مِنْ مُحَمَّدٍ رَسُولِ رَبِّ الْعَالَمِينَ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، إِلَى مَنْ طَرَقَ الدَّارَ مِنَ الْعُمَارِ وَالزُّوَارِ وَالصَّالِحِينَ إِلَّا طَارِقًا يَطْرُقُ بِخَيْرٍ يَا رَحْمَنُ! أَمَا بَعْدُ فَإِنَّ لَنَا وَلَكُمْ فِي الْحَقِّ سِعَةً، فَإِنْ تَكُ عَاشِقًا مُوَلَعًا أَوْ فَاجِرًا مُقْتَحِمًا أَوْ رَاغِبًا حَقًّا أَوْ مُبْطِلًا، هَذَا كِتَابُ اللَّهِ تَبَارَكَ وَتَعَالَى يَنْطِقُ عَلَيْنَا وَعَلَيْكُمْ بِالْحَقِّ، ﴿إِنَّا كُنَّا نَسْتَنْسِخُ مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ﴾، ﴿وَرُسُلْنَا يَكْتُوبُونَ مَا تَمْكُرُونَ﴾، أَتْرَكُوا صَاحِبَ كِتَابِي هَذَا وَانْطَلَقُوا إِلَى عِبَادَةِ الْأَصْنَامِ وَإِلَى مَنْ يَزْعُمُ أَنَّ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ ﴿لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ كُلُّ شَيْءٍ هَالِكٌ إِلَّا وَجْهَهُ لَهُ الْحُكْمُ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ﴾، يُغْلَبُونَ، ﴿حَم﴾، لَا يُنْصَرُونَ، ﴿حَم﴾، عَسَقَ، تَفَرَّقَ أَعْدَاءُ اللَّهِ وَبَلَغَتْ حُجَّةُ اللَّهِ، وَلَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ، ﴿فَسَيَكْفِيكَهُمُ اللَّهُ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ﴾.»

